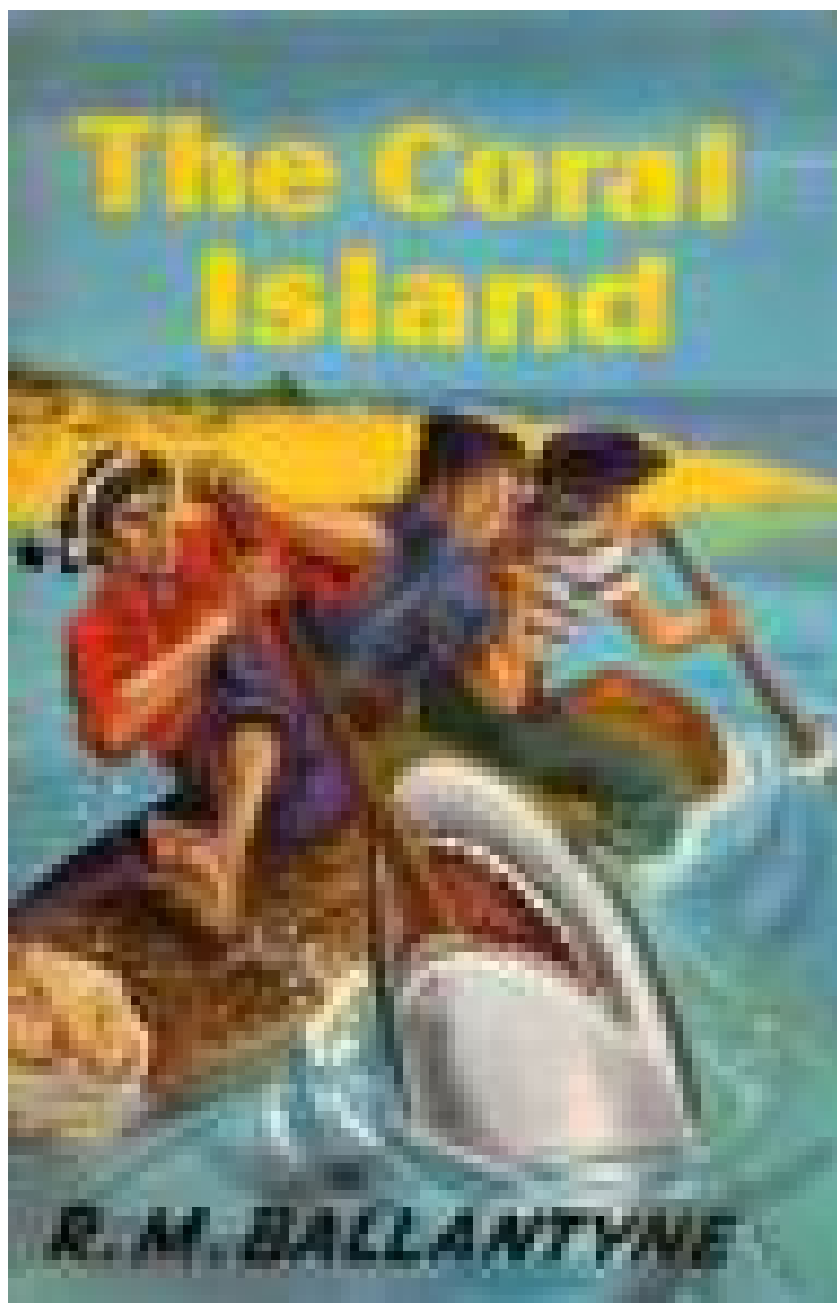

Robert M. Ballantyne
INSULA DE CORALI

Scriitorul scoțian Robert M. Ballantyne, născut în 24.04. 1825 la Edinburg și mort în 8.02. 1894 la Roma, a fost, în același timp, și un mare călător, descriind cu precădere în cărțile sale viața, și obiceiurile din insulele din Oceanul Pacific. Romanul „insula, de corali” zugrăvește soarta a trei tineri naufragați pe țărmul fascinant al unei astfel de insule, întâlnirile lor neașteptate cu triburile de canibali, ca și cu pirații, se transformă în aventuri palpitate și cutremurătoare. Îndemânatici și isteți, cutezători și credincioși, adolescenții vor înfrunta nenumărate pericole., păstrându—și în suflet speranța vie că într—o bună zi, vor reveni teferi în Anglia.

Cuprins

CAPITOLUL I . ÎNCEPUTUL, VIAȚA TIMPURIE	3
CAPITOLUL II . CĂLĂTORIA PE MARE ȘI NAUFRAGIUL	3
CAPITOLUL III . INSULA DE CORALI	4
CAPITOLUL IV . PRIMA ZI PE INSULA	5
CAPITOLUL V . EXPLORAREA INSULEI.....	8
CAPITOLUL VI . VÂNĂTOAREA DE RECHINI	9
CAPITOLUL VII . ARCUL, SULIȚA ȘI PRAȘTIA	12
CAPITOLUL VIII . STÂNCILE UNDE ȚÂȘNEA APA	14
CAPITOLUL IX . UN PURCELUȘ LA MASĂ	15
CAPITOLUL X . COLIBA-MORMÂNT	16
CAPITOLUL XI . PEȘTERA ”DIAMANTELOR”	19
CAPITOLUL XII . ”BARCA E GATA, BĂIEȚI!”	21
CAPITOLUL XIII . LANSAREA BARCII LA APĂ.....	23
CAPITOLUL XIV . INSULA PINGUINILOR.....	24
CAPITOLUL XV . SÂNGEROASA ÎNFRUNTARE	26
CAPITOLUL XVI . TATARO ȘI AVATEA	29
CAPITOLUL XVII . PIRAȚII.....	30
CAPITOLUL XVIII . RĂPIT DE PIRAȚI.....	33
CAPITOLUL XIX . BILL SÂNGEROSUL.....	36
CAPITOLUL XX . DEBARCARE PE INSULA CU CANIBALI.....	39
CAPITOLUL XXI . ÎNTRECERILE.....	42
CAPITOLUL XXII . ATACUL ÎMPOTRIVA SĂLBATICILOR.....	44
CAPITOLUL XXIII . EVADAREA	48
CAPITOLUL XXIV . SINGUR PE MARE	52
CAPITOLUL XXV . DIN NOU PE INSULA DE CORALI	54
CAPITOLUL XXVI . PASTORUL MISIONAR	58
CAPITOLUL XXVII . BĂTĂLIA DINTRE CANIBALI	62
CAPITOLUL XXVIII . PLANUL PASTORULUI	65
CAPITOLUL XXIX . ÎNCHIȘI ÎN GROȚĂ.....	68
CAPITOLUL XXX . DIN NOU LIBERI.....	73
CAPITOLUL XXXI . ÎNCHEIERE.....	76

CAPITOLUL I . ÎNCEPUTUL, VIAȚA TIMPURIE

În noaptea în care m—am născut, undeva pe țărmul Atlanticului, o furtună sălbatică a răvășit oceanul. Tata fusese căpitan, la fel și bunicul, ca și străbunicul. De generații întregi, cei din neamul meu iubiseră marea, și se credea că unul dintre înaintași ajunsese chiar amiral în marina regala engleză.

Din acest motiv, poate, și eu o iubeam. Îmi plăcea mult să călătoresc... După ce m—am născut, tatăl meu, crezându—se prea bătrân, s—a retras din viața de marinar și a cumpărat o căsuță într—un sat pescăresc, de pe coasta de vest a Angliei. Eu tânjeam după o călătorie pe mare și nu m—am lăsat până ce nu mi—a permis să mă angajez ca mus pe o navă de coastă.

Timp de câțiva ani am fost mulțumit că vizitam porturile și mergeam cu vasul de—a lungul țărmurilor țării mele. Numele meu de botez este Ralph, dar prietenii mi—au adăugat porecla Rover, adică Hoinarul, datorită firii mele predispusă la călătorii.

Când am împlinit cincisprezece ani, m—am hotărât să plec cu o nava spre Mările Sudului. La început mi—a fost greu să—mi conving părinții să mă lase. Tatăl meu, care n—ar fi ajuns niciodată căpitan de vas dacă ar fi navigat doar de—a lungul țărmurilor Angliei, m—a înțeles în cele din urmă și mi—a dat consimțământul său. Apoi m—a încredințat unui vechi prieten de—al său, care se ocupa cu negoțul și urma să meargă în Mările Sudului cu propria—i corabie, *Săgeata*. Mama mi—a dăruit o Biblie mică și m—a binecuvântat.

Puțin mai târziu urcam la bordul *Săgeții*, care era o nava rapidă și bună, și porneam către insulele din Oceanul Pacific.

CAPITOLUL II . CĂLĂTORIA PE MARE ȘI NAUFRAGIUL

Am pornit într—o zi frumoasă, cu soare strălucitor. Pe navă se aflau mulți băieți, dar eu m—am împrietenit doar cu doi dintre ei, Jack Martin și Peterkin Gray. Primul avea optsprezece ani, un tânăr voinic, bine făcut, cu umeri lați și chip zâmbitor. Cel de—al doilea era micuț de statură, rapid în mișcare și simpatice. Avea doar paisprezece ani.

— Bună, tinere ! îmi zise Jack Martin, bătându—mă cu palma pe umăr, în ziua când am urcat pe corabie. Vino jos cu mine și o să—ți arăt patul tău. Vei fi mus, și cred că vom deveni prieteni buni, fiindcă îmi place cum te porți.

Voi spune doar câteva lucruri despre prima parte a călătoriei. Perioadele de furtună și de liniște s—au succedat. Am observat pești ciudați înotând prin apă. Când ne—am apropiat de Capul Horn, aflat în extremitatea sudică a Americii, vremea a devenit rece și furtunoasă, iar marinarii au început să povestească despre pericolele numeroase ce ne amenințau în acea regiune.

Totuși, am trecut de vestitul cap fără să fi fost serios afectați de vremea rea. După aceea, timp de câteva săptămâni, am navigat pe un ocean liniștit, duși de briza tropicală. Într—o noapte, după ce am ajuns la tropice, s—a dezlănțuit o furtună îngrozitoare. Primele rafale furioase de vânt ne—au doborât două catarge. Doar cel principal a mai rămas întreg. Era suficient însă ca să ne continuăm drumul.

Timp de cinci zile, uraganul a suflat neobosit. Valurile cât munții ne izbeau corabia de peste tot. Ne—am rătăcit, și căpitanul nu avea cum să mai stabilească poziția pe hartă. Ne temeam să nu ne ciocnim de recifurile de corali care sunt atât de numeroase în Oceanul Pacific. În cea de—a șasea zi, am văzut pământ în zare. Era o insulă înconjurată de atoli, de care valurile se spărgeau cu furie.

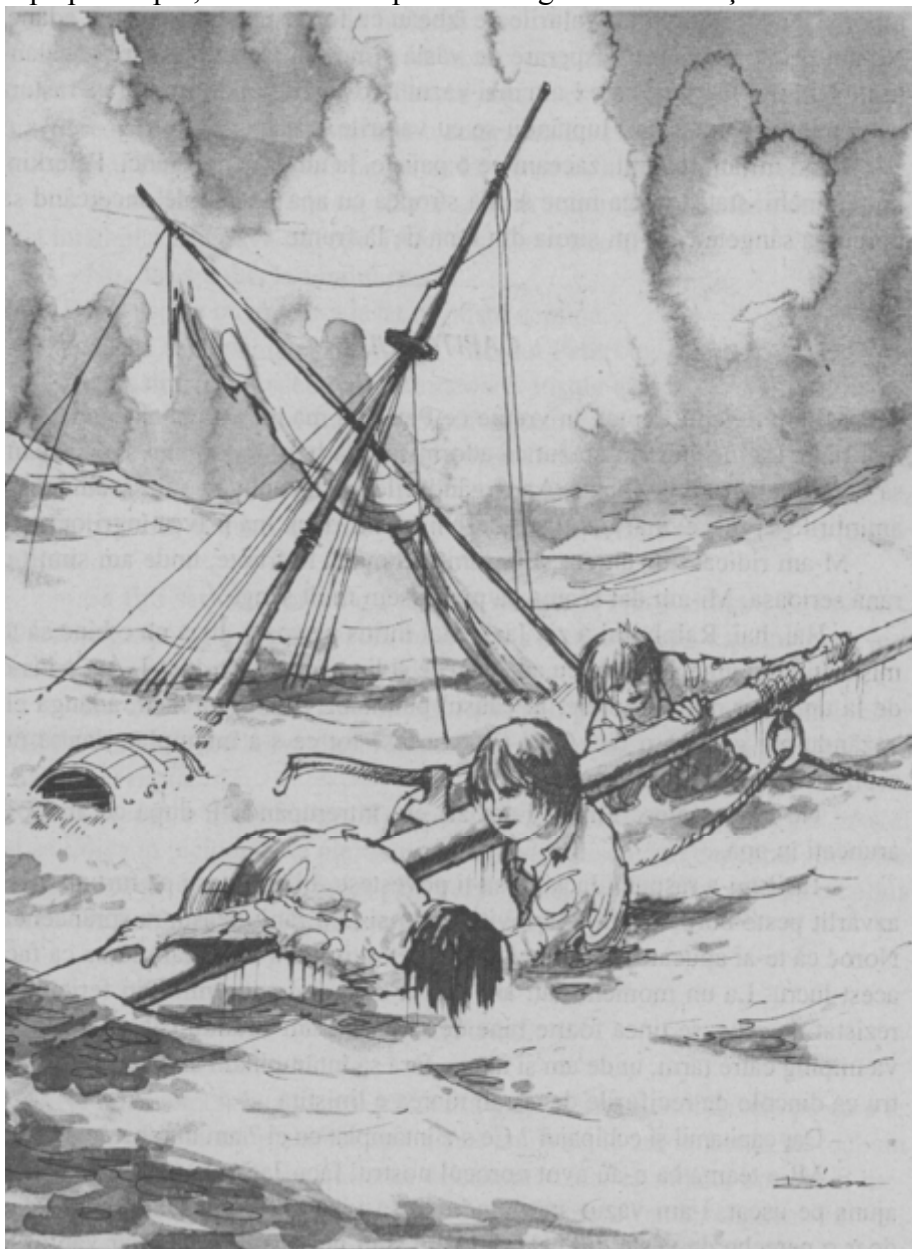
Dincolo de aceștia, apa era liniștită, dar nu puteam pătrunde decât printr—o deschizătură îngustă dintre stânci. Tocmai când ne îndreptam spre această intrare, am fost izbiți de un val uriaș dinspre pupă, care a împins corabia în pietrele ascuțite. Luând apă prin zeci de găuri, aceasta a început să se scufunde...

— S—a terminat cu noi, flăcăi! le—a zis căpitanul oamenilor săi. Coborâți barca la apă! Vom încerca să ajungem pe insulă într—o jumătate de oră...

Oamenii au ascultat supuși, dar știau că nu prea erau speranțe ca o barcă să poată înfrunta marea furioasă până la uscatul care se vedea în zare.

— Veniți cu mine, băieți, ne—a zis Jack Martin, mie și lui Peterkin. Toți trei vom reuși doar împreună. E imposibil ca șalupa să ajungă până la țărm așa încărcată, peste măsură, cu oameni. Eu am mai multă încredere să mă prind de o vâslă mare decât să mă urc în ea, alături de ceilalți. Corabia se afla în preajma stâncilor. Oamenii pregătiseră șalupa, iar căpitanul dădea ordinele necesare, când un val înfricoșător se repezi asupra noastră. Izbi cu o forță uimitoare puntea, rupând catargul principal, care se prăbuși peste marinari. Nava începu să se scufunde cu repeziciune. Noi abia am apucat să ne prindem de vâslă lângă care ne aflam. Aceasta era legată de nava și trasă la fundul mării odată cu *Săgeata*. Jack a apucat un topor și a tăiat frânghiile. Valurile ne izbeau cu forță și ne trăgeau spre adânc. Ne—am prins, totuși, cu disperare de vâslă și ne—am luptat cu marea dezlănțuită. Ultimul lucru pe care l—am mai văzut a fost vârtejul de apă care a răsturnat barca, și pe marinari luptându—se cu valurile.

Când mi—am revenit, zăceam pe o pajiște, la umbra unei stânci. Peterkin, în genunchi, stătea lângă mine și mă stropea cu apă pe tâmpile, încercând să oprească sângele care—mi șiroia din rana de la frunte.

Mi—am revenit treptat, în vreme ce Peterkin mă tot întreba dacă mă simt mai bine. La început am crezut că adormisem la bordul corăbiei și că aveam să fiu pedepsit pentru lene. Apoi gândurile au început să mi se adune, și amintirile să—mi revină. Când am deschis ochii, Jack mă privea îngrijorat.

M—am ridicat într—un cot și mi—am dus mâna la frunte, unde am simțit o rană serioasă. Mi—am dat seama că pierdusem mult sânge.

—Hai, hai, Ralph, mi—a zis Jack, stai întins pe spate. Încă nu e bine să te miști. Îți vom umezi buzele cu apă. E rece și limpede, ca de cristal. Am adus—o de la un izvor din apropiere, în căușul palmelor. Să nu vorbești, adăugă el, văzându—mă gata să o fac. O să—ți povestesc tot ce s—a întâmplat, dar să nu scoți un sunet în acest timp!

—Nu—mi amintesc nimic, i—am zis eu, întrerupându—l, după ce am fost aruncați în apă...

—Taci! mi—a răspuns Jack. O să—ți povestesc. Îți amintești că furtuna ne—a azvârlit peste bord. Vâsla te—a lovit în cap și te—a rănit deasupra sprâncenei. Noroc că te—ai apucat strâns de gâtul lui Peterkin, fără să îți dai seama că faci acest lucru. La un moment dat, am crezut că o să—l sugrumi. Din fericire, a rezistat. În plus, se ținea foarte bine de vâslă. M—am străduit cât am putut să vă împing către țărm, unde am și ajuns, fără să întâmpinăm alte greutăți, pentru că dincolo de recifurile de corali marea e liniștită...

— Dar căpitanul și echipajul ? Ce s—a întâmplat cu ei ? am întrebat îngrijorat.

— Mi—e teamă că n—au avut norocul nostru, tăcu Jack abătut. După ce am ajuns pe uscat, i—am văzut străduindu—se să vină spre noi. Dar, cum aveau doar o pereche de vâsle din cele opt care sunt necesare șalupei, iar vântul le bătea din față, s—au îndepărtat, încet, încet, de insulă...

— Sărmanii, am murmurat înfiorat.

—Mă gândesc, totuși, că au avut noroc, continuă Jack pe un ton mai optimist. Vezi, Ralph, am citit multe despre aceste insule din Mările Sudului. Știu că, deseori, ele sunt răspândite într—o zonă restrânsă din ocean, unde se găsesc cu miile... Poate că au ajuns pe un astfel de țărm, nu departe de noi.

—Sper din toată inima ca soarta să se fi îndurat de ei, zise Peterkin. Ce s—a întâmplat cu epava *Săgeții*, Jack? S—a făcut bucăți?

— Nu, dar s—a dus la fundul mării. După aceste cuvinte s—a lăsat o liniște deplină.

—Știi la ce concluzie am ajuns? vorbi iar Peterkin. Mă gândesc la faptul că avem înaintea o perspectivă încântătoare. Insula asta e toată a noastră! Tu vei fi regele, Jack. Iar tu, Ralph, primul ministru. În ceea ce mă privește...

—Vei fi judecătorul regal! îl întrerupse Jack.

—Nu, îi răspunse Peterkin. Nu vreau nici un titlu. Îmi place să lucrez pentru guvern, fiindcă aş vrea să am un salariu uriaș pentru care să nu fac nimic...

—Să fim serioși, vorbi iar Jack, nu ne aflăm într—o situație de invidiat. Dacă ne găsim pe o insulă pustie, vom trăi ca niște animale, căci nu avem nici un fel de unelte, nici măcar un cuțit...

—Ba avem, îl contrazise Peterkin, căutând prin buzunarele pantalonilor săi, de unde scoase la iveală un mic briceag cu o singură lamă zimțată, care mai era și rupta.

—Oricum, e mai bine decât nimic, făcu Jack. Dar, ia stați o clipă! zise el și se ridică în picioare. Ne pierdem vremea aici, discutând degeaba. Mai bine hai să vedem ce ne—a mai rămas prin buzunare și apoi să ne urcăm pe o colină ca să cercetăm insula pe care am fost aruncați !

CAPITOLUL IV . PRIMA ZI PE INSULA

Ne—am scotocit buzunarele cu multă grijă și am pus obiectele pe care le conțineau pe o piatră plată din apropiere. După ce le—am strâns la un loc, am aflat că aveam: un briceag cu lama deteriorată chiar la mijloc, un creion mecanic din argint, dar fără mină, o coadă de bici de șase yarzi¹ lungime. Am mai

¹ 1 yard = 0,91 metri, (n.tr.)

găsit un ac de cusut de mici dimensiuni, un telescop de navă ,pe care, întâmplător, îl țineam în mână când *Săgeata* s— a scufundat, și pe care nu l— am scăpat cât timp am stat în apă. Mai aveam un inel de alamă pe care Jack îl purta pe degetul lui mic. Nu mai puneam la socoteală puțină iască și hainele de pe noi. În vreme ce le examinam și făceam aprecieri despre toate aceste obiecte, Jack a tresărit și a exclamat:

— Vâsla! Am uitat de vâslă!

— La ce ne mai folosește? l— a întrebat Peterkin. Sunt destui copaci pe insulă ca să ne facem o mie de vâsle.

— Da, băiete, i— a răspuns Jack, dar este și un cerc de fier la un capăt al acesteia, care ne poate fi de mare folos.

— Adevărat, am zis eu. Să mergem să o căutăm!

Toți trei ne— am ridicat și ne— am îndreptat repede către țarm. Era pentru prima oară de când ajunsesem pe insula când mă uitam atent în jur. Pe măsură ce priveam, liniștea mă cuprindea tot mai mult, fiindcă perspectiva de a sta acolo nu părea chiar atât de rea.

Pământul pe care ne aflam era deluros, acoperit cam peste tot de arbori frumoși, viu colorați, tufișuri, cocotieri. Pe aceștia din urmă i— am recunoscut de îndată, după desenele pe care le văzusem acasă, înainte de a pleca la bordul *Săgeții*.

Plaja nisipoasă strălucea în lumina soarelui, limitând înaintarea vegetației spre mare. Cam la o milă distanță, am zărit valurile uriașe ale oceanului izbindu— se de stânci, transformându— se în spumă și într— o ploaie de stropi. Mai târziu, aveam să constatam că recifurile de corali înconjurau insula și formau un scut natural.

În vreme ce priveam valurile spărgându— se de stânci, am fost asurziți de un „Ura!” scos de Peterkin. Privind către țarm, l— am văzut alergând și sărind ca o maimuță, îndreptându— se cât putea de repede către ceva care se afla pe plajă.

— Asta e, băieți! Ura! Este ceea ce vroiam! strigă el, în vreme ce noi încercam să— l ajungem din urmă.

Când ne— am apropiat, am văzut că Peterkin se chinuia să smulgă toporul înfipt în vâslă. Atunci ne— am amintit că Jack îl înfipsea în lemnul acesteia când tăiase frânghiile care o țineau legata de corabie.

— Ah! Toporul e, într— adevăr, un lucru de mare valoare, zise Jack, apucându— l și reușind să— l smulgă din vâslă. Ce noroc! Ne va fi mai de folos decât o sută de cuțite, mai ales ca tăișul îi este nou și bine ascuțit...

— Iar de cât îi e de tare coada, îmi asum eu răspunderea! strigă Peterkin. Vedeți, suntem foarte norocoși: avem și fierul de la vâslă.

Spunând acestea, arătă către un cerc metalic ce fusese prins de ramă pentru ca aceasta să nu fie luată de apă de pe corabie, în caz de furtuna.

Era o descoperire de bun augur. Am pus vâsla împreună cu celelalte lucruri ce ne aparțineau, cu intenția de a— i folosi lemnul pentru foc și a păstra metalul.

— Acum, băieți, zise Jack după ce am ajuns la piatra unde se aflau lucrurile noastre, presupun că vom merge până la capătul insulei lângă care s— a scufundat corabia noastră. Epava se află la doar un sfert de milă în larg. Vom vedea dacă nu cumva și alte obiecte de la bord au fost aduse de valuri pe țarm... Ne— am grăbit să mergem de— a lungul plajei, care strălucea așa de puternic în razele soarelui ce apunea, încât ne orbea. Deodată, lui Peterkin i— a trecut prin minte că nu aveam nimic de mâncat, decât fructe de pădure care creșteau din abundența pe acolo.

— Ce vom face, Jack? întreba el. Mai ales că fructele astea pot fi otrăvitoare...

— Nu— ți fie frică! Am observat că nu se aseamănă cu cele care cresc prin pădurile noastre. Totuși, am văzut și câteva păsări care le ciuguleau. Dacă ele n— au murit, nu vom muri nici noi. Privește, Peterkin! a continuat Jack, arătând către un cocotier. Putem găsi în el nuci coapte, dar și verzi.

— Ai dreptate! a spus prietenul meu, și a început să se cațere în copac, asemenea unei veverițe.

După câteva minute, s— a întors cu trei nuci coapte și mari cât pumnul unui bărbat.

— Păstrează— le până ne vom întoarce, îi zise cel mai mare dintre noi. Să ne terminăm treaba, înainte de a ne așeza la masă!

— Fie, căpitane! Să mergem! făcu Peterkin, băgându— și nucile în buzunare. De fapt, nici nu le— aș mânca în clipa asta, fiindcă mi— e tare sete... Ah, dacă am găsi un izvor! Nu văd însă nici un strop de apă

prin împrejurimi... Dar cum se face, Jack Martin, că știi toate plantele de pe aici? Ne—ai spus deja numele, a zece arbori. Și ai mărturisit că nu ai mai călătorit prin Mările Sudului...

—Nu le știu chiar pe toate, Peterkin, îi răspunse, zâmbind, prietenul meu. Mi—a plăcut însă să citesc multe cărți de călătorie și de aventuri și astfel am aflat despre ele.

— Cărțile nu se potrivesc cu realitatea, zise celălalt.

— Vom vedea, îi replică Jack, oprindu—se la umbra unui cocotier. Acum un minut ai spus că ți—e sete. Urcă—te în copac și adu o nucă, dar nu una coaptă, ci una verde.

Surprins, celălalt a ezitat o clipă, dar văzând că Jack nu glumea, a făcut ceea ce—i spusese acesta.

— Acum găurește—o cu briceagul și soarbe—i zeama! îi mai zise Jack.

Peterkin n—a regretat efortul făcut ca să aducă nuca. Sucul dulce și minunat l—a răsplătit din plin. Când s—a oprit puțin din băut, ca să mai respire, a strigat, întinzându—mi nuca:

— Nectar! Nectar adevărat! Numai gustă minunăția asta!

Am băut și eu lichidul dulce și pot spune că nici cea mai bună limonada nu se compara cu el.

— Vezi, Peterkin, neîncrezătorule, niciodată nu am văzut ori am gustat vreo nucă de cocos. Am citit însă despre sucul extraordinar al celor verzi, și iată că a fost adevărat!

— Dar cele coapte ce conțin?

—Un lichid ca un fel de lapte, i—a răspuns Jack. Cu acela îți poți potoli foamea, nu însă și setea... Iată deci că avem câte ceva de mâncare, nu?

—Mâncare și băutura în același copac! strigă Peterkin. Ne spălam în mare, ne facem culcușul pe pământ... Pe aici nimic nu ne costă bani, băieți! Ne-am aranjat foarte bine pentru tot restul vieții!

Vorbind astfel, am ajuns în locul unde corabia se izbise de stânci. Pe țărm nu am găsit nici măcar un obiect provenind de pe *Săgeata*.

Începuse să se întunece, atunci când am revenit la tabără. Am amânat pentru a doua zi urcatul pe culmea dealului și am folosit lumina încă existentă ca să ne aprovizionăm cu o cantitate îndestulătoare de crengi și frunze mari din copacii ale căror nume nu le știa nimeni. Cu acestea ne—am construit un fel de coliba în care intenționam să ne petrecem noaptea. După ce am pus pe jos frunze și iarba uscată, ne—am gândit să ne așezăm la masă.

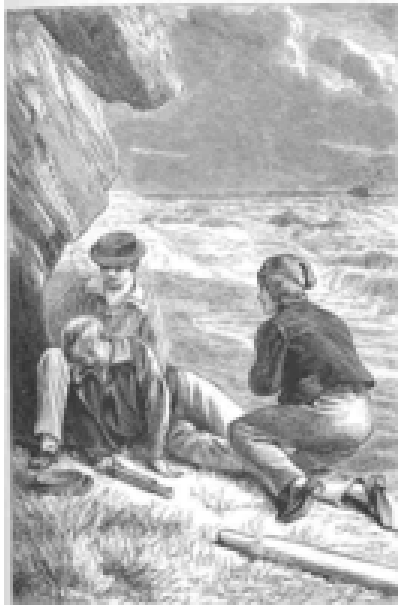
Atunci ne—am dat seama că nu aveam cu ce să facem focul!

—Cum ieșim din încurcătura asta? a întrebat Peterkin, și ne—am uitat amândoi la Jack.

Acesta a luat o creanga și o bucată de sfoară, din care a făcut un fel de arc. Apoi, a frecat, cu ajutorul arcului și al unui băț prins în coarda acestuia, câteva uscături și niște frunze moarte, până ce au început să fumege.

Curând, focul ardea în toată puterea sa. Ne—am băut limonada și am mâncat miezul nucilor lângă flăcările uriașe, care ar fi putut distruge o corabie întreagă.

În acea noapte, cerul înstelat ne—a privit printre copacii imenși, ne—a vegheat somnul greu, în vreme ce valurile se izbeau fără odihnă de stâncile care ne apărau insula ca un scut.

CAPITOLUL V . EXPLORAREA INSULEI

Prima noastră grijă a fost, după ce am luat masa de dimineață, să ne punem puținele obiecte pe care le aveam în crăpătura unei pietre din fundul unei grote micuțe, pe care o descoperisem în apropierea taberei noastre. Apoi am tăiat două crengi groase dintr—un arbore impunător care creștea acolo. Peterkin și cu mine ne—am înarmat cu bătele acelea, în vreme ce Jack avea toporul. Urma să facem o expediție prin zona deluroasă și stâncoasă, chiar muntoasă aș putea spune, din mijlocul insulei.

După ce ne—am încheiat pregătirile și am stins orice urmă a focului nostru, am pornit la drum. Un timp am mers de—a lungul țărmului, până am ajuns la intrarea într—o vale. Atunci ne—am întors cu spatele la mare și am purces spre interiorul insulei.

Imaginea care mi s—a dezvăluit privirii a fost splendidă! Din fiecare parte laterală ne străjuia câte un deal. Culmile lor erau acoperite de o vegetație luxuriantă. Dealurile aveau o lungime cam de două mile², și la capătul lor se ridica un perete stâncos, ca o creasta de munte. Acesta părea abrupt și era acoperit până în vârf de copaci, cu excepția unei zone restrânse din partea sa stângă, care era un platou lipsit de vegetație.

Dincolo de aceste culmi nu puteam vedea nimic. Am pornit în expediția noastră de explorare de—a lungul unui pârâu. Intenționam să ajungem astfel până la munte și să—l urcăm, dacă am fi putut. Nu ne îndoiam însă că aveam să reușim acest lucru...

Fiind cel mai curajos și mai isteț dintre noi, Jack a preluat conducerea, grupului nostru, mergând cu toporul pe umăr. Peterkin, cu băta lui uriașă, era al doilea. Eu încheiam grupul. Îmi pierdusem băta. Curând am ajuns la poalele ridicăturii stâncoase și ne pregăteam de urcare. Atunci Jack a făcut o descoperire care ne—a bucurat enorm. Dăduse peste un copac foarte frumos, care era vestitul arbore—de—pâine.

Ne—a spus apoi că era copacul cel mai apreciat în insulele din Mările Sudului. Dădea câte doua sau chiar trei recolte pe an. Fructele sale semănau foarte mult la gust cu pâinea și constituiau hrana multora dintre locuitorii acelor insule.

— Mai mult, a continuat Jack, arborele—de—pâine produce un fel de guma cleioasa care îi ajută pe băștinași să își asambleze luntrile. Din coaja verde a crengilor își fac haine. Lemnul, care este foarte rezistent și are o culoare plăcută, e folosit la construirea locuințelor... Vedeți, băieți, nu ducem lipsă de materiale dacă vrem să trăim în confort, numai că trebuie să știm ce și cum să le folosim.

Ne înveseliserăm că dăduse norocul peste noi și am urcat muntele cu inima ușoară. Am aflat astfel că nu acela era locul cel mai înalt de pe insulă, ci o alta ridicătură stâncoasă, de care ne despărțea o vale lungă. Aceasta, ca și prima, se bucura de o vegetație luxuriantă. Copacii aveau frunze de un verde mai închis ori mai deschis, coroane mai bogate ori mai sărăcicioase, florile și bobocii de pe crengile lor alcătuind însă un minunat curcubeu de culori care se întindea peste tot. După ce ne—am minunat noi o vreme, am coborât de pe culme și am început să străbatem valea luxuriantă. Curând după aceea, ne—am pornit să urcăm pe cel de—al doilea munte. Copacii creșteau până către pisc, dar acesta era lipsit de vegetație. În timp ce urcam, am dat peste un obiect foarte interesant. Era o buturuga de copac ce fusese doborât, evident, de un topor! Dar, cum locul unde fusese lemnul tăiat indica faptul că evenimentul se produsese cu multă vreme în urmă, alte întrebări ne—au răscolit mințile.

— Nu înțeleg, făcu Jack. Presupun că sălbaticii au fost pe aici și că ei l—au tăiat, pentru un scop anume. Dar ce e asta?

În vreme ce vorbea, începu să dea la o parte mușchii și murdăria care acoperea tăietura. Am văzut atunci o inscripție în lemn! Cineva săpase două litere care se distingeau destul de bine și păreau a fi J. S.

Deși n—am putut găsi nici un răspuns la întrebările care ne frământau, a trebuit să plecăm de acolo, căci ziua se scurgea și nu era bine ca noaptea să ne prindă în niște locuri necunoscute.

² 1 mila = 1609,3 metri, (n.tr.)

Curând am ajuns pe vârful muntelui. Am descoperit astfel că acela era, într—adevăr, cel mai înalt punct de pe insulă. Regatul nostru ni se întindea, ca o hartă, la picioare.

Insula măsură cam zece mile în diametru. Avea o formă aproape circulară și o lungime de cam treizeci de mile de—a lungul țărmurilor. Numeroase golfulețe puteau fi observate de acolo. Insula era înconjurată, din toate părțile, de o plajă cu nisip fin.

Atunci am observat că și stâncile de corali împresurau regatul nostru din toate direcțiile. Acestea erau ascunse în mare și le bănuiai prezența, în multe locuri, doar prin valurile înspumate care se spărgeau de un obstacol invizibil. Printre stânci puteai pătrunde doar prin trei locuri. În dreptul fiecărei asemenea deschizături se ridica o insuliță verde, acoperită de tufișuri și având doi sau trei cocotieri.

Exista și o lagună, unde se găseau alte câteva insulițe de corali, diametral opusă fața de tabăra noastră. Dincolo de acele insulițe, cam la o distanță de câteva mile, se ridica altele pământuri din mare, în număr de vreo zece. Toate erau mai mici decât insula pe care ne aflam și păreau nelocuite.

Mulțumiți de numeroasele descoperiri făcute, ne—am întors la coliba noastră. Pe drum am dat de urmele unui patruped. Nu puteam ghici cât de vechi erau. Speram însă că aveam să facem rost și de hrană animală, de aceea am ajuns la tabăra noastră cu moralul ridicat, cu poftă de mâncare și deosebit de mulțumiți de rezultatele expediției întreprinse.

CAPITOLUL VI . VÂNĂTOAREA DE RECHINI

Timp de câteva zile de la evenimentele anterioare nu ne—am mai deplasat prea departe de tabăra noastră. Am încercat în fel și chip să gătim nucile de cocos, dar nu am găsit nici o modalitate de a le schimba gustul în mai bine.

Jack, fiind cel mai activ și iscusit dintre noi, a preschimbat inelul de fier de trei inci³ într—un cuțit excelent. Apoi a făcut un mâner rudimentar, pe care l—a legat de lamă cu ajutorul corzii de bici și a ascuțit lama cuțitului de o piatră, după care s—a apucat și a cioplit un mâner mult mai frumos. În cele din urmă, l—a fixat pe acesta de lamă cu ajutorul unor fâșii din batista lui, astfel că ne—a eliberat coarda de bici, pe care Peterkin a putut s—o folosească la pescuit.

Abia a legat un cârlig confecționat din inelul de alamă al lui Jack și o bucată de stridie de acesta, că peștii s—au și repezit să o înghită, scoțându—i repede pe țărm. Deoarece undița noastră era prea scurtă și nu aveam barcă, peștii pe care i—am prins erau micuți.

Într—o zi, venind de pe plaja, Peterkin a zis supărat:

— Uite ce e, Jack, nu am de gând să—mi pierd timpul prinzând pești așa de mici! Vreau să înoți în larg, eu să mă urc pe spinarea ta și să—i prind pe cei din apa adâncă.

Jack s—a gândit o clipă.

—Fie! a încuviințat el. O să doborâm un copac și îi vom tăia o bucată din trunchi, pe care o vom lansa la apa. Astfel, dacă o să vrei să pescuiești în larg, o să poți folosi bușteanul după bunul tău plac.

—N—ar fi mai bine să folosească o plută? am întrebat eu.

—Ba da, dar nu avem frânghii ca să legăm mai multe lemne la un loc. Deocamdată să încercăm așa cum am propus și să vedem dacă merită efortul...

Ne—am apucat de lucru. Am ales un copac așa cum ne convenea nouă, mai ales că se afla la marginea mării.

Imediat Jack și—a scos haina, a prins toporul în mâinile sale puternice și a lovit, preț de un sfert de oră, fără nici o pauză. Apoi s—a oprit, și, cât s—a odihnit, am continuat eu munca. A urmat Peterkin, care a atacat cu vigoare, astfel că, atunci când Jack s—a apucat iar de lucru, i—au mai trebuit doar cinci minute, și copacul s—a prăbușit.

— Acum să—i folosim trunchiul, a zis el.

³ 1 inch = 2,54 centimetri, (n.tr.)

Din crengile arborelui a tăiat câteva mai groase, care ne—au folosit atunci când am rostogolit trunchiul până la apă. Avea cam două picioare în diametru, și altfel nu l—am fi putut deplasa. În cele din urmă, cu greu, am reușit să—l punem pe apă.

Apoi am folosit prăjinile, pe care le—am utilizat ca pe un fel de vâsle. Ni s—a părut ușor să ne urcăm pe butuc, dar când am început să înfruntam valurile, n—am mai putut să ne ținem echilibrul pe el și am căzut în apă. Nu ne—am îngrijorat prea mult, dar am fi preferat să pescuim cu hainele uscate.

Am exersat cam o jumătate de oră până am reușit să ne menținem pe butuc. Rezultatul a fost satisfăcător. Ne—am îndepărtat de țărm, și apoi Peterkin a aruncat undița în apă.

— Acum, Jack, a zis el, să fim atenți! să ne deplasăm către zona aceea, cu plantele marine pe care le vezi... încet, încet... Văd un pește de cel puțin un picior⁴ lungime acolo, jos. Vine spre noi. Ha! Asta e, l—am prins! Of, of... A scăpat.

— A mușcat? întrebă Jack, deplasând, cu vâsla sa, butucul cât mai aproape de locul cu vegetație marină.

— Dacă a mușcat? A luat în gura o jumătate din undița, dar, în clipa când ai strigat, și—a deschis fălcile și i—a dat drumul...

— Data viitoare să—l lași să o înghită bine, i—a zis Jack, înveselit de chipul abătut al prietenului său.

— Iată—! A venit iar! striga Peterkin, cu ochii strălucind de bucurie. Atenție! A mușcat... Ba nu! Ba da! Ah, ticălosul nu vrea să înghită cârligul!

— Încearcă să—l scoți ușor din apă, îl sfătui Jack.

Un oftat greu și o privire dezamăgită ne anunțară că bietul nostru prieten nu reușise nimic nici de data aceasta.

— Nu—i nimic, băiete, îl încuraja Martin. O să vină și alt pește la undița noastră.

Jack a mai mișcat puțin trunchiul. Imediat după aceasta, un pește cu un cap enorm a țâșnit de sub o piatră și a înghițit imediat momeala.

— De data asta am pus mâna pe el! a strigat Peterkin.

A început să ridice încet undița. Zbătându—se, peștele venea la suprafață, ne—am aplecat toți să vedem cât de mare era și astfel am rostogolit butucul.

Hohote de râs au răsunat de îndată ce am apărut iar la suprafață ca trei șobolani murați și ne—am prins de buștean. Ne—am urcat din nou pe el și am rămas la pândă. Peștele însă ne—a scăpat și de aceasta dată.

Atenția ne—a fost atrasă apoi de un plescăit din mare. Doar la câțiva metri se vedea apa înspumată.

Peterkin a strigat la noi să vâslim de îndată într—acolo, pentru că spera să dăm de un pește mare pe care să—l prindem. Dar Jack, în loc să—i facă pe voie, i—a spus încruntat:

— Scoate—ți, undița din apă! Ia—ți vâsla în mână. În curând vei avea mare nevoie de ea ca să te aperi. Grăbește—te, căci ce vezi tu e un rechin!

E greu de imaginat spaima care ne—a cuprins când l—am auzit vorbind astfel. Inimile ne—au înghețat, mai ales că ne țineam picioarele în apă și nu le puteam ridica fără ca să răsturnăm astfel trunchiul de copac.

Vedeam foarte bine rechinul care înota în jurul nostru, plimbându—și silueta prelungă printre ape.

Deodată, Jack a strigat:

— Atenție! Vine către noi!

Într—o clipă, monstrul s—a apropiat de buștean și s—a lăsat pe o parte. Am izbit puternic apa cu vâslele noastre improvizate, lucru care l—a speriat pe moment.

— Aruncă—i ceva de mâncare! a urlat Jack. Să încercăm să ajungem cât mai repede pe țărm!

Peterkin i—a aruncat toată momeala pe care o mai avea, apoi a început să vâslească disperat. Deodată, rechinul s—a scufundat în apă, repezindu—se spre momeală. După câteva clipe însă, pieptul lui alb a început să urce iar către suprafață.

Atunci am văzut că aceasta răpitoare îngrozitoare se învârtește în jurul unei axe longitudinale a trupului, atunci când se pregătește să își apuce prada. Gura sa nu se află într—o poziție avantajoasă, fiind mult mai retrasă decât la alți pești, de aceea atacă animalele mari stând pe o parte.

⁴ 1 picior = 30,48 centimetri, (n.tr.)

Mișcările lui ne—au clarificat toate intențiile sale. Fălcele îngrozitoare, cu nenumărați dinți, ascuțiți ca niște pumnale, ne amenințau, dându—ne fiori.

— Nu mai vâsliți, ne—a zis Jack. Îl văd venind din spatele nostru. Ascultați—mi cu atenție ordinele! Viețile noastre vor depinde de asta. Ralph, Peterkin, balansați bușteanul! Nu vă uitați după el. Nu vă uitați în spatele vostru! Balansați bușteanul și nu vă preocupați de altceva!

Peterkin și cu mine am făcut ceea ce ne—a cerut. Eram gata să îndeplinim orice ne oferea o speranță de salvare. Aveam mare încredere în Jack, în curajul și în înțelepciunea lui.

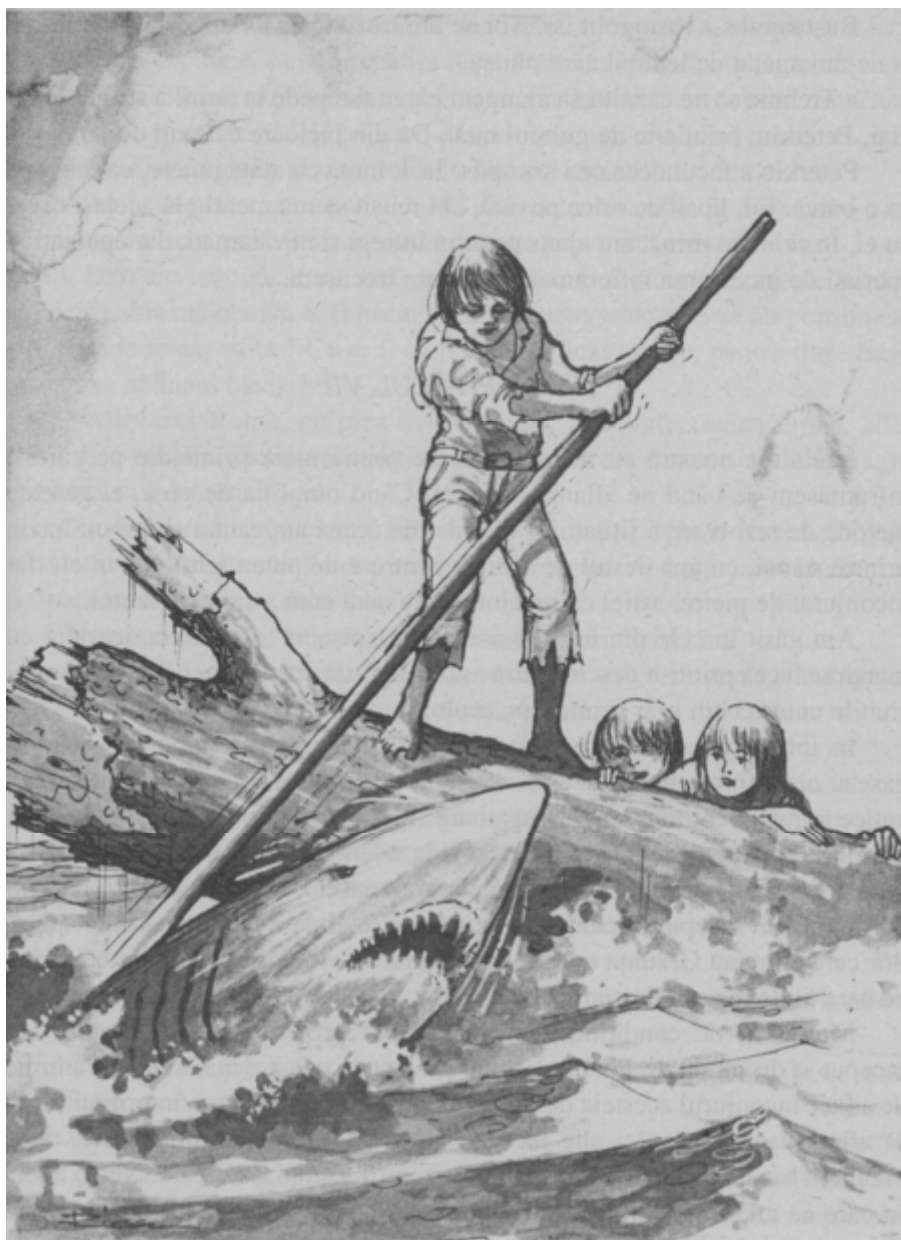
Timp de câteva secunde, care mie mi s—au părut minute lungi, am mișcat trunchiul de copac, fără să scot o vorba. N—am rezistat însă ca să nu arunc o privire în urma, în ciuda ordinului dat. L—am văzut astfel pe prietenul nostru stând nemișcat ca o statuie, cu vâsla ridicată, cu buzele strânse, încruntat, privind hotărât spre apă. Am văzut și rechinul înfiorător, chiar sub buștean, având intenția clara de a—l apuca pe Jack de picior.

Am tipat îngrozit! în clipa următoare, fiara ne—a atacat. Jack și—a ridicat piciorul din apă și l—a urcat peste trunchiul de copac, iar monstrul a atins lemnul cu botul. Venise cu fălcile deschise, dându—și la iveala colții feroși. Jack a profitat de moment și i—a băgat vâsla în gură, îndesându—i—o apoi pe gât. A făcut aceasta cu atâta putere, încât a trebuit să se ridice în picioare în momentul respectiv.

Bușteanul s—a rostogolit iar. Noi ne—am trezit în apă. Am ieșit la suprafață și ne—am agățat de lemnul care plutea.

— Trebuie să ne căznim să ajungem cât mai repede la țărm! a strigat Jack. Hai, Peterkin, prinde—te de gulerul meu. Dă din picioare cât poți de tare!

Peterkin a făcut ceea ce i s—a spus. Jack înota cu atâta putere, că tăia apa ca o barcă. Eu, lipsit de orice povară, am reușit să mă mențin la același nivel cu el. În cele din urmă, am ajuns pe țărm întregi și nevătămați, dar epuizați și speriați de încercarea înfiorătoare prin care trecusem...

CAPITOLUL VII . ARCUL,SULIȚA ȘI PRAȘTIA

Întâlnirea noastră cu rechinul fusese prima mare primejdie pe care o înfruntasem de când ne aflam pe insulă. Când omul dă de greu, el găsește metode de rezolvare a situațiilor dificile, de aceea am căutat și noi un bazin printre stânci, cu apă destul de adâncă pentru a ne putea scufunda în el, dar înconjurat de pietre, astfel ca rechinii să nu aibă cum să ajungă la noi.

Am găsit în cele din urmă o asemenea „piscină”. Legătura acesteia cu marea se făcea printr—o deschizătură așa de îngustă, că nici un pește de dimensiunile unui rechin n—ar fi intrat pe acolo.

În interiorul acestei „piscine”, căreia i—am spus Grădina de Apă, se găseau niște formațiuni de corali deosebit de frumoase, dar și plante subacvatice minunat colorate, mai atrăgătoare chiar decât cele din lagună. Apa era așa de limpede și de liniștită că, în ciuda adâncimii ei, puteai vedea foarte bine orice obiect de pe fund. În timpul numeroaselor noastre coborâri pe fundul mării, am început să cercetăm cu atenție felul de a fi și obiceiurile speciilor care populau Grădina noastră și am descoperit lucruri foarte interesante, pe care nu le mai întâlnisem până atunci.

Mulțumiți de condițiile confortabile pe care ni le oferea insula, am început să discutăm despre unul dintre proiectele noastre mai vechi, și anume de a face înconjurul acesteia de—a lungul țărmului. Urmăream, în primul rând, să aflăm dacă existau și alte lucruri folositoare și, în al doilea rând, dacă vreun alt loc ne—ar fi convenit mai mult pentru a amplasa tabăra. Nu că acela în care ne aflăm nu ne—ar fi satisfăcut, mai ales că ne obișnuisem cu coliba noastră și cu împrejurimile ei, dar, dacă am fi găsit ceva mai bun, ar fi fost păcat să nu profităm de avantajul oferit.

Am discutat mult despre acest subiect. Jack a propus ca, înainte de a face asemenea excursie, să ne pregătim niște arme de apărare eficiente.

— Tu vei face arcurile, și eu săgețile, i—a zis Peterkin. Am obosit aruncând cu pietre după păsări! Mai ales că n—am doborât nici una până azi...

— Ai uitat că într—o zi m—ai lovit în fluierul piciorului, i—am zis eu.

— Ah, e adevărat, a răspuns el. Nu uita însă că te aflai la doar patru pași de papagalul pe care îl ținteam și știi doar ce prost arunc eu pietrele.

— Dar, am continuat, nu veți putea termina trei arcuri și săgețile pentru ele decât abia mâine. Nu ar fi păcat să ne pierdem vremea și să nu pornim cât mai repede în expediție? Ce—ar fi să—ți croiești doar un arc, pentru tine, Jack, ar noi să ne luăm bătele?

— Adevărat, Ralph, nu prea avem timp să ne confecționăm arme. Nici arcul meu nu știu dacă—l voi termina până la căderea întinericului. Oricum, pot lucra și la lumina focului.

Obișnuiam să ne culcam o data cu lăsarea nopții. Nimic nu ne obligase până atunci să mai muncim după aceea... Cum însă ne hotărâsem să lucrăm și noaptea, ne trebuiau niște torțe.

— Un foc serios va face destulă lumină? întreba Peterkin.

— Sigur, îi răspunse Jack. Mai rău este că ne vor trece apele stând lângă flăcări, pentru că este deja destul de cald noaptea...

— Adevărat, făcu Peterkin. O să ne înroșim ca racii!

— Bine, pentru că tot va trebui să muncim în noaptea asta, vom folosi nuca—pentru—lumânări. Aceasta crește într—un anumit arbore, iar băștinașii îi folosesc miezul, din care extrag un fel de ceară pentru a face lumânări. Știu cum arată și cum se utilizează aceste nuci, zise Jack.

— Atunci, de ce mai stăm? strigă Peterkin. Vrei să ne ții toată noaptea treji?

— Pentru că încă nu am zărit un asemenea arbore pe aici, i se răspunse. De fapt, nici nu mai țin minte exact cum arată, dar în mod cert are frunzele albe.

— Am văzut ceva asemănător chiar azi! striga Peterkin.

Jack și—a luat toporul și am pornit îndată într—acolo, conduși de cel mai mic dintre noi.

După o scurtă examinare a arborelui, am ajuns la concluzia că aveam noroc. Frunzele acestuia erau de un argintiu foarte deschis și contrastau în mod evident cu cele ale copacilor din jur. Ne—am umplut imediat buzunarele cu nucile acelea, după care Jack zise:

— Peterkin, urcă—te în cocotier și taie—mi o creanga mai lungă!

N—a fost ușor să facă asta, fiindcă arborele avea coroana foarte sus, iar prietenul meu obișnuia să culeagă nucile de cocos din copacii tineri și nu era învățat să urce la înălțimi amețitoare. Creanga sau frunza, cum vreți să—i spuneți, era de dimensiuni impunătoare.

Jack a tăiat o parte din aceasta, și apoi am plecat repede spre tabără. Am făcut focul și am prăjit puțin nucile, după care le—am scos miezul prin niște găuri făcute în coaja lor. Ca fitil am folosit fibră din coji. Am fost încântați când am aprins prima lumânare confecționată astfel. Flacăra ei ni se părea minunată. Peterkin a prins să danseze în jurul focului cel puțin cinci minute, spre a—și arăta satisfacția.

— Destul, băieți, ne—a zis Jack, stingând lumânarea. Soarele va apune peste o oră, așa că nu avem timp de pierdut. Voi tăia un pui de arbore ca să—mi fac un arc, iar voi duceți—vă să vă alegeți niște crengi groase, ca să aveți băte bune. Vom lucra la ele după căderea nopții.

Ceea ce am și făcut, după ce am intrat în coliba și am fixat lumânarea pe un suport format din doua crengi scurte, așezate în cruce, ne—am pus pe lucru.

— Intenționez să—mi fac arcul pe măsura mea, ne—a zis Jack, cioplindu—și bucata de lemn cu toporul. Țin minte că trăgeam foarte bine când eram mai mic. Dar ce faci, Peterkin?

Acesta stătea cu capătul unei prăjini în mână și se chinuia să—i potrivească un cerc de metal.

— Voi intra în familia sulițașilor, i—a răspuns acesta. Vezi, Jack, bâta nu mi se prea potrivește, fiindcă nu sunt așa de puternic. Sper că o suliță va fi mult mai eficientă în mâinile mele.

—Buna idee! i—am spus eu, privind cu mult interes prăjina lungă de douăsprezece picioare, rezistentă și ușoară în același timp.

—Cred și eu! Dacă—ți pui puțin capul la contribuție, nu se poate să nu—ți treacă vreun gând deosebit prin minte, mi—a răspuns el.

—Chiar așa ! Dacă mă gândesc bine, nici eu nu mai vreau o bătă. O să—mi fac o praștie din fibră de nucă de cocos. Trăgeam bine cu așa ceva când eram mai mic și îmi plăcea mult să o folosesc, mai ales de când am citit ca David I—a răpus pe îngrozitorul Goliat Filistinul cu o asemenea armă.

În vreme ce discutam astfel, a răsunat un urlat straniu și îndepărtat. Am ieșit repede din coliba ca să vedem ce se—ntâmplă. N—am distins nimic prin întunericul acela de smoala și am stat o vreme foarte atenți, ca să mai auzim și altceva. Strigatul sinistru s—a repetat, îndepărtat și clar.

Ce mai e și asta? a murmurat Peterkin. Fără să vrem, ne—am strâns unii în alții. Să vă spun adevărul, a glăsuț Jack, I—am mai auzit de două ori, dar nu atât de intens și de distinct ca azi...

Am ascultat în continuare zgomotele nopții, dar strigătul misterios nu s—a mai repetat. În cele din urmă, ne—am întors în colibă și ne—am apucat iar de lucru.

Peterkin și—a făcut o suliță pe cinste, cu un vârf foarte ascuțit, prins cu inelul metalic. Eu am izbutit să—mi termin praștia, la care folosisem nervuri din frunzele cocotierilor. Arcul lui Jack era puternic, avea cinci picioare lungime și două săgeți cu pene, fără vârfuri metalice, dar foarte ascuțite la capete.

Înarmați astfel pentru expediția noastră, ne—am gândit că ar fi fost bine să exersăm puțin, folosindu—ne arcul, sulița și praștia. Am petrecut în acest mod ziua următoare.

S—a dovedit că am făcut bine, căci nici armele noastre nu erau perfecte, nici noi nu demonstrăm o îndemânare deosebită în folosirea lor.

I—am fost recunoscători lui Jack, pe care, de când îl alesesem căpitan, îl ascultam întotdeauna, fiindcă ne obligase să lucrăm cu arcul, sulița și praștia toată ziua, de dimineață până noaptea, obținând în cele din urmă rezultate remarcabile. Peterkin s—a supus mai greu acestui regim de muncă prelungit. El ar fi vrut să alerge și să înțepe cu sulița animalele care—i ieșeau în cale. Prietenul nostru mai mare I—a obligat însă să arunce, la țintă într—un cocotier, și Peterkin nu a mai plecat de acolo, decât abia când a adormit Jack.

Ne bucuram când adormea căpitanul nostru și că ne putem strecura din locul unde ne obliga să exersăm. Eram convinși însă că încăpățânarea lui și stăruința de care dădea dovadă aveau să ne fie de mare folos mai târziu.

În cursul nopții ne—am pregătit și ne—am pus la punct armele. Deși foarte obosiți, doream tare mult să ne putem începe expediția chiar în zori.

CAPITOLUL VIII . STÂNCILE UNDE ȚÂȘNEA APA

Abia s—au ivit primele raze de soare peste întinderea uriașă a Pacificului, că Jack s—a și ridicat, apoi a tipat în urechea lui Peterkin ca să—I trezească, după care a fugit pe plajă și a intrat în mare, așa cum obișnuia în fiecare dimineață.

Am servit masa în grabă. În mai puțin de o oră, toate pregătirile noastre de călătorie se încheiaseră. După ce am mers o jumătate de milă, am trecut de o ridicătură care ascunse coliba vederii noastre. Am înaintat o vreme grăbiți, fără să vorbim între noi. Am trecut de dealurile de pe flancurile văii cunoscute, căreia îi spuneam Valea Naufragiului, și am nimerit într—o depresiune cu o vegetație luxuriantă. Zărisem regiunea aceasta atunci când ne urcasem pe munte, dar de aproape părea extraordinar de frumoasă. Doream să începem să o explorăm, dar Peterkin ne—a oprit, îndemnându—ne să privim la o ciudățenie, nu departe de țarm.

— Ce credeți că e asta? întreba el, ridicându—și sulița ca și când s—ar fi așteptat la un atac imediat al obiectului respectiv, deși între noi era o distanță de o milă.

În timp ce vorbea, din spatele unor stânci aflate în locul acela, s—a ridicat o coloana alba de aburi care, după ce ajunsese la o înălțime de câteva picioare, dispăru brusc.

Am fost foarte surprinși de un asemenea fenomen, dar nu am avut vreme să ne gândim prea mult, că o alta coloană s—a ivit deasupra stâncilor, ceva mai departe de locul unde apăruse prima. A dispărut apoi și aceasta. Fenomenul s—a repetat la intervale de timp lungi și neregulate.

După câteva minute, am ajuns în locul acela. Stâncile erau abrupte și lunecoase, iar solul era plin de gropi și de adâncituri. Am stat o vreme și am așteptat să se ivească iar coloana de aburi. Am auzit, în schimb, un zgomot puternic în apropierea noastră. O clipă mai târziu, un jet gros de apă a țâșnit dintr—o gaură în stâncă, chiar între mine și Jack. Ne—a udat până la piele, chiar dacă apucasem s—o zbughim de acolo.

Peterkin a început să râdă, dar veselie i—a fost brusc întreruptă de zgomotul unei mici vâltori ce se auzea din apropierea locului în care se afla.

— Pe unde va țâșni de data asta? făcu el.

Se uită în jur destul de îngrijorat, gata să fuga. Deodată însă, un jet a țâșnit chiar dintre picioarele lui și l—a udat, aruncându—l în același timp la pământ.

Din fericire, a căzut pe o suprafață cu iarbă și mușchi, unde a zăcut momente bune, destul de zdruncinat. Venise rândul nostru să râdem. Dar, cum nu eram prea siguri că scăpase nevătămat, l—am ajutat să se ridice și ne—am îndepărtat de locul acela.

Cam după o oră de la întâmplare, hainele ni se uscaseră și stăteau agățate în fața unui foc. Am pornit mai departe, de—a lungul plajei, observând imediat că jeturile țâșneau din pământ de îndată ce vreun val uriaș se spărgea de scutul de stânci care înconjură insula, dar niciodată înaintea unui asemenea eveniment.

Am tras deci concluzia că există un canal subteran prin stâncile din jur, astfel că apa adusă de marile valuri era pompată prin acesta până în locul în care ne găseam noi.

— Privește, Ralph ! Ce o fi în apă? Un rechin? mă întreba Jack, chiar în momentele când ne pregăteam să părăsim zona.

Am alergat de îndată la o stânca mai înaltă și m—am cățărat pe ea, ca să privesc mai bine în apă. Am observat un obiect luminos, verde—gălbui, care părea că se mișcă încet, în vreme ce eu stăteam cu ochii pe el.

— E un fel de pește! am strigat eu.

— Hei, Peterkin ! a zis Jack. Pregătește—ți sulița! Avem de lucru pentru tine! Deși prietenul nostru mai mic și—a cufundat sulița de mai multe ori în apă, nu a reușit nici să atingă, nici să gonească peștele misterios. Am fost nevoiți să ne continuăm expediția, fără a afla exact ce găsisem acolo.

CAPITOLUL IX . UN PURCELUȘ LA MASĂ

Cercetând o mică vale, am fost încântați să facem alte descoperiri. Am găsit o legumă deosebită, pe care Jack a catalogat—o ca fiind *taro*, și despre care citise că ar fi fost destul de răspândită pe insulele din Mările Sudului. Am dat peste mari cantități de *yam* și peste un fel de rădăcină, asemănătoare cartofului. Timpul a trecut astfel, soarele a început să coboare spre apus, iar noi ne—am întors pe plaja, am trecut iar prin zona unde țâșnea apa din pământ și am pătruns într—o alta vale. Copacii erau foarte diferiți acolo, ca forme și dimensiuni, ba chiar pe unii nu îi întâlnisem nicăieri în altă parte pe insulă. Poate că vegetația specifică din acea vale se datora și râului, destul de mare, care favoriza o fertilitate deosebită în zonă, permițând prezența celor mai luxuriante plante.

Am dat peste un arbore neobișnuit, un gen de castan splendid, al cărui nume exact nu—l știa nici Jack. Avea multe fructe, pe care ne—am grăbit să le strângem. Coroana ne—a impresionat însă cel mai mult, căci castanele păreau mai numeroase decât frunzele. Alți copaci, de același fel, creșteau în număr mare pe malurile râului, și dimensiunile lor erau dintre cele mai diferite.

În vreme ce examinam pe unul dintre aceștia, de o mărime mai mică, Jack a tăiat cu toporul o bucată de lemn, constatând că, deși era rezistent, se despica ușor de—a lungul fibrei. Acest lucru i—a fost de mare folos. A înțeles că puteam obține scânduri de grosimi diferite, într—un mod relativ ușor, ceea ce se constituia într—un mare avantaj pentru construcțiile viitoare pe care le—am fi făcut pe insulă.

Descoperirea acelor copaci a fost considerata drept cea mai importanta pe care o făcusem în ziua respectiva.

Ne—am întors și am pornit către plaja, cu gândul de a ne așeza tabăra acolo în noaptea aceea. La venirea serii, pe deasupra noastră a trecut un stol de porumbei. Am tresărit, auzind un zgomot puternic venind de sus. Ridicând privirea, am văzut un stol de rațe sălbatice. Le—am urmărit cât am putut de mult și am observat cum, aliniat, s—au îndreptat către un lac. Am pornit după ele și, în scurt timp, am ajuns la acel lac minunat, cu ape liniștite, pe suprafața căruia pluteau numeroase rațe sălbatice. Pasările se hrăneau cu plantele acvatice care împodobeau apele limpezi. În clipa când ne—am apropiat prea mult de ele, și—au luat zborul.

Ne apropiasem de țărmul mării și am hotărât să—l trimitem pe Peterkin înainte ca să pregătească focul, iar noi să ne abatem puțin din drum, în speranța că vom prinde vreo rață.

Chiar în fața noastră, la zece yarzi distanță, creștea un copac superb, cel mai mare pe care îl văzusem de când ne aflam pe insulă. Trunchiul său avea cel puțin cinci picioare în diametru. Coaja îi era neteda, de culoare gri. Crengile, numeroase, erau acoperite de frunze de un minunat verde deschis, printre care se zăreau multe fructe de un galben strălucitor. Fructele erau atât de grele, încât trăgeau în jos crengile, gata să le rupă. Ni s—au părut a fi un fel de prune.

Pământul din jurul copacului era acoperit de ele. Căzuseră peste o familie de porci sălbatici de mici dimensiuni, cam douăzeci la număr, care dormeau nepăsători. Ghiftuiți, se ospătasera din plin cu grămezile de fructe din jur.

— Acum, Ralph, mi—a șoptit Jack, pune o piatra în praștie, una mare, și lovește—l pe ăla gras care stă cu spinarea către tine. Eu voi încerca să trag o săgeată în purcelușul de dincolo.

Am aruncat piatra, foarte precis, astfel că l—am lovit pe animal între coaste. Acesta s—a ridicat de îndată în picioare și a fugit. În momentul acela, Jack și—a slobozit săgeata, care s—a înfipt în urechea purcelușului și apoi în pământ.

—L—am nimerit! strigă căpitanul nostru și se repezi către animal cu toporul ridicat.

Purcelușul a scos un guîtat ascuțit. Speriat, a rupt săgeata care—l ținea prins de pământ și a fugit, dispărând printre tufe. Curând, nu i—am mai auzit decât grohăiturile îndepărtate.

— Nu mai avem ce face pe aici, spuse Jack, nemulțumit. Să ne grăbim să—l găsim pe Peterkin, e destul de târziu...

Fără a mai zice ceva, ne—am îndreptat, prin pădure, spre țărmul mării. Când am ajuns acolo, am găsit lemnele pregătite pentru foc. Peterkin le aprinsese, apoi făcuse și alte pregătiri pentru tabăra pe care voiam să o ridicăm peste noapte, dar era de negăsit. Ne—am mirat de treaba asta. Jack a strigat după el, dar nu a primit nici un răspuns. Să fi plecat ca să aducă apă de băut, așa cum bănuia căpitanul nostru?

— Ura!!! a strigat Peterkin de la distanță.

Ne—am întors repede în direcția din care venise glasul lui și de îndată l—am văzut venind de—a lungul țărmului cu purcelușul lovit în ureche de săgeata lui Jack. Peterkin îl străpunsese cu sulița lui lungă și îl aducea în brațe...

— Bravo, fiul meu! a exclamat glumeț Jack, bătându—l cu palma pe umăr. Ești cel mai bun vânător dintre noi!

Fără îndoială, aceea a fost masa cea mai îmbelșugată pe care am servit—o de când ne aflam pe insula. Încântat, Jack a spus că nu se putea compara nici măcar cu ceea ce mâncam când ne afla la bordul *Săgeții*.

Astfel, după ce ne—am saturat, ne—am așezat confortabil pe un pat din crengi verzi și frunze și am adormit repede.

CAPITOLUL X . COLIBA-MORMÂNT

Când ne—am trezit în dimineața următoare, soarele parcursese deja o bună parte a drumului său pe bolta cerească. Ne simțeam mai bine și mai puternici ca oricând. După baia de dimineața, am luat micul dejun.

Am pornit la drum și am străbătut o distanță de circa o milă, când, după o cotitură a țărmului, am putut observa un grup de insulițe. Deodată, am tresărit, auzind strigătul acela care ne speriasse cu câteva nopți în urmă.

— Vine dinspre insulițe! a zis Jack.

Am privit mai atenți spre acestea și, pe cea mai mare dintre ele, am observat niște obiecte curioase care se mișcau pe țărm.

— Sunt soldați... dar ce caută acolo? a făcut mirat Peterkin. Și mie mi s—a părut că avea dreptate. Cei de pe insuliță stăteau aliniați fie în coloana, fie în careu, mergeau toți o dată, purtau haine albastre și pantaloni albi.

—Ce soldați, Peterkin ! strigă Jack, râzând. Sunt pinguini!

—Da. Marile păsări de apă, care nu zboară, ci înoată, și pe care le vei vedea mai bine când vom ajunge cu barca noastră prin acele locuri.

— Barca noastră?

— Adică aceea pe care o vom construi, după ce ne vom întoarce la coliba de lângă țărmul mării. Cea de—a doua noapte am petrecut—o într—un mod similar primeia.

În ziua următoare, am găsit în pădure mai multe familii de porci sălbatici. Ne—am abținut să ucidem pe vreunul dintre ei, căci aveam destulă mâncare. Am descoperit și urme de—ale lor prin împrejurimi.

Printre acestea, am observat și unele aparținând unui animal mai mic. Le—am cercetat cu multă grijă, dar nu am putut stabili ale cui erau.

În cea de—a treia zi, înaintea prânzului, am găsit un număr impresionant de asemenea urme. Se îndreptau spre pădure, urmând parcă o cărare anumită... Ne—am frământat mult ca să ne dam seama ce animal se afla pe insula noastră și încotro se îndrepta el. Ne—am hotărât să o pornim pe poteca respectiva și să clarificăm misterul.

Poteca bătorită părea prea bine făcută ca să se fi datorat numai trecerii celui animal pe acolo. Am ajuns la concluzia că o făcuse cineva mai puternic și că cel care—și lăsase urmele doar o folosea.

Deodată, de cum am ajuns într—o poiană, am auzit un strigăt slab și am văzut un animal negru stând pe cărarea noastră.

— O pisică sălbatică! a făcut Jack și și—a potrivit o săgeata în arc.

— Stai! am strigat, punându—i mâna pe umăr. Cred că biata făptură e oarbă...

Am descoperit astfel că pisica era nu doar oarbă, ci și surdă, căci nu ne auzea pașii, deși ne aflam atât de aproape de ea.

Aceasta s—a învărtit, și—a ridicat spinarea și coada, apoi a scos un mieunat răgușit.

— Biata făptură! a zis Peterkin, apropiindu—se de ea și întinzând mâna spre a o mângâia pe cap.

Aceasta a înaintat fără teamă către el și l—a lăsat să o mângâie, apoi a început să se frece de picioarele lui, torcând în acest timp de plăcere.

— Pisica asta nu e mai sălbatică decât mine! a remarcat Peterkin și a luat—o brațe.

În timp ce toată atenția noastră era atrasă de animalul găsit în pădure, Jack a privit în jur.

— Ia uitați—vă! a strigat el. Locul ăsta a fost defrișat de cineva... Un topor a muncit cu folos aici. Uitați—vă cu atenție la buturugile copacilor!

Le—am cercetat pe îndelete și am observat că toți copacii fuseseră rețezați cu ajutorul unei unelte.

Lucrul acesta avusese loc cu multă vreme în urmă, căci suprafețele respective erau acoperite de mușchi. Poate că de atunci trecuseră chiar mai mulți ani...

Zece yarzi mai departe, copacii doborâți erau și mai numeroși, iar cărarea pornea către dreapta, urmând, o vreme, malul unui pârâu. Mergând pe firul acestuia, am ajuns într—un loc unde se mai vedeau rămășițele unui pod vechi. Pietrele pe care se sprijinise acesta erau risipite prin apă, iar cele de pe maluri erau acoperite de mușchi.

Totalmente surprinși, înaintam fără a scoate o vorba. Am zărit apoi, la o distanță de câțiva yarzi, o colibă adăpostită sub ramurile unui arbore—de—pâine.

Era rudimentară și avea o construcție foarte simplă: douăsprezece picioare lungime și zece lățime, iar înălțimea îi era cuprinsă între șapte și opt picioare.

Am remarcat că avea o fereastră sau, mai bine zis, o ramă în care se aflase odată un geam. Ușa era foarte mică. Fusese făcută din niște scânduri rezistente. Acoperișul părea împletit din frunzele unor copaci precum cocotierii. Coliba nu mai fusese îngrijită de mult și era lăsată în paragină.

La început, Jack a vrut să—i cerceteze interiorul privind pe fereastra, dar, din pricina întunericului făcut de arborii din jur, nu a putut distinge mai nimic. De aceea am ridicat zăvorul și am intrat pe ușă.

Ceea ce am văzut acolo ne—a surprins și ne—a șocat. Mai întâi, am zărit o mică sobă și un ceaun, acesta din urma mâncat de rugina. Privirile ne—au fost atrase apoi de colțul cel mai îndepărtat al încăperii, în care se vedeau niște obiecte albicioase.

Ne—am apropiat curioși. Abia când am ajuns în preajma acelor obiecte, am înțeles ce erau. Intrasem într—un mormânt!

În fața noastră, acoperite de praf, zăceau două schelete! Cutremurați de descoperirea aceasta, cu inimile bătându—ne să ne spargă piepturile, ne—am apropiat și mai mult.

Unul dintre schelete era al unui om. Celalalt, al unui câine... Zăceau amândouă atât de aproape unul de altul, încât capul câinelui se afla pe pieptul omului!

Am fost foarte afectați de o asemenea descoperire... Abia ne—am putut abține să nu plângem, privind tristețe rămașite...

Ne—am dat seama ce reprezentau acele inițiale, pe buturuga din vârful muntelui, și ne—am întristat și mai mult la gândul că soarta bietului om rătăcit pe acolo putea să fie și a noastră...

Câți ani aveam oare să petrecem pe insulă, până ce urma să fim salvați de sosirea vreunui vas? Ori ne era scris să ne înfruntăm cu băștinașii?

În vreme ce ne gândeam la toate acele lucruri neplăcute și examinam cu mare atenție obiectele din încăperea, Peterkin a zis:

—Uite, Jack, aici este ceva care ne va fi de mare folos!

—Ce anume?

—Un pistol vechi, i—a răspuns Peterkin, ridicând arma pe care o găsisese într—un cufăr din lemn deteriorat ce zăcea într—un colț.

—Într—adevăr, ne—ar fi foarte folositor, spuse căpitanul nostru, cercetând atent pistolul, dacă am avea și praf de pușcă. Mă tem însă că, în condițiile în care ne aflăm, ne sunt mai utile arcul cu săgețile și praștia...

—Am uitat de praful de pușcă, mormăi Peterkin, să—l luam, totuși, cu noi, mecanismul său ne va ajuta să facem focul, atunci când nu strălucește soarele.

Când am ieșit din coliba, Jack a trântit ușa în urma lui, și a fost cât pe ce ca întreaga construcție să se prăbușească, într—atât de deteriorată era. Atunci ne—a venit ideea să o dărâmăm și să formăm astfel o movilă peste cele două schelete.

Jack a tăiat cu toporul tocul ușii, ceea ce a dus la căderea colibei. S—a format astfel un mormânt în care să se odihnească rămașitele necunoscutului și ale câinelui său credincios...

Am plecat de acolo întristați, ducând cu noi ceaunul metalic, pistolul cel vechi și toporul deteriorat, pe care le găsisem în locuință și le consideram de folos în viitor.

Ne—am continuat călătoria în tot cursul zilei. Trebuie, totuși, să remarc faptul că nu am revenit la optimismul ce ne caracterizase, decât atunci când am ajuns la tabăra noastră. Aceasta s—a întâmplat seara târziu. Am găsit toate lucrurile așa cum le lăsasem cu trei zile înainte, când pornisem la drum.

CAPITOLUL XI . PEȘTERA ”DIAMANTELOR”

—Hai, Jack, a strigat Peterkin într—o dimineată, cam la trei săptămâni de când ne încheiasem expediția cea lungă, hai să ne petrecem în mod plăcut ziua asta! M—am săturat de cât muncim la barca noastră: tăiem, cioplim, ciocănim, legăm, încât ai impresia că e mai greu de făcut decât Arca lui Noe... Hai să mergem într—o excursie pe insulă!

—Atunci să mergem în locul unde țâșnea apa din găurile dintre stânci, propuse căpitanul nostru. Aș vrea să lămurim ce se întâmplă, într—adevăr, acolo.

Zicând aceste cuvinte, se duse în coliba noastră, își luă arcul cu săgeți, iar lui Peterkin îi dădu sulița. Hotărâți să rezolvăm odată pentru totdeauna problema aceea, ne—am grăbit să ajungem în locul unde apa țâșnea din senin. Ajunși în zona respectiva, am privit iar în mare, unde am observat aceeași arătare, de culoare verde—gălbuie, care părea că dă încet din coada și se mișcă, de colo—colo, prin apă.

— Sunt sigur acum, a zis Jack, de fapt, că este o pata fosforescentă de lumină. Nu înțeleg de ce se află tot în același loc...

Nici eu nu înțelegeam. Înclinam să—i dau dreptate căpitanului nostru că aveam de a face doar cu o pată de lumină.

—Nimic nu ne împiedică, am zis eu, să ne scufundăm în apă și să ne ducem la obiectul misterios, mai ales că acum știm că nu e vorba de un rechin.

—Adevărat, mi—a răspuns Jack, scoțându—și hainele de pe el. Eu cobor, Ralph. Doar sunt cel mai bun înotător.

S—a aruncat în apă. Câteva secunde, spuma pe care a făcut—o săritura lui în mare ni l—a ascuns vederii. Apoi apa s—a liniștit și l—am văzut în adânc, îndreptându—se către obiectul verzui. Dar, vai! Deodată, obiectul acela l—a înghițit, și Jack a dispărut!

Ne—am speriat îngrozitor. Inimile ne băteau să ne spargă piepturile! Oare ce pățise căpitanul nostru? Peste ce forțe distructive dăduse acolo, pe fundul mării?

Clipele ni s—au părut lungi ca anii. Oare cât timp a trecut de când a dispărut Jack, înghițit de lumina aceea?

Eram îngrijorați și neputincioși... Mă scufundasem de mai multe ori împreună cu el. Știam că nu putea rezista sub apă atâta vreme. Mi—era groază să mă gândesc: „Totul s—a sfârșit!” Din păcate, acesta părea a fi adevărul.

Mă pierdusem cu totul. Tulburat peste măsură, nu puteam să iau nici o decizie lucidă spre a—i fi de folos căpitanului nostru.

Mi—am revenit abia când Peterkin m—a prins de braț și m—a scuturat, strigându—mi în ureche cât a putut de tare:

—Ralph, Ralph! Poate îl vei ajuta! Aruncă—te după el, Ralph! Într—o clipă am ajuns la marginea stâncilor și, fără să mă mai dezechipez, eram gata să mă arunc în valuri, când am văzut o umbră care se ridica dinspre obiectul verzui.

Puțin mai târziu, Jack și—a ridicat capul la suprafață și a scos un chiuit asurzitor. Eram așa de uimiți când l—am văzut revenind printre noi, întreg și nevătămat, că n—am putut scoate nici o vorba. Nu ne venea să credem că era el! Stătuse în apă, după calculele noastre, mai mult de zece minute!

Acum, băieți, ne—a zis el, după ce ne—am mai revenit puțin și puteam să-l urmărim, aflați că obiectul vostru verzui nu e un rechin. Este o lumină care izvorăște dintr—o peșteră subacvatică. De cum am început să mă scufund, am observat că lumina aceea venea dinspre stânca pe care ne aflam acum. Apoi am văzut o deschizătură, prin care ieșeau razele. O clipă am stat pe loc, întrebându—mă dacă ar fi fost bine să mă aventurez mai departe. M—am hotărât însă și am pornit repede într—acolo. Am înaintat printr—un culoar format de stânci, eram pe punctul de a mă întoarce, pentru că nu știam unde ducea galeria respectivă și îmi era teamă, când am observat o lumină slabă deasupra mea. Am urcat repede. Mă găseam într—o peștera subacvatică! Și după câteva clipe, epuizat, mi—am scos capul la suprafață! Am respirat adânc, de câteva ori, ca să îmi revin. Eram încântat însă de faptul că peștera în care ajunsesem nu era acoperită de apă în totalitate... Aveam aer suficient ca să mă întorc pe același drum pe care ajunsesem acolo! Am început să cercetez încăperea de piatră în care mă găseam. La început n—am distins nimic, din pricina întunericii. Pe măsură ce m—am obișnuit însă cu acesta și cu lumina slabă ce venea din tavan, printr—o mică deschizătură, am fost impresionat de dimensiunile uriașe ale peșterii. În vreme ce mă minunam de cele ce se aflau acolo, mi—a trecut prin minte că voi doi puteați crede că m—am înecat. De aceea m—am scufundat iar și am trecut repede prin culoarul acela, m—a ridicat la suprafață și iată—mă!

După ce Jack își încheie povestirea despre cele văzute în peștera nemaipomenită de sub apă, ardeam de nerăbdare să o văd și eu. Imediat ne—am scufundat și am ajuns în faimoasa încăpere de piatră. Fiind însă întuneric, n—am deslușit nimic în jur. Exista o lumină ce venea din tavan, dar cu ajutorul ei nu puteai cerceta decât o zonă restrânsă din încăperea subterană.

Ne—am întors și am discutat mult pe tema aceasta. Peterkin părea cam supărat.

—Ce s—a întâmplat? l—am întrebat.

—Ce s—a întâmplat? a zis el furios. E foarte frumos că voi doi discutați despre minunățiile din peșteră. Eu doar aud ce se află acolo, însă nu pot vedea nimic, în vreme ce voi vă distrați prin apă ca doi delfini trăsniți!

Am râs amândoi, dar ne—am dat seama că nu—l puteam ajuta cu ceva, căci Peterkin nu se lăsa convins de nimeni să intre în apă. Îi era tare frică de când se întâlnise cu rechinul...

Nici noi nu stăteam liniștiți la gândul că aveam atâtea de descoperit în peștera aceea. Și după ce am mai discutat, ne—am hotărât să luăm o torță și s—o aprindem în peșteră. Era greu să o facem, dar ne—am descurcat până la urmă. Am luat materialele necesare, inclusiv iarbă uscată și arcul cel mic pentru aprins focul, le—am făcut pachet și le—am introdus într—o coajă de nucă de cocos.

Am ajuns apoi în interiorul încăperii subacvatice, fără dificultate, și am ieșit din valuri. Ochii ni s—au obișnuit, treptat, cu întunericul. Apoi am înotat către o stâncă, pe care am poposit. Ne—am descurcat cât am putut de bine în acele împrejurări și am aprins torța.

De îndată ce flacăra ei a început să răspândească lumină, am rămas muți, privind minunatele obiecte din jur. Tavanul peșterii se găsea cam la zece picioare deasupra capetelor noastre. Părea făcut din corali și se sprijinea pe coloane masive din același material. Niște turturi strălucitori, ca de gheață, atârnav din loc în loc. Nu erau însă de gheață, ci dintr—un fel de substanță solidă. Existau, așadar, minunate stalactite și stalagmite, nu din calcar, ci din corali... Când se uneau între ele, formau acele coloane care mi se părușeră construite de mâna unui meșter, amplasate în așa fel, încât să susțină plafonul.

Înainte de a ne scufunda în apă ca să ne întoarcem la stâncile unde se afla Peterkin, am stins torța și am lăsat—o într—un loc uscat, cu gândul de a o mai folosi și altă dată.

A fost o adevărată ușurare pentru noi să respirăm aerul curat de afară și să ne bucurăm de strălucirea veselă a soarelui, după aventura noastră în Peștera Diamantelor, cum i—am pus numele. Deși nu stătusem acolo decât o jumătate de ora, ni se păruse că petrecusem în interiorul acesteia de trei ori mai mult timp.

În zilele următoare, Jack a muncit neobosit la construcția bărcii sale, care, în cele din urmă, a început să arate destul de bine.

Castanul, din care ne făceam scândurile și despre care am mai povestit, ne—a fost de mare folos.

Jack devenise un meșter desăvârșit în mânuirea toporului. Cioplea și sculpta lemnul cu o îndemânare uimitoare. Problema cea mai dificilă a contat însă în montarea tuturor părților componente ale bărcii noastre. Ar fi trebuit să le batem în cuie, dar nu dispuneam de așa ceva. Nu aveam nici o scula cu care să dăm găuri în lemn, dar în cele din urmă ne—am descurcat.

Jack a luat resturile cercului metalic de la vâslă și le—a bătut până au luat o formă de țeavă cilindrică. Pentru aceasta a folosit atât toporul nostru, cât și cel deteriorat, găsit în locuința nefericitului care murise pe insula noastră de corali.

Apoi a înroșit țeava în foc și, cu ajutorul ei, a reușit să străpungă scândurile, ca să rețină mai bine căldura, a astupat—o la un capăt și a umplut—o cu nisip, adevărat, lucra destul de încet în felul acesta, dar o putea folosi ca pe un sfredel.

A introdus apoi în locașuri bețe rezistente, tăiate din ramurile unui copac numit arborele—de—fier, care s—au dovedit la fel de bune ca și cuiele.

Pe lângă această modalitate de asamblare, a legat părțile componente ale ambarcațiunii cu fibre din coaja nucii de cocos și le—a lipit bine la încheieturi cu substanța extrasă din arborele—de—pâine.

În vreme ce Jack muncea astfel, Peterkin și cu mine îl ajutam uneori. De obicei însă nu avea nevoie de noi, astfel că ne duceam deseori la vânătoare, valea cea lungă din apropierea colibei noastre. Acolo găseam cârduri de rațe sălbatice, care se asemuiau mult cu cele din Anglia. Cum reușeam să le doborâm cu armele noastre, aveam parte de mese îmbelșugate în fiecare zi.

Pisica prăpădită pe care o adusesem în tabără și pe care o îngrijeam, hrănind—o bine și protejând—o cât puteam de mult, și—a recăpătat vigoarea și a început să își îmbunătățească vederea și auzul.

Într—o zi, pe când Peterkin și cu mine stăteam la masă și serveam cina, Jack a apărut dinspre plajă și, aruncând jos toporul, ne—a zis:

— Barca e gata, băieți! în sfârșit, e gata! Nu ne mai rămâne de făcut, decât să cioplim două perechi de vâsle și să pornim cu ea pe mare!

Vestea ne—a bucurat enorm. După ce am mâncat, n—am mai pierdut o clipă și ne—am apucat să facem vâslele.

Până să se întunece de tot, acestea erau gata. Le—am adus la colibă și le—am șlefuit puțin cu cuțitele.

CAPITOLUL XIII . LANSAREA BARCII LA APĂ

Era o dimineață cu cer senin și soare strălucitor, când am lansat barca la apă și am început să vâslim pe suprafața liniștită a lagunei. Mai întâi am mers până la o insuliță, unde am coborât pe uscat și am început să alergam bucuroși. Nu am descoperit nimic interesant acolo, în afară de faptul că din solul stâncos se înălțau câțiva cocotieri. Fiindcă nu mâncasem nimic de dimineață, am strâns nuci și ne—am ospătat. După aceea am pornit iar pe mare și ne—am oprit la zidul de corali care înconjură insula noastră. După ce ne—am distrat în cursul întregii zile, seara ne—am întors în tabără, obosiți, dar bucuroși de felul în care ne petrecusem timpul. Evident, ne era destul de foame, dar abia ne—am așezat la masă, că Jack ne—a spus:

— Barca noastră e ușor de manevrat. Mai trebuie însă să—i punem catargul și pânza.

Am muncit astfel cu tragere de inimă încă trei zile. Pânza nu era prea spectaculoasă, fiind confecționată din fel de fel de cârpe cusute cu acul marinăresc pe care îl aveam, dar s—a dovedit foarte rezistentă, ceea ce ne interesa cel mai mult.

Catargul și vela au răspuns foarte bine la comenzile noastre, după cum am constatat, oferindu—mi posibilitatea să examinez pe îndelete felul în care se vedea insula noastră de la distanță.

Peterkin și—a făcut o altă undița, iar Jack i—a confecționat un număr mare de cârlige, dintre care unele s—au dovedit foarte bune, iar altele, tare proaste. Cel mai bun a fost cel făcut din inelul de alamă al căpitanului nostru.

Astfel am reușit să prindem cei mai diferiți pești și să ne umplem barca. Peterkin era încântat de posibilitatea oferită, căci îi plăcea tare mult să pescuiască. Jack și cu mine ne distrăm doar, privindu—l la lucru...

Printre peștii pe care doar i—am văzut, dar nu i—am prins, s—au numărat și cei cu spadă, ca și rechinii. Delfinii veneau deseori în laguna noastră, și ne distrăm cu salturile pe care le făceau în aer și cu felul în care se jucau în mare. Peștii—spadă erau niște creaturi minunate. Unii aveau vreo zece picioare lungime, iar sulita de fildeș care le prelungea nasul, între șase și opt picioare.

Rechinii apăreau rar. Aveam grija să nu facem baie în larg, decât dacă lăsam pe cineva în barca pentru a ne veni în ajutor în caz de pericol. Cât despre balene, acestea nu s—au aventurat niciodată în laguna noastră, dar le vedeam deseori aruncând apa în jeturi înalte, dincolo de recifurile de corali ce înconjurau insula.

CAPITOLUL XIV . INSULA PINGUINILOR

Într—o zi, la scurtă vreme după ce am terminat de construit barca, stăteam pe pietrele dintre care țâșnea apa în mod neașteptat, și pe care le numisem *Spouting Cliff*, adică Stâncile unde Țâșnea Apa, și discutam despre excursia următoare.

Insula Pinguinilor se afla în larg, dincolo de recifurile de corali care protejau regatul nostru. Drumul până la ea, după calculele noastre, ar fi fost de douăzeci de mile. Am fi putut să—l scurtăm, înconjurând insula de—a lungul țămurilor și abia apoi aventurându—ne cu barca în larg. Preferam însă să călătorim pe mare, căci ne plăcea mai mult să înfruntăm valurile. Ceea ce am și făcut...

— Bine ar fi să avem parte de un vânt care să sufle din direcția dorită, ne—a zis Jack.

— Adevărat, spuse Peterkin, pe care vâslitul îl cam speria.

— Dacă nu, vom găuri coada unui rechin și ne vom remorca de el, zâmbi Jack. Ia fiți atenți! Mi se pare că dorința mi se împlinește, căci vântul care a pornit suflă spre Insula Pinguinilor. O să pregătim catargul și pâza, Ralph! Tu vei fi cârmaciul. Atenție la felul în care ne conduci!

Vorbele lui se datorau unei linii de un albastru închis care se ivise brusc în zare și care se apropia de noi foarte repede. Marea înspumată se agita îngrijorător. Furtuna venea cu repeziciune.

Am întâmpinat—o cu prora în vânt. Prima rafală a fost foarte puternică, apoi suflul aerului s—a redus simțitor. Ne—am înșelat când am crezut că era vorba despre o furtună. Sufla vântul, e adevărat, dar destul de moderat.

Ne—a fost de folos în navigație, căci ne—a purtat cu o mare viteza peste valurile înspumate. Și până ce atmosfera s—a calmat iar, străbătusem cea mai are parte a distanței care ne separa de Insula Pinguinilor. Mai aveam de parcurs până la ea doar o milă...

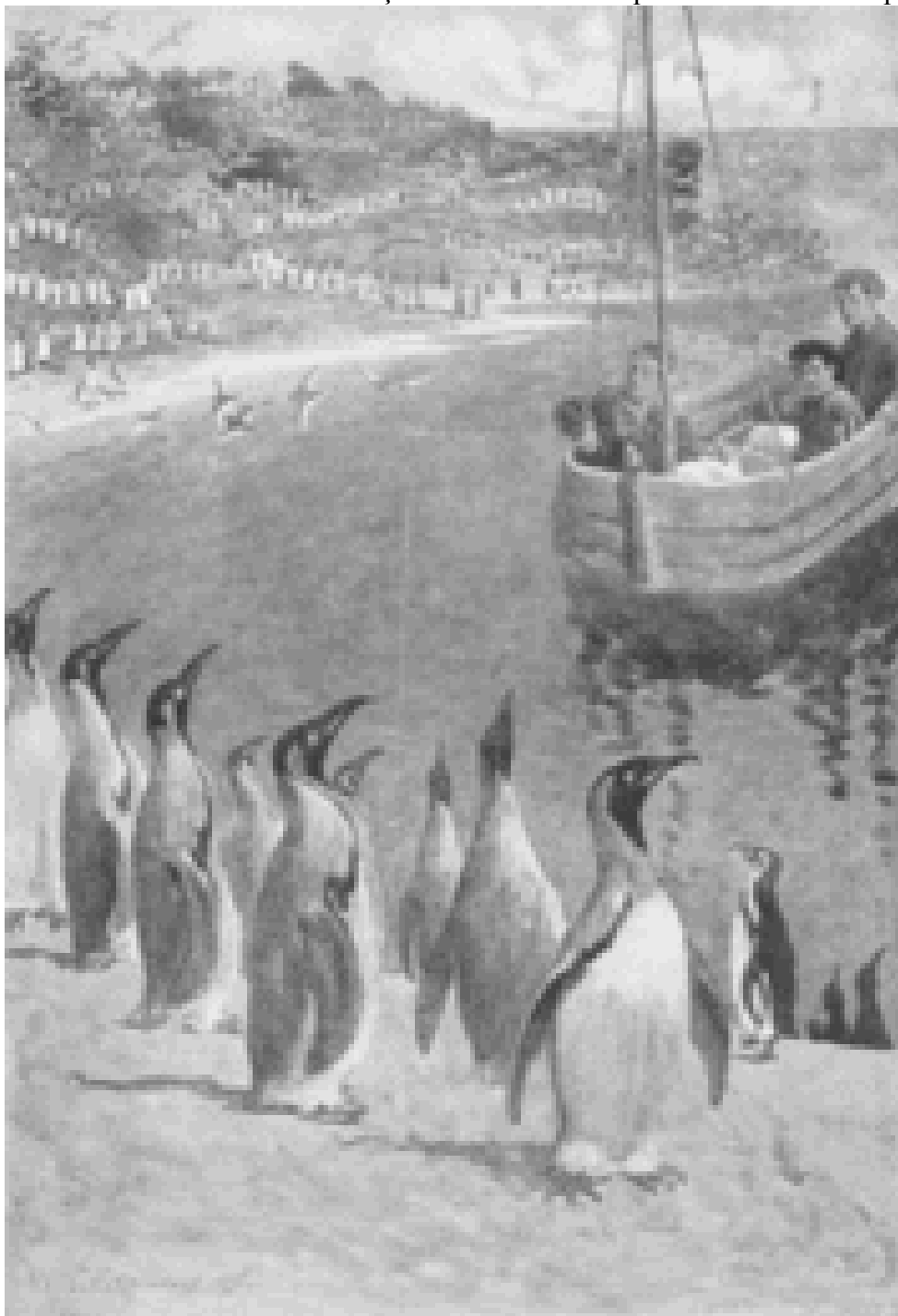
Pe măsură ce ne apropiam de acel pământ, ne amuzam de manevrele și de mișcările făcute de păsările ciudate de acolo. Am văzut și un albatros uriaș ce zbura peste capetele pinguinilor.

Când ne—am apropiat doar la câțiva yarzi de insula, care nu era de fapt decât o stâncă mai mare și care abia ieșea din apă, am constatat că acolo nu creșteau decât câteva tufe sălbatice. Ne—am oprit din vâslit și am cercetat păsările cu o mare curiozitate și plăcere. Se găseau nu doar pinguini și albatroși, ci și numeroși pescăruși.

— Eu zic să mergem pe uscat, ne spuse Jack. Așa că, înainte, băieți!

După câteva secunde am tras într—un golfuleț. Apoi, prin surprindere, am năvălit în rândurile pinguinilor, cu bătele și sulita. Am constatat că, în loc să ne atace ori să manifeste teamă la apropierea noastră, păsările acelea ciudate nici măcar nu s—au mișcat, până ce nu am pus mâna pe ele, și abia au întors ochii mirați spre noi, după ce am plecat.

Am petrecut trei ore întregi pe insulă, observându—le obiceiurile neobișnuite. Când am plecat de acolo, toți trei am ajuns la concluzia că văzusem ființele cele mai ciudate pe care le întâlnisem până atunci!

CAPITOLUL XV . SÂNGEROASA ÎNFRUNTARE

Multe luni după aceea am trăit pe insula noastră în armonie și fericire. Uneori mergeam să pescuim în lagună, alteori să vânăm sau să urcăm pe vârfurile munților.

Scufundările în Grădina de apă ne produceau o plăcere deosebită... până și Peterkin a început să înoate și să se descurce binișor în apă, deoarece exersa în fiecare zi.

Ne distram destul de bine și ne plăcea foarte mult felul în care trăiam pe Insula de Corali. Un eveniment neașteptat avea însă să ne sperie și să ne tulbure liniștea de care ne bucurasem până atunci...

În ziua în care a început necazul, eu și cu Jack ne aflam la *Spouting Cliff*, când atenția ne—a fost atrasă de două obiecte ce au apărut în zare.

— Ce crezi că e asta? I—am întrebat pe căpitanul nostru.

— Nu—mi dau seama, mi—a zis el. Le—am observat de câțva timp și am crezut că sunt pescăruși negri, dar cu cât mă uit mai mult la ele, cu atât mai mult mă conving că sunt mult mai mari decât pescărușii.

—Par să vină drept spre noi, i—am spus eu.

—Hei! Ce—i cu voi? ne întrebă Peterkin, apropiindu—se.

—Privește! răspunse Jack și îi arată obiectele respective.

—Balene! striga Peterkin, făcându—și mâinile streășină la ochi ca să vadă mai bine. Sau sunt bărci, Jack?

— Mă tem că ai dreptate, îi răspunse celălalt.

Am observat că pe chipul prietenului meu se citea îngrijorarea. Cele două obiecte se apropiau de noi cu repeziciune. Deodată, a sărit în picioare.

—Sunt două luntre, Ralph ! Nu—ți pot spune sigur dacă sunt de război. Știu însă că băștinașii din aceste insule au obiceiul îngrozitor de a mânca oameni, fiind canibali... Nimic nu ne—ar putea salva dacă am cădea în mâinile lor... Trebuie să ne ascundem dacă vin aici! Sper însă că n—o vor face!

—Din nefericire, am zis eu, în vreme ce alergam ca să ne adăpostim în Pădurea din apropiere, ne—am lăsat armele la tabără.

— Nu contează, îmi răspunse Jack. Aici găsim câte bâte vrei. Nu termină de vorbit, și ridică de pe jos câteva bâte de cele mai diferite lungimi și grosimi, pe care Peterkin le făcuse în timpul deselor noastre vizite la *Spouting Cliff*, fără un motiv anume decât acela de a nu—și pierde vremea degeaba. Ne—am ales fiecare câte o bâta și ne—am ascuns cât mai bine, astfel ca să putem vedea ce se întâmplă, fără a fi văzuți, la rândul nostru, în caz că luntrele ar fi tras la mal.

Am observat astfel că prima ambarcațiune era urmărită de cea de—a doua. În prima se aflau câteva femei, care țineau în brațe copii, și mai mulți bărbați. Cu toții să fi fost vreo patruzeci de suflete.

Luntrea care îi urmărea avea la bord doar bărbați. Erau cam tot în număr le patruzeci, dar păreau mai bine înarmați. Ambele echipaje vâsleau cât puteau de tare. Urmăritorii ar fi vrut să—i prindă pe ceilalți, înainte ca ei să ajungă pe insula noastră. N—au reușit însă.

Prima luntre a tras la țarm, lângă stâncile pe care stătusem noi. Vâslele lor înspumaseră apa liniștită de lângă plajă, căci se luptaseră desperați cu marea. Ochii le străluceau neobosiți pe chipurile de abanos, iar mușchii le jucau pe trupurile goale. Se opriră din vâslit abia când barca lor se înfipse cu vârful în nisipul de pe plajă.

Toți au alergat repede pe țarm, ca la o comandă anume. Trei femei, dintre care doua cu copii în brațe, au fugit în pădure. Bărbații s—au adunat la marginea apei, cu pietre în mâini, cu sulițele pregătite, cu măciucile gata de luptă. Vroiau să—i înfrunte pe dușmanii lor.

Distanța dintre cele două ambarcațiuni fusese de circa o milă și se păstrase constantă în cursul urmăririi, în ciuda eforturilor făcute de unii sau de alții. Urmăritorii se apropiau în mare viteză de plajă. Nu dădeau semne de ezitare ori de teamă.

Asupra lor s—a abătut o ploaie de pietre. Loviți, cu capetele sparte, însângerați, nu s—au oprit. Urlând amenințător, au sărit în apă și s—au îndreptat către prada lor.

Lupta care s—a încins imediat după aceea a fost cumplită, și îmi este groază să o povestesc. Măciucile lor, de cele mai diferite dimensiuni și forme, erau necruțătoare. Loveau ucigător! Din capetele sparte se

revărsau creierele bietelor victime. Se străpungeau cu sulite, și sângele țâșnea din rănilor oribile, din ochii scoși...

Inima încetase să îmi mai bată când am văzut scenele oribile și barbare. Aș fi vrut să—mi întorc privirea de la măcelul acela, dar un fel de fascinație magică mă împiedica să o fac, astfel că am urmărit cumplita înfruntare în întregime.

Am observat astfel că grupul atacatorilor era condus de o ființă extraordinară, care, prin formă și dimensiuni, părea să fie șeful lor. Părul îi era aranjat în așa fel, încât aveai impresia că purta pe cap un turban deschis la culoare. De fapt, acest lucru m—a surprins foarte mult, și anume că părul îi era galben, dar trupul negru, ca de cărbune.

Mi—am dat seama că fusese vopsit. De altfel, sălbaticul acela era tatuat din cap până la picioare. Fața îi fusese pictată în roșu, dar avea și pete albe. Cu părul prins asemenea unui turban, cu puterea lui de Hercule, ochii strălucitori și dinții albi, mi s—a părut monstrul cel mai îngrozitor întâlnit vreodată. El s—a dovedit a fi un războinic sângeros și a răpus patru dușmani. La un moment dat, a fost atacat de un bărbat la fel de voinic și de puternic ca și el. Acesta avea o măciucă grea, care semăna la vârf cu ciocul unui vultur. Preț de o clipă, cei doi coloși s—au urmărit din priviri, amenințători, apoi au început să se învâртеască unul în jurul altuia, fiecare încercând să—și surprindă dușmanul.

Văzând însă că își pierde timpul degeaba în felul acela, căci fiecare era destul de prudent, s—au hotărât să atace în același moment. Țipând asurzitor, s—au repezit unul la altul cu măciucile ridicate.

Sălbaticul cu păr galben s—a clătinat sub lovitura primită și, dezechilibrat, s—a prăbușit la pământ. Măciuca celuilalt s—a ridicat să—i dea lovitura fatală, dar acest lucru nu s—a mai întâmplat, căci o piatră, aruncată cu măiestrie de unul dintre luptătorii celui căzut la pământ, l—a izbit în tâmplă, și el s—a prăbușit secerat.

Acela a fost momentul decisiv al sângeroasei înfruntări. Sălbaticii care ajunseseră primii pe insula au fugit care încotro, văzând că eroul lor fusese răpus. N—a scăpat însă nici unul. Au fost prinși, apoi trântiți la pământ. N—au fost uciși pe loc. Dușmanii lor, care îi învinseseră, i—au legat de mâini și de picioare și i—au dus în pădure, unde i—au lăsat lângă niște tufe. N—am înțeles în clipa aceea ce soartă li se pregătea...

Din cei patruzeci de negri care alcătuiseră grupul atacatorilor, rămăseseră în viață doar douăzeci și opt. Dintre cei atacați, doar cincisprezece bărbați, toți legați de mâini și de picioare.

Unul dintre sălbatici s—a dus apoi în pădure și s—a întors cu un braț de lemn de foc. N—am fost surprinși văzându—l că aprinde focul exact în același fel ca Jack.

Deodată au răsunat niște strigate dinspre pădure, și doi sălbatici s—au repezit într—acolo, trecând peste flăcări. Au reapărut imediat, târând după ei cele trei femei și copiii.

Una dintre femei era mai tânără decât tovarășele ei, și am fost impresionați de modestia pe care o ația, dar și de expresia de blândete întipărită pe chipul ei. Deși avea nasul turtit și buzele groase, ca și celelalte, tenul ei era de un maroniu foarte deschis, de aceea am tras concluzia că făcea parte dintr—o altă rasă.

Femeia aceasta a fost adusă în fața șefului dușmanilor ei, care i s—a adresat într—o limbă ciudată.

N—am înțeles nimic din ceea ce a zis. Femeia nu i—a răspuns, în ciuda felului fioros în care i se adresaseră întrebările. Șeful a arătat către focul aprins. Urma să o ucidă...

—Peterkin, a șoptit Jack, ai cuțitul la tine?

—Da, i—a răspuns acesta, palid la fața ca un mort.

— Foarte bine! Ascultă—mă și îndeplinește rapid ceea ce îți spun! Ia și tu briceagul, Ralph. Zburați amândoi, din tufiș în tufiș, până la prizonieri. Tăiați—le legăturile! Eliberați—i! Repede, până nu e prea târziu...

Jack s—a ridicat în picioare, a ales un ciomag sănătos și, deși tremura de emoție, s—a repezit înainte.

În aceeași clipă, bărbatul care măcelărise un sălbatic, doar cu câteva minute mai devreme, a ridicat amenințător măciuca spre femeia cea tânără. Jack a scos însă un urlet asurzitor și a apărut, în fugă, dintre stânci. Cu un salt uimitor a trecut peste o viroagă și, mai înainte ca sălbaticii să înțeleagă ce se întâmpla, se afla în mijlocul lor!

În acest timp, Peterkin și cu mine am pornit în fugă spre prizonierii din pădure. Cu o lovitura de ciomag, Jack l—a doborât pe cel cu măciuca în mână. Apoi, privind cu furie în jur, s—a repezit asupra uriașului șef cu păr galben.

Dacă l—ar fi izbit cu toată puterea, sălbaticul ar fi căzut. Dar, agil ca o pisică, acesta s—a ferit de ciomagul devastator. A încercat, la rândul său, să—l izbească pe Jack cu ajutorul măciucii. Căpitanul nostru a sărit însă în lateral. Furia și curajul care—l animau îi dublau forța loviturilor, altfel ar fi fost o pradă ușoară pentru giganticul său adversar. L—a izbit pe șeful de trib de mai multe ori cu ciomagul și, în același timp, a reușit să evite măciuca distrugătoare. Prin viteză și inteligență, s—a dovedit a—i fi superior imensului său adversar, care a încasat destule lovituri, fără a putea da vreuna. Din păcate, Jack nu avea suficientă putere să—l doboare, astfel că, deși lovit, șeful cu păr galben s—a clătinat, dar nu a căzut. Norocul căpitanului nostru a fost că sălbaticii, crezând că victoria va reveni în mod cert omului lor, nu au intervenit în luptă. Altfel ar fi terminat repede cu prietenul nostru... S—au mulțumit doar să aștepte și să privească înfruntarea.

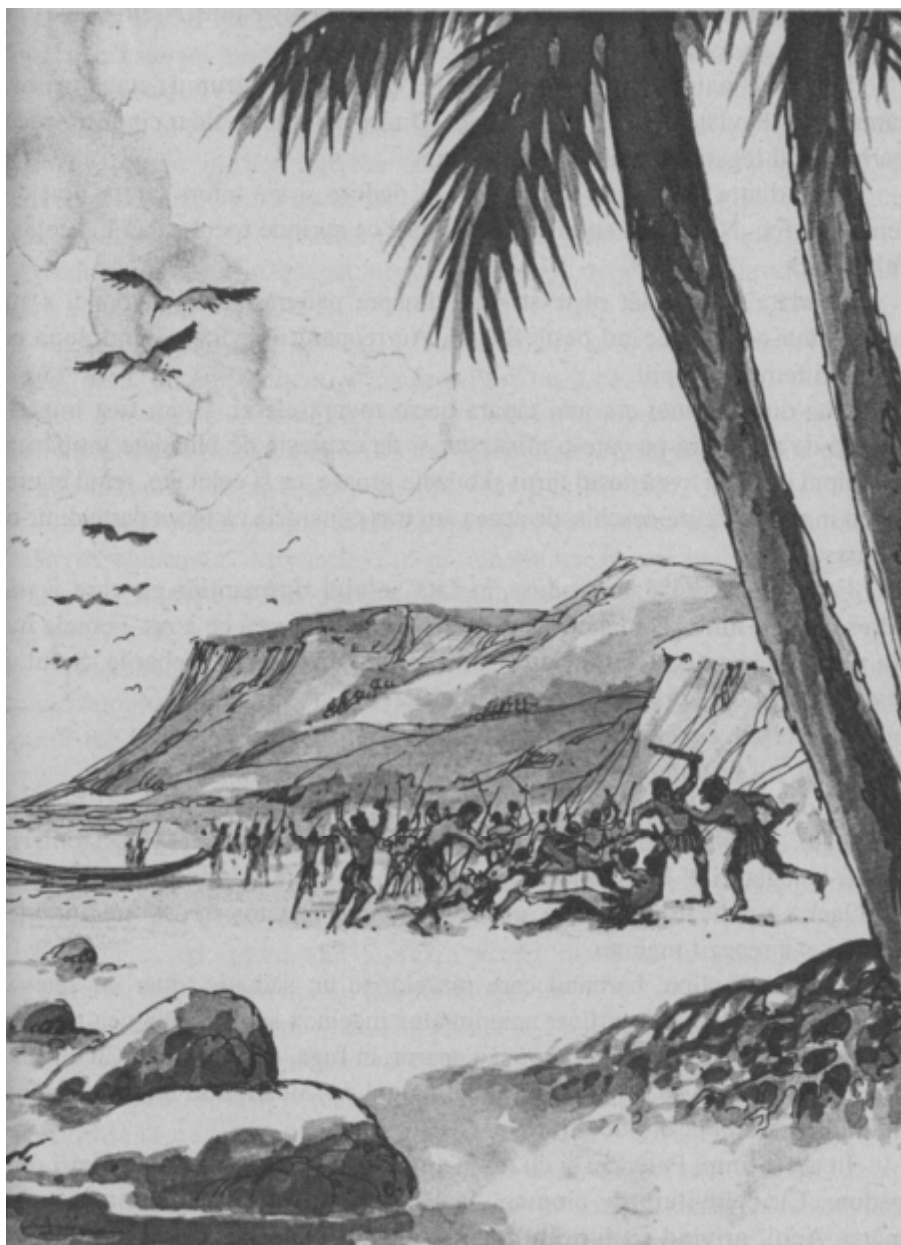
Primind atâtea lovituri și izbind mereu în gol, forțele uriașului au început însă să slăbească. Mișcările i s—au încetinit... Respirația îi era greoaie, sălbaticii, văzând că Jack rezista mai mult decât se așteptau, s—au apropiat să își ajute șeful.

Prietenul nostru a înțeles atunci că soarta îi era pecetluită. S—a gândit rapid cum să—și salveze viața. Uriașul tocmai lovea cu măciuca. Deși s—ar fi putut feri ușor, Jack a așteptat până în ultima clipă, apoi s—a interpus între măciucă și șeful cu păr galben, pe care l—a izbit, cât a putut de tare, între ochi. Gigantul s—a prăbușit peste el, protejându—l de loviturile sălbătice ale oamenilor săi. Aceștia intenționaseră să—l nimerască în cap pe căpitanul nostru, dar au nimerit în șeful lor!

Până să își revină din surpriza acelei manevre iscusite a lui Jack, prizonierii eliberați de noi au tăbărât asupra lor.

S—a încins o luptă pe viață și pe moarte. Luați prin surprindere și demoralizați de prăbușirea șefului, speriați de felul în care lupta Jack, adversarii noștri au opus, totuși, o rezistență înverșunată. Deși erau mai mulți, nu au reușit însă să ne învingă și au fost nevoiți să bată în retragere.

După o înfruntare îndelungată și sângeroasă, cu mai mulți morți și răniți, cu urmăritori prin pădure și pe plajă, am reușit să scăpăm întregi și nevătămați, slavă Domnului, iar dușmanii noștri, câți mai rămăseseră în viață, zăceau legați de mâini și de picioare lângă luntrea cu care veniseră pe insulă!

CAPITOLUL XVI . TATARO ȘI AVATEA

După ce bătălia s— a încheiat, sălbaticii pe care i— am ajutat s— au strâns în jurul nostru, holbându— se mirați la noi. Ne bombardau cu zeci de întrebări pe care nu le înțelegeam și la care, desigur, nu puteam răspunde. Ca să punem capăt acelei situații, Jack i— a strâns cu căldură mâna șefului lor, care își revenise în urma loviturii pricinuite de piatra ce îl izbise în cap. Negrii au înțeles pe dată ca acela era un gest care demonstra bunăvoința și au început să dea mâna cu noi.

— E bine că ne putem înțelege astfel, a zis Jack și i— a luat pe șeful lor de braț. Acum, Peterkin și Ralph, haideți să îi ducem la coliba noastră și să le arătăm că suntem gazde bune.

Câteva minute mai târziu, sălbaticii stăteau în jurul adăpostului nostru. Ne— am apucat apoi să gătim câteva feluri de mâncare din carne de porc, câteva rațe, pește, nuci de cocos, fructele arborelui— de— pâine, yam, prune. Oaspeții noștri au părut destul de mulțumiți după ce au gustat din bunătățile acelea.

Apoi, noi trei, obosiți de cele întâmplate pe parcursul întregii zile, am băut limonada din nuci de cocos, după care ne— am întins pe paturile din crengi și frunze și am adormit pe dată.

Sălbaticii s—au grăbit să ne urmeze exemplul, astfel că, după o jumătate de oră, toată lumea dormea dusă.

Nu știu cât am dormit. Când ne—am culcat, soarele se îndrepta către apus, iar când ne—am trezit, astrul zilei se afla în înaltul cerului.

Peterkin s—a sculat cu mare greutate și a deschis ochii abia după ce am tras de mai multe ori de el.

Băștinașii însă erau în picioare de mult, iar pregătirile pentru masa de dimineață, destul de avansate. Am încercat apoi să conversăm cu ei prin semne, dar zadarnic.

Am avut însă o idee mai bună, și anume să aflăm cum îi cheamă. Ca să—i facem să priceapă ce vroiam de la ei, Jack s—a izbit cu palma în piept și și—a spus numele. A arătat apoi spre mine și a zis:

— Ralph!

A făcut același lucru cu Peterkin. A așteptat apoi ca șeful, spre care a arătat cu degetul, să își zică numele. Acesta a înțeles imediat și a spus foarte clar, de două ori:

— Tararo!

Jack a repetat după el, iar șeful, dând din cap în semn de aprobare, a zis:

— Chuck.

Apoi s—a întors către femeia cea tânără, care se așezase lângă ușa colibei noastre, și a arătat către ea, după care a pronunțat:

— Avatea.

După aceasta, căpitanul nostru le—a făcut semn băștinașilor să—l urmeze. Și—a luat toporul și i—a condus în locul unde se desfășurase confruntarea sângeroasă. Au găsit prizonierii, care își petrecuseră noaptea pe plajă.

Jack a început să sape o groapă în nisip, apoi a făcut semn spre sălbatici să arunce cadavrul unui băștinaș ucis în luptă. Negrii au înțeles ce vroia să facă și au hotărât să—i vină în ajutor, de aceea au plecat repede ca să—și aducă vâslele. Cu ele au mărit groapa de pe plajă, astfel că au încăput în aceasta toate cadavrele. Printre cei morți se afla și șeful cu păr galben. Acesta, după ce fusese izbit de ciomagul lui Jack, zăcuse inconștient câteva clipe. Apoi începuse să își revină, dar unul dintre dușmanii săi, observând aceasta, îi venise de hac, izbindu—l necruțător cu măciuca...

Următoarele trei sau patru zile au trecut repede, sălbaticii fiind ocupați cu repararea ambarcațiunii lor, pe care o izbiseră puternic de pietre atunci când veniseră pe insula noastră.

Când au terminat de muncit, i—am ajutat să își transporte prizonierii în luntre și le—am dat provizii de carne și fructe pentru drum. Peterkin s—a dus până la arborele cu fructe ca prunele și a vânat niște porci. Și după ce i—am prăjit, i—am oferit prietenilor noștri.

În ziua plecării, Tararo ne—a făcut multe semne prin care, am înțeles noi, că ne chemă să mergem cu el pe teritoriile lui. Nu intenționam însă așa ceva și, hotărâți, am refuzat, dând din cap.

Totuși, ne—am consolat oferindu—i în dar toporul cel vechi, de care ne—am decis să ne dispensăm, avându—l la dispoziție pe cel nou. I—am mai dăruit o bucată de lemn, pe care ne—am cioplit numele, și o coardă cu care să o prindă la gât, ca ornament.

După câteva minute ne—am adunat toți pe plajă. Deoarece nu puteam vorbi cu băștinașii, am trecut la ceremonia strângerii mâinilor. Înainte de a urca în luntre ca să plece de acolo, Tararo s—a dus la Jack și și—a frecat nasul de al lui. Apoi a făcut la fel cu Peterkin și cu mine. Deoarece am înțeles că acela era modul în care își luau ei rămas bun, ne—am hotărât să ne conformăm obiceiului lor, așa că ne—am apucat să ne frecăm nasurilor cu tot grupul lor, inclusiv cu femeile și copiii!

Avatea a fost ultima care și—a luat „la revedere” de la noi. Ne—am simțit cam abătuți în clipele care au urmat... Dintre toți sălbaticii, doar ea era tristă că ne despărțeam. A încercat să discute cu noi, apoi și—a frecat nasul mic de ale noastre.

După o oră, luntrea nu se mai vedea. Întristați, ne—am așezat la umbra colibei noastre și am stat acolo în tăcere vreme îndelungată, gândindu—ne la întâmplările neobișnuite prin care trecusem în acele zile și la consecințele ciudate ce decurgeau din acestea.

Într—una dintre zile, pe când ne jucam cu toții în Gradina de Apă, ne—am hotărât să pornim pe mare și să pescuim câte ceva. Peterkin făcea plajă pe marginea unei stânci.

Întâmplător, m—am uitat în sus și l—am văzut făcând gesturi disperate și îndemnându—ne să urcăm la el. Ce se petrecea oare? Am urcat imediat, împreună cu Jack.

— O pânza! O pânză! striga Peterkin. Privește, Ralph! Jack, privește în zare, chiar la intrarea în lagună!

— Ai dreptate. E un vas! a strigat Jack, grăbindu—se să se îmbrace.

Inimile ne băteau să ne spargă piepturile, la gândul unei fericite întâmplări. Dacă ar fi ajuns pe insula noastră, fără îndoială că marinarii aceia ne—ar fi luat cu ei să ne ducă în lumea civilizată, astfel că am fi avut șansa de a reveni în Anglia, ori măcar în Europa.

Bucuroși, ne—am cățarat pe cea mai înalta stâncă din apropiere și am așteptat să se apropie nava, căci am observat că venea drept spre insula noastră.

După circa o oră, ajunsese la recifurile de corali care ne înconjurau domeniul din toate părțile. Câțiva marinari se urcaseră pe catarge ca să observe mai bine locurile. De teamă ca nu cumva să nu ne vadă, am făcut semne disperate, fluturând în aer haine și frunze mari de cocotier. Mulțumiți, am observat că s—au hotărât să coboare o barcă la apa și să se urce în ea.

Deodată, au ridicat steagul lor. Nu l—am distins prea clar, datorită unui noruleț de fum alb care s—a ridicat pe neașteptate dinspre partea laterală a vasului îndreptată spre noi. Înainte de a ghici ce se întâmplă, o ghiulea a bubuit, distrugând tufișurile din preajma noastră și doborând câțiva cocotieri.

Ne—a cuprins groaza, mai ales atunci când am văzut steagul negru ridicat pe catarg! Capul de mort și oasele încrucișate, acesta era pavilionul lor!

—Pirații!

—Suntem pierduți! am murmurat eu.

—Ce putem face? a întrebat speriat Peterkin, observând că barca pătrundea în laguna, printre recifurile de corali. Dacă pun mâna pe noi, ori ne ucid, ori ne fac sclavii lor...

Ne—am uitat la Jack, în care ne puneam toate speranțele în cazurile disperate.

— Mai avem o șansă, ne zise el. Ticăloșii aceștia ne—au văzut și vor să pună repede mâna pe noi. Îi vom face să se plictisească, rătăcind pe insula aceasta, și poate vor pleca dezamăgiți de aici.

A tăcut apoi și s—a repezit în pădure. Am fugit împreună pe drumul care ducea la *Spouting Cliff*. Acolo ne—am oprit și, înaintând prevăzători printre stânci, i—am observat pe dușmani. Barca, plină de oameni înarmați până în dinți, a ajuns la țărm. Echipajul a coborât pe uscat și a pornit de îndată către coliba noastră.

După câteva secunde, i—am văzut întorcându—se repede la barcă. Unul dintre ei ținea pisica spânzurată de coadă. Când au ajuns pe plajă, a aruncat—o cât a putut de departe în mare. Apoi s—au strâns cu toții să se sfătuiască.

—Vedeți la ce ne putem aștepta, a zis Jack cu amărăciune. Cel care ucide o pisică ca să se distreze nu dă prea mult pe o viață de om. Ne mai rămâne o speranță, băieți. Peștera Diamantelor!

—Peștera Diamantelor! a strigat Peterkin. Atunci eu nu am nici o scăpare, pentru că nu m—aș scufunda în apă, nici dacă aş avea toți pirații din Pacific pe urmele mele!

— Acum, Peterkin, zise Jack foarte îngrijorat, e momentul să îți iei inima dinți și să mergi cu noi. Altminteri vom pieri toți, căci nu te vom părași aici, singur.

— Dragii mei prieteni, i—a răspuns Peterkin, va trebui să mă părăsiți. Nu cred că mă vor ucide, mai curând le voi fi sclav. Plecați voi doi și ascundeți—vă în peștera aceea!

— Eu nu voi face asta! a strigat imediat Jack, apoi a ridicat o bătă de jos. Pregătește—te, Ralph, să—i întâmpinăm pe ticăloșii aceia... Nu uitați că ei nu cunosc mila și nu cruță pe nimeni! Dacă îi vom doborî pe cei veniți pe insulă, ne vom ascunde în pădure și vom putea respira ușurați o vreme.

— Dar sunt cinci, am zis eu. Nu avem nici o șansa în fața lor!

— Nu faceți asta! ne—a strigat Peterkin, prinzându—l cu putere de braț pe Jack. Hai să ne scufundăm în apă! Merg cu voi în Peștera Diamantelor, chiar dacă mi—e așa de frică să înot în adâncul marii...

Pentru bietul nostru prieten a te scufunda în apă la mai mult de zece picioare adâncime era ceva îngrozitor, și noi îl înțelegeam. Ca să nu mai punem la socoteală că trebuia să îl târâm apoi prin îngustul coridor subacvatic până în caverna întunecoasă.

Nu aveam de ales. Pirații ne văzuseră deja și veneau în fugă spre noi. Distanța care ne separa de ei se făcea tot mai mică.

Jack și cu mine l—am apucat pe prietenul nostru de brațe.

— Fii liniștit! să nu te zbați, căci vom fi pierduți cu toții, i—a spus Jack. Peterkin nu i—a răspuns, dar chipul lui hotărât ne—a dat a înțelege că avea să înfrunte greutățile care urmau. Pirații ajunseseră la baza îngrămădirii de stânci pe care ne aflam. Pentru o clipa nu ne—au putut vedea, datorita blocurilor de piatră. În acel moment, ne—am aruncat în mare.

Peterkin s—a comportat ca un erou. Nemișcat ca un buștean, s—a lăsat târât prin tunel și ridicat apoi la suprafață în interiorul cavernei descoperită de noi.

De îndată ce a dat de aer, a respirat adânc. Era fericit, căci își înfrânsese teama. După câteva clipe, l—am urcat pe o stâncă. Jack își căută torța pe care o lăsase acolo, și curând, la lumina făcută de aceasta, s—au putut vedea toate minunățiile din peșteră.

—Poate că se vor hotărî să rămână pe insulă de acum încolo, făcu Peterkin, și nu vom mai avea cum să ieșim de aici.

—Dar de ce nu crezi că ei considera că ne—am înecat? îi zise Jack. Vor mai rămâne pe insulă o zi sau doua, apoi își vor vedea de drum... Ticăloșii aceștia nu stau niciodată prea mult pe țărm. Marea este casa lor.

După aceea am început să ne facem pregătirile necesare ca să înnoptăm în peșteră. În câteva răstimpuri, eu și cu Jack adusesem nuci de cocos și alte fructe, cu gândul că o să fim siliți să stăm mai mult timp în acel adăpost, din pricina sălbaticilor.

Am găsit și cârpele pe care le lăsasem acolo. Ne—am făcut culcuș cu ajutorul celor avute la dispoziție. Am pus torța în mijlocul nostru și am mâncat ce am putut.

După aceea am stat mult de vorbă, discutând în șoaptă, pentru că nu voiam ca ecoul să se audă dincolo de bolta de piatră a cavernei. Lumina slabă care pătrundea printr—o deschizătură micuță s—a stins, și noi am înțeles că afară se făcuse noapte și că venise ora de culcare. Am stins torța și am adormit.

Când ne—am trezit, am trecut prin câteva momente stranii, căci eram foarte dezorientați. Nu ne—am amintit de la început unde ne găseam, apoi nu știam cam ce oră era.

Am observat raza de lumină care venea prin deschizătura, de un deget grosime, și am înțeles că afară se făcuse ziuă, fără să știm însă în ce moment al ei ne găseam. Jack a propus să iasă el de acolo și să meargă în recunoaștere.

—Nu, i—am zis. Tu trebuie să stai aici! Ai făcut destul în ultimele zile. A venit timpul să te odihnești. Și să ai grija de Peterkin. Și mă voi duce eu să văd ce mai e cu pirații.

—Bine, Ralph. Fie cum spui tu, dar să nu stai mult! Și n—ar fi rău să ne aduci câteva nuci de cocos proaspete. Ia—ți hainele cu tine pentru asta, căci o să te zgârii dacă te vei urca în cocotier dezbrăcat.

—Ai grija, pirații ne caută peste tot! mi—a zis Peterkin. Fii foarte atent!

—Nu—ți fie teama! La revedere!

—La revedere! mi—au zis ei.

Vorbele lor încă îmi răsunau în urechi, în clipa în care am sărit în apă. Și după câteva secunde mă găseam dincolo de culoarul subacvatic. Am început să mă ridic spre suprafață cu precauție și dând treptat drumul la aerul din piept, pentru ca nu cumva bulele de aer să atragă privirile dușmanilor noștri.

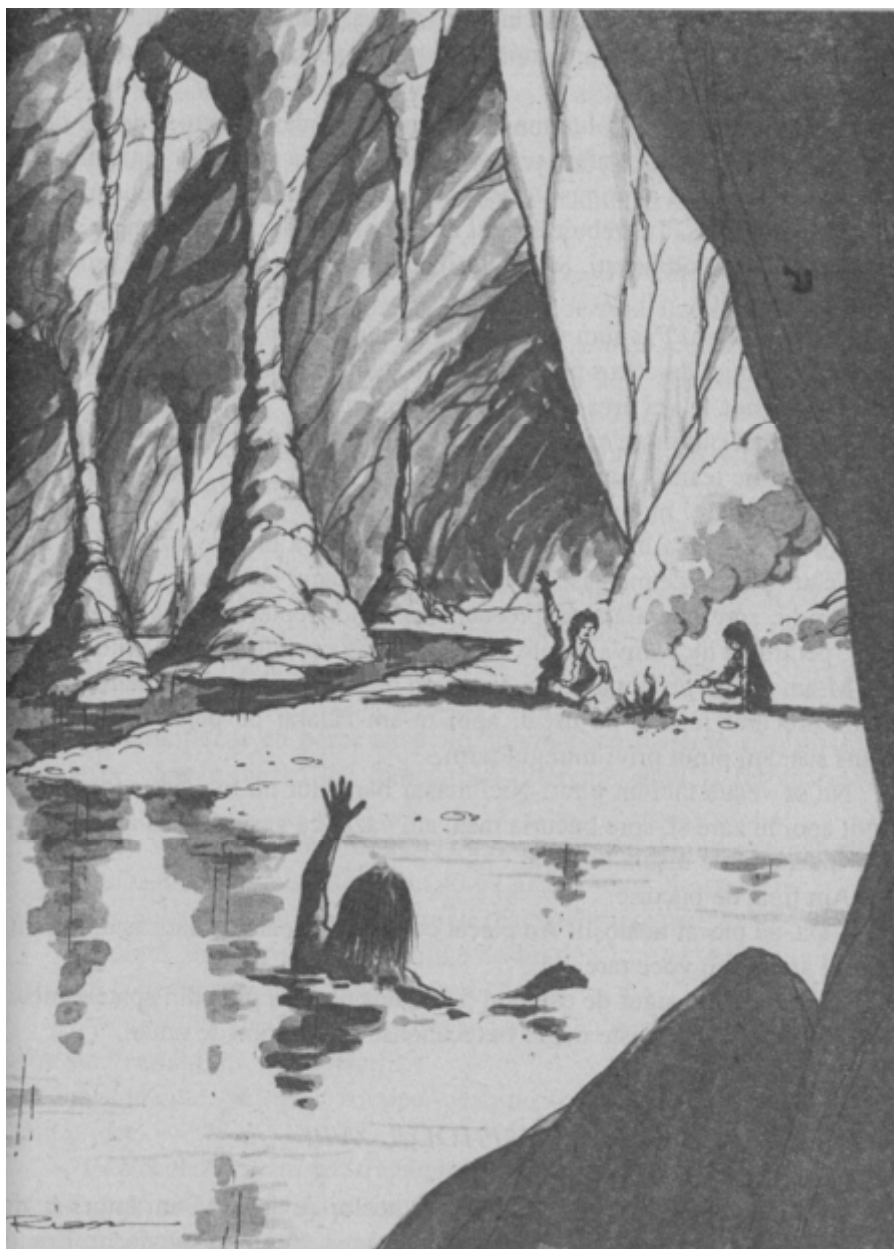
M—am furișat pe lângă stânci. Cum am observat că nu era nimeni prin jur, m—am strecurat repede pe uscat, apoi m—am cățarat pe peretele de piatră. Ajuns sus, am putut privi întregul țărm.

Nu se vedea nici un pirat! Nici măcar barca lor nu mai era acolo... Am privit apoi în zare și, spre bucuria mea, am văzut că vasul lor ridicase ancora și se îndepărta de insula noastră!

Am țipat de bucurie.

— Da, au plecat ticăloșii! Au plecat cu mâinile goale de data asta, păcăliți de noi! am zis cu voce tare.

— Nu fi așa de sigur de asta, mi—a răspuns un glas gros din spatele meu. În aceeași clipa, niște mâini butucănoase m—au prins de umăr.

CAPITOLUL XVIII . RĂPIT DE PIRAȚI

Inima parcă mi—a sărit în gât la auzul acelor cuvinte. M—am întors și am văzut un bărbat uriaș și înfiorător care mă privea, zâmbind satisfăcut. Era un alb, vreau să spun un european, deși chipul său, expus atâta vreme vântului și soarelui, era foarte bronzat. Îmbrăcat ca orice marinar obișnuit, purta pe cap o tichie grecească, iar pe șold avea prins un cordon scump de mătase. Tot la șold purta doua pistoale și un hanger uriaș. Barba și mustața, ca și părul de pe cap erau cârlionțate și tunse scurt, în parte albite.

— Așadar, băiete, zise el cu un zâmbet sadic, strângându—mă și mai tare de umăr, ticăloșii au plecat de pe insulă cu mâinile goale, nu? Vom vedea dacă e așa...

Abia termină de vorbit, că fluieră scurt. După o clipă i se răspunse, și barca lor apără pe neașteptate dinspre Grădina de Apă, unde stătuse ascunsă.

— Acum du—te și fă foc chiar acolo, unde îți arăt eu, continuă el, indicându—mi un loc anume de pe plaja. Nu încerca să fugi, flăcăule, că trimit un mesager după tine! râse el, ținându—și mâinile pe pistoale.

Am îndeplinit ordinul în tăcere. Cum aveam în buzunar una dintre lentilele telescopului nostru, am aprins repede focul. Un fum gros s—a ridicat spre cer. N—au trecut nici doua minute, și s—a auzit o bubuitură de tun. Apoi am observat că vasul lor venea iar către insulă!

Am înțeles atunci că toate manevrele acelea nu fuseseră decât o șiretenie a piraților, care mă făcuseră să cred ca plecaseră definitiv de acolo.

Fericiți, s—au bucurat multa vreme de reușita vicleniei lor, după ce au venit cu toții pe insulă. Echipajul acela era format din cei mai îngrozitori oameni, încruntați și cu bărbi încâlcite, înarmați cu hangere și pistoale, iar hainele pe care le purtau, cu foarte mici diferențe, erau la fel cu cele ale căpitanului lor.

— Unde sunt ceilalți pui? a urlat la mine căpitanul. Unde—s ceilalți câini?

— Adică prietenii mei? am făcut eu cu glasul stins. Nu vă spun! Echipajul a izbucnit în râs, auzindu—mă că vorbesc astfel.

Căpitanul piraților s—a uitat la mine destul de surprins. Apoi și—a scos un pistol de la centură, i—a tras piedica și mi—a zis:

— Ascultă—mă, flăcăule! N—am timp de pierdut pe aici. Dacă nu—mi spui unde sunt ceilalți, îți zbor creierii!

Înspăimântat, am tăcut o clipă, neștiind ce să fac. Deodată însă, mi—a venit o idee.

— Ticălosule! am strigat, trăgându—i un pumn în obraz. Dacă îmi zbori creierii, mor mai repede și nu simt chinul. Ba chiar sunt norocos că nu vreți să mă torturați și să mă înecați. Dar, chiar dacă m—ați amenința astfel, tot nu v—aș spune nimic!

Căpitanul piraților s—a albit la față de furie, auzindu—mă vorbind în felul acela.

— Așa crezi tu? a strigat el la mine, blestemându—mă printre dinți. Hai, băieți, luați—l de picioare și azvârliți—l în mare, repede!

Oamenii din echipaj, care rămăseseră înmărmuriți de îndrăzneala mea, m—au apucat de îndată de mâini și de picioare și m—au dus către peretele stâncos care ieșea din valuri. Pe drum către acesta, m—am felicitat singur pentru reușita șmecheriei mele, căci știam că, dacă mă vor arunca în apă ca să mă înece, eram pe jumătate salvat. Aș fi putut să înot și legat, pentru a ajunge la cei doi prieteni ai mei!

Bucuria mi s—a stins însă repede, când căpitanul a strigat:

— Opriți—vă, băieți, opriți—vă! Înainte să—l aruncăm la rechini, să—l lăsăm să guste puțin plăcerea de a fi torturat cu mecanismele noastre speciale de pe navă. Urcați—l în barcă! Să mergem pe vas, a început să sufle vântul care ne va duce repede în larg...

Cei care mă urcaseră pe stânci au coborât de îndată cu mine, apoi m—au aruncat în barcă, pe fundul căreia am zăcut o vreme, zăpăcit de căzătură..

Când mi—am revenit suficient ca să mă ridic într—un cot, am văzut că trecusem deja de recifurile de corali care înconjurau insula și ne apropiam de vasul lor. Acesta era destul de mic, dar solid construit. După câteva minute, barca a fost urcată pe punte, iar vasul a pornit spre larg, dus de vânt. Insula de corali a început să se piardă încet, încet, în zare...

Deși căpitanul era cel mai înalt și cel mai puternic dintre ei, nu—i stăpânea așa de bine pe toți. Am observat că pe chipul său se puteau citi îndrăzneală, o anumită sinceritate și severitate, astfel că aceste lucruri îl făceau parcă mai puțin înfiorător decât pe ceilalți pirați, care erau mereu posomorâți și încruntați.

Gândurile însă mi—au zburat la bunii mei prieteni de pe insula. Aceasta se mai zarea doar ca un punct negru la linia orizontului... Am oftat întristat, și lacrimile mi s—au scurs, fără voie, pe obraji. M—am gândit atunci că nu mai aveam să—i văd vreodată...

— Am crezut că ești croit dintr—o stofă mai bună, mi—a zis căpitanul, furios. Vroiam la bordul navei mele pe unul cu suflet căinos, nu un plângăreț. Dar te voi vindeca eu repede de bazaconiile astea, ori te vor mânca rechini! Hai, du—te de aici și găsește—ți un loc unde să stai până ce o să te chem eu pe punte!

Am plecat de acolo, ca să—i fac pe plac. Imediat însă privirea mi—a căzut pe un butoiș aflat lângă catargul principal, pe care scria cu creionul „praf de pușca”. Mi—a trecut prin minte că, deoarece ne deplasam împotriva curentului marin, orice lucru care plutea pe apă ar fi fost dus către recifurile din jurul Insulei de Corali. M—am gândit, repede ca fulgerul, și la faptul că prietenii mei aveau un pistol vechi... Fără să ezit măcar o clipă, am ridicat butoișul și l—am azvârlit în apă! Căpitanul a scos un strigat de uimire. La fel și ceilalți din jur, care fuseseră martori la cele petrecute.

Repezindu—se la mine și potopindu—mă cu blesteme, căpitanul a ridicat mâna să mă lovească.

— De ce ai făcut asta, netrebnicule? m—am întrebat el, mânios.

— Dacă te liniștești, vom putea sta de vorba, i—am răspuns eu. Dacă nu, sunt mut!

Căpitanul s—a dat un pas înapoi și m—a privit uimit.

— Am aruncat butoiașul cu praf de pușca în mare pentru ca valurile să—l ducă la prietenii mei de pe Insula de Corali, care au un pistol. Sper că va ajunge repede la ei. Îmi pare rău că nu le—am putut trimite un butoi mai mare...

Surprinzător, în loc să izbucnească în înjurături mânioase, căpitanul a zâmbit. Și—a pus mâinile în șolduri, s—a întors și a plecat gânditor de acolo, iar eu m—am luat după el.

În loc să fiu privit cu dușmănie de către cei din echipaj, mulți mi—au zâmbit. Ba, unul dintre ei m—a bătut cu palma pe spate și mi—a spus:

— Bravo, băiete! să nu te schimbi niciodată! Și Bill Sângerosul a fost odată un flăcău așa ca tine, dar acum e cel mai mare spintecător de oameni de pe nava asta.

Mă gândeam, în continuare, la soarta nefericită care mă aștepta pe vasul piraților, când; după ce s—a lăsat noaptea, cineva dintre cei de paza aflați pe punte a strigat:

— Hei! Aprindeți lămpile! Trimiteți—l pe băiat la căpitan. Hai, repede!

— Hei, băiete! Căpitanul vrea să te vadă, n—ai auzit? a strigat la mine un marinar.

Bill Sângerosul s—a trezit din somn, s—a ridicat de pe cușorul pe care dormise vreo două ore și mi—a făcut semn să—l urmez. Am urcat o scară și am ajuns la o cabină păzită de un pirat. Acesta m—a lăsat să intru, după care a zăvorât ușa în spatele meu.

De tavan atârna o mică lampă de argint care arunca o lumina slabă. Cabina aceea era de fapt un mic apartament, destul de confortabil, dar prea încărcat cu mobilă. Căpitanul stătea la masă și cerceta atent harta Pacificului, când am intrat acolo, și—am ridicat privirea către mine. Cu glas slab, m—am rugat să mă așez.

A aruncat creionul din mână și s—am ridicat de la masă, după care s—am întins pe canapea.

—Băiete, mi—am zis el, privindu—mă drept în ochi, cum te cheamă?

—Ralph Rover.

— De unde vii și cum ai ajuns pe insula aceea? Câți prieteni ai acolo? răspunde—mi imediat, și să nu te prind cu minciuni!

I—am spus povestea noastră în întregime, dar n—am menționat nimic despre Peștera Diamantelor. Și după ce am terminat, a tăcut și el o vreme. Apoi s—a uitat la mine și mi—am zis:

— Te cred, băiete.

M—au surprins cuvintele acelea. De ce nu m—ar fi crezut? Nu i—am răspuns însă nimic.

— Ce te face să bănuiești, m—am întrebat el, că vasul asta e al piraților?

— Steagul cel negru, am zis eu. Ce altceva sunteți? Ca dovadă, felul brutal în care v—ați purtat cu mine.

Căpitanul s—a bucurat când m—am auzit vorbind astfel, dar și—am stăpânit mânia.

— Ești îndrăzneț, băiete. Sunt de acord că ne—am purtat cam dur cu tine, dar asta fiindcă ne—am făcut să ne pierdem vremea pe insula aceea și ne—am încurcat socotelile. În ceea ce privește steagul negru, nu e decât o glumă a oamenilor din echipajul meu, ca să—i sperie pe necunoscuți, și nu face rău nimănui. Eu nu sunt pirat, băiete, ci un negustor cinstit. Unul cam necioplit, adevărat, dar care rezista prin mările astea, unde sunt atâția pirați în larg și atâția canibali pe uscat. Mă ocup cu vânzarea lemnului de santal din insulele Fiji. Dacă te hotărăști, Ralph, să te porți corect și să fii băiat de treaba, te voi lua cu mine, și vei câștiga bine.

Am fost foarte surprins de explicațiile lui. Vasul nu era deci al piraților...

— Dacă e așa cum spui, atunci de ce m—ați luat de pe insula aceea? De ce nu mă duceți înapoi? Căpitanul a zâmbit.

— Ești supărat că te—am luat de acolo? a făcut el. Te—am duce chiar acum înapoi, dar e prea departe de noi. Privește, mi—am zis el, arătându—mi un punct pe hartă. Ne aflăm aici, la cel puțin cincizeci de mile de insulă. Nu pot să—i silesc pe oameni să întoarcă nava pentru tine, ei au nevoie de lemn ca să câștige bani.

N—am știut ce să—i răspund. Și după ce am mai discutat, am fost de acord să fac parte din echipaj, cel puțin până ce aveam să ajungem într—un port din lumea civilizată, unde să debarc. Căpitanul nu a ridicat

nici o obiecție la propunerea mea, și, după ce i—am mulțumit pentru promisiune, am părăsit cabina și am urcat pe punte destul de ușurat. Mă simțeam însă, fără să știu de ce, tulburat și apăsător de anumite întrebări la care nu găseam răspuns.

CAPITOLUL XIX . BILL SÂNGEROSUL

La trei săptămâni după discuția pe care o avusesem cu căpitanul, stăteam pe puntea vasului și priveam peștii care înotau în jurul nostru.

Marea era foarte liniștită. Soarele ardea îngrozitor. Toată lumea părea că doarme, răpusă de căldura toridă.

Bill Sângerosul, așa cum îi spuneau cei din jur, se afla la cârmă. Era numai una dintre sarcinile pe care le avea el pe vas, ba chiar cea mai ușoară.

Odată, s—a apropiat de mine și, aplecându—se peste balustrada de la marginea punții, a început să privească marea albastră. Omul acela, deși era cam tăcut și părea foarte rău, era singurul cu care simțeam nevoia ascunsă de a sta de vorbă. Toți ceilalți, văzând că nu—mi plăcea prea mult tovărășia lor și știind că eram protejatul căpitanului, nu mă mai băgau în seamă. Nici Bill Sângerosul nu o făcea, dar el se purta așa cu toți, nu doar cu mine, în mod special.

— De ce ești așa de supărat? l—am întrebat eu. De ce nu vorbești cu nimeni?

El a zâmbit și mi—a răspuns:

—Probabil, fiindcă nu am despre ce să vorbesc cu alții!

—Ciudat, am făcut eu. Pari unul dintre oamenii cei mai deștepți de pe vas. Mă miră că unul ca tine nu are despre ce să vorbească... Eu discutam deseori cu prietenii mei și mi—ar plăcea să stăm de vorbă din când în când...

S—a uitat surprins la mine și mi s—a părut că s—a întristat.

—Și unde discutai deseori cu prietenii tăi? Nu cumva pe insula de pe care te—am luat?

—Ba chiar acolo! i—a răspuns eu hotărât. Acolo mi—am petrecut cele mai frumoase zile din viața.

Fără să mai aștept să mă întrebe ceva, am început să—i povestesc întâmplările prin care trecusem împreună cu Jack și cu Peterkin, despre locurile minunate de pe insula.

—Băiete, băiete, mi—a zis el cu tristețe, vasul acesta nu e un loc pentru tine...

—Adevărat, i—am răspuns. Nu prea le sunt de folos celor din echipaj și nici nu—mi plac prea mult.

N—am însă ce face. Trebuie să stau aici până când voi reuși să scap.

— Să scapi? făcu el mirat.

— Da. Căpitanul mi—a spus că mă va lăsa într—un port, de îndată ce va încheia călătoria asta.

— Călătoria asta? Ascultă—mă, băiete! mi—a zis Bill în șoapta. Ce ți—a vestit căpitanul în ziua când te—a adus la bord?

— Că, dacă mă voi alătura echipajului, care se ocupa cu comerțul cu lemn santal, voi fi bine plătit și voi fi liber oricând voi dori, de îndată ce vom ajunge într—un port din lumea civilizată.

— Mi—am închipuit eu că te—a păcălit, a făcut Bill, încruntat. E adevărat că ne ocupăm cu negoțul de santal, dar...

— Pânză pe mare! a strigat în clipa aceea omul de pe catarg.

— Unde? a întrebat Bill, ridicându—se în picioare și ducându—se repede la cârmă.

Ceilalți au început să strige, privind foarte atenți la orizont.

— La tribord! a răspuns cel care observase obiectul de pe mare. Imediat a apărut și căpitanul pe punte. S—a uitat, printr—o lunetă, spre locul indicat.

—Ridicați velele! a strigat el apoi.

—Îndată, domnule!

Oamenii din echipaj au început să execute manevrele și să se cațere pe frânghii ca niște pisici.

Vasul porni cu toată viteza către punctul de la linia orizontului. Tăia valurile cu vârful său ascuțit, ca un delfin care se zbenguie în mare. Bill îl inducea în direcția acelei pânze zărită de ei.

După o jumătate de ora ne apropiasem suficient de mult de nava necunoscută ca să distingem că era o corabie de comerț, cu două catarge. Evident, oamenii de pe nava nu se prea bucurau să ne vadă pe acolo. Au întors nava și au încercat să se îndepărteze de noi.

Vasul nostru și—a mărit viteza și a pornit în urmărire. După vreo milă, am ridicat drapelul britanic, dar n—am primit nici un semnal de la ceilalți. Atunci căpitanul a ordonat să se tragă cu tunul în ei.

Spre surprinderea mea, au ridicat un chepeng greu de pe partea laterală a vasului nostru, dând la iveală o gaură mare, în care se afla un tun. Cu ajutorul unor mecanisme, l—au pus în poziție de tragere. Era deja încărcat.

Ghiuleaua trasă a trecut pe deasupra navei urmărite și a explodat înaintea ei. Acest lucru a produs efectul dorit. Echipajul pe care—l urmăreau a început să strângă pânzele, și corabia lor s—a oprit în curând.

— Coborâți barca la apă! a strigat căpitanul. Imediat, barca a fost lăsată, și în ea au luat loc câțiva din echipaj, înarmați până în dinți. Căpitanul mi—a făcut semn să mă urc și eu lângă el.

— Vino, Ralph! S—ar putea să am nevoie de tine. L—am ascultat și, după vreo zece minute, ne aflam pe puntea acelei nave.

Am fost foarte mirați de cele văzute acolo. Credeam că au un echipaj numeros, dar nu se găseau decât cincisprezece negri, care ne priveau cu teamă.

Nu aveau nici un fel de arme, ba unii nici măcar haine. Unul sau doi dintre ei purtau veșminte europene, pantaloni olandezi sau pălării franțuzești.

Unul, mai înalt, părea să le fie șef. Era îmbrăcat destul de modest, cu o bluză albă de bumbac, o haina lungă și neagră și o pălărie de paie. Picioarele îi erau goale de la genunchi în jos.

—Unde este comandantul acestei nave? a întrebat căpitanul, îndreptându—se către individul acela.

—Eu căpitan! a răspuns el, scoțându—și pălăria de paie de pe cap și înclinându—se adânc în fața noastră.

—Tu? s—a mirat șeful nostru. De unde veniți? Unde mergeți? Ce marfă aveți la bord?

—Noi venit, a răspuns iar acel om, din Aitutaki. Noi mergem Rarotonga. Suntem o navă misionară pentru băștinași. Nume *Olive Branch*. Avem două tone nuci cocos, șaptezeci porci, douăzeci pisici și Evanghelii.

—Mă bucur că ne—am întâlnit, le—a zis căpitanul. Vă urez succes în activitatea misionara. Vă rog acum să mergem în cabina comandantului și să vorbim între patru ochi.

Preotul misionar l—a luat imediat de braț și l—a condus în cabina sa. L—am auzit spunându—i:

— Mă bucur că sunteți negustor. M—am temut că au dat pirații peste noi...

Nu știu ce au discutat cei doi între ei. S—au întors însă pe punte destul de bine dispuși. Apoi și—au strâns mâinile cordial, după care căpitanul ne—a ordonat să ne urcăm în barcă.

După alte câteva minute, *Olive Branch* a rămas departe, în urma noastră.

În după—amiaza aceea, stând la masa, i—am auzit pe oameni vorbind despre nava pe care o întâlnisem.

—Mă întreb, făcu unul, de ce era căpitanul așa de micos când a discutat cu negrul acela despre încărcătura de porci și Evanghelii. Ar fi fost mai bine, pentru „negoțul” pe care—l facem noi, să le luam porcii și să le scufundăm corabia...

—Poate că ești nou, Dick, pe mările astea, strigă altul. De aceea nu știi că Evanghelia îl interesează pe căpitan la fel de mult ca pe tine. În schimb, e bine pentru o corabie, care vrea să obțină ceea ce își dorește, să ajungă pe acele insule pe care băștinașilor li s—a predicat din Evanghelie. Or, sunt sute de insule, în clipa asta binecuvântată, unde, dacă pășești, vei fi jupuit de viu de către sălbatici, în cazul că nu ai cu tine vreo treizeci de flăcăi înarmați până în dinți.

—Așa e, făcu un om care avea o cicatrice imensă în jurul ochiului său drept, Dick e nou aici. Dar, după ce va vedea cum vom lua noi o încărcătura de santal din insulele Fiji, va înțelege cum se comporta băștinașii ăștia din Pacific.

Am urcat pe punte și l—am găsit pe Bill Sângerosul la cârmă. Nu mai era nimeni prin jur, și am încercat să—l trag puțin de limbă. I—am repetat ce spuneau oamenii despre întâlnirea cu nava misionarilor, apoi, l—am întrebat:

—E adevărat că nava voastră face comerț cu santal?

—Da. Dar, în același timp, și piraterie. Steagul negru pe care l—ai văzut atunci nu era o glumă...

—Și de ce spui că e o navă de comerț?

—Păi face negoț, atunci când nu poate să ia marfa cu forța. Și, de obicei, o ia cu forța. Ralph, a adăugat el, tot în șoapta, dacă ai fi văzut faptele sângeroase la care am fost martor de când mă aflu aici, te—ai fi cutremurat și nu m—ai mai fi întrebat nimic despre piraterie. Oricum, vei avea de a face în curând cu așa ceva. Cât despre misionari, căpitanul îi protejează, fiindcă are de câștigat de pe urma lor. Insulele din Mările Sudului sunt locuite de canibali periculoși, și e bine să fie tămâiați înainte de a coborî noi pe uscat...

Ne—am urmat drumul, trecând pe lângă o mulțime de insulițe deosebit de atrăgătoare. În acest timp, paza de pe punte și cea de pe catarg s—au dovedit foarte vigilente, existând mereu amenințarea unui atac prin surprindere al canibalilor.

Din câte am aflat de la căpitan, pe acolo trăiau cei mai periculoși dintre băștinașii Pacificului. De aceea nu prisosea nici o măsură de prevedere.

Pe de altă parte, traseul pe care ne deplasam era foarte periculos. Riscând oricând să ne izbim de stâncile de corali care se ghiceau sub apa mai puțin adâncă dintre insulițe.

Într—o zi, ne deplasam liniștiți printr—un grup de astfel de insule care păreau a fi nelocuite. Deoarece aveam nevoie de apă pentru băut, căpitanul a trimis o barcă la țărm, să aducă un butoi sau două. Am greșit însă crezând că pe acolo nu trăiau canibali. De—abia am ajuns lângă țărm, că un grup de negri a apărut din tufișuri, adunându—se pe plajă și agitându—și amenințător bâtele și sulile.

Noi eram bine înarmați, dar ne—am abținut să ne arătăm ostili și am vâslit spre țărm pentru a încerca să discutăm cu ei. Am constatat astfel că mai mulți oameni din echipaj cunoșteau destule cuvinte din vocabularul specific sălbaticilor din Marile Sudului.

Când am ajuns doar la patruzeci de yarzi de ei, am încetat să mai vâslim. Unul dintre marinari s— a ridicat în picioare ca să le vorbească. În loc să răspundă, ei au aruncat cu pietre în noi. Unii marinari au fost loviți destul de grav...

Atunci cei din barcă au scos la iveala puștile. Erau gata să tragă, dar un strigat al căpitanului, care se afla pe navă, la cinci sau șase sute de yarzi distanță, i— a oprit.

—Nu trageți ! răcni el mânios. Dați—vă ia o parte de acolo!

Oamenii din barcă au fost mirați să primească un asemenea ordin. Erau foarte furioși și ardeau de nerăbdare să își ia revanșa. Au înjurat printre dinți. Trei dintre ei n— au vrut să se supună unui asemenea ordin. Revolta părea gata să izbucnească.

— Nu vă nenorociți, băieți! a zis cel care ne conducea, cu un zâmbet amenințător. Ascultați ordinul!

Aveți încredere în căpitan, nu e omul care să ierte insulta canibalilor. Dacă nu va vorbi în curând *Long Tom*, puteți să mă dați la rechini.

Ceilalți s— au liniștit și au zâmbit semnificativ, apoi s— au îndepărtat de țărm. Acolo se aflau acum foarte mulți sălbatici, peste cinci sute de războinici, tatuați și vopsiți în culori înfricoșătoare.

Am vâslit cam la doua sute de yarzi distanță. Apoi tunul cel mare a bubuit asurzitor. Proiectilele au căzut chiar în mijlocul celor de pe țărm, apoi au explodat.

Picioarele, capetele și mâinile au acoperit toată plaja. Sângele a înroșit nisipul...

Cei care au scăpat, întregi sau răniți, s— au refugiat în pădure. Sângele a înghețat în mine când am văzut acel măcel îngrozitor. Sute de morți și de muribunzi, cu trupurile sfărtecate de schije, acopereau plaja...

— Mergeți pe țărm acum, băieți, și umpleți butoaiele! le— a strigat căpitanul. Au făcut ceea ce li s— a spus, dar n— au scos un cuvânt în vreme ce îndeplineau ordinul. Mi s— a părut că și ei erau îngroziți de cumplita scenă la care fuseseră martori.

Curând, am părăsit locul acela nenorocit și am revenit la navă. Amintirea respectivă n— am mai putut să o șterg însă din memorie.

„Acesta”, mi— am zis eu în sinea mea, holbându— mă la căpitan care, nepăsător, aplecat peste balustrada de la marginea punții, își fuma țigara și admira insulele cu vegetație luxuriantă pe lângă care treceam și care păreau a face parte din tabloul unui pictor renumit, „este omul care protejează misionarii pentru că îi sunt de folos și îi evanghelizează pe sălbatici înainte de a ajunge el acolo!”

Apoi m— am întrebat dacă s— a născut oare misionarul în stare să— l evanghelizeze și pe el...

CAPITOLUL XX . DEBARCARE PE INSULA CU CANIBALI

Mă hotărâsem să fug pe prima insulă pe care am fi debarcat și să— mi risc viața printre sălbatici. Nu vroiam să mai rămân nici măcar o oră pe nava aceea blestemată. M— am gândit mult la asta și apoi mi— am zis că ar fi fost bine să vorbesc cu Bill Sângerosul, deoarece, din ultimele discuții pe care le purtasem cu el, înțelesesem că și el ar fi vrut să fuga de acolo. Când i— am comunicat însă intenția mea, el a făcut un semn negativ din cap și mi— a zis:

—Nu, nu, Ralph, să nu— ți treacă prin minte să pleci acum de pe vas. Pe alte insule te vei afla, poate, în siguranță, dar dacă vei debarca aici, vei vedea că ai sărit din lac în puț!

—De ce, Bill? Băștinașii sunt așa de periculoși?

—Mai e vorbă? Te vor mânca de îndată ce vor pune mâna pe tine.

— Să mă mănânce? Ce tot vorbești? Credeam că sălbaticii din Mările Sudului își devorează doar dușmanii.

—Să fim serioși! făcu el. Vreun savant nebun din Anglia ți— a băgat în cap o astfel de năzbâtie. Cred că sunt mii de oameni acolo care cred asemenea prostii... Eu știu sigur, ca și mulți căpitani de pe vasele britanice ori americane, că sălbaticii din insulele Fiji devorează pe oricine. Carnea de om este cea mai gustoasă din lume pentru ei... E adevărat, le place mai mult cea a negrilor, dar nici a noastră nu le face rău la stomac!

—Ei bine, Bill, mi— ai spus că mă vor mânca dacă mă vor prinde.

—Așa am spus, și te vor prinde repede. Și după cum ai auzit, le place mai mult carnea negrilor, dar când le e foame îi devorează cu plăcere și pe europeni. Oricum, cert este că te vor ucide... Vezi, Ralph, am stat

multa vreme prin părțile lor, am vizitat multe insule de când facem acest așa—numit negoț. Una dintre legile de aici este că oricine scapă dintr—un naufragiu și ajunge întreg pe țărm va fi tăiat, apoi prăjit și înghițit, bucată cu bucata, de canibali. Odată, pe când noi am reușit să ne ascundem de furtună într—un golfuleț, o altă nava s— a scufundat la mica distanță de țărm. Toți cei trei care au reușit să ajungă pe uscat au fost capturați de canibali. Nu i—am putut ajuta cu nimic, fiindcă i—au dus imediat în pădure. Întreaga noapte a fost sărbătoare, au bătut tobele și au dansat în jurul focurilor. Unul dintre sălbatici, care a venit a doua zi ca să facă negoț cu noi, ne— a povestit că „porcii cei lungi”, cum le zic ei oamenilor, au fost frăgeziți, apoi despicați, prăjiți și mâncați cu mare pofta de către tribul lor. Oasele lor au fost păstrate ca ace de cusut... Evident, albi n—au fost așa de buni la gust după cum se așteptau canibalii, astfel că mulți din trib s—au îmbolnăvit de stomac.

M—am îngrozit, auzind acea povestire. L—am întrebat din nou pe Bill ce mă sfătuiește să fac. S—a uitat mai întâi atent pe punte, ca să vadă dacă nu apare cineva, apoi mi—a zis:

— Exista două sau trei feluri în care putem fugi de aici, Ralph. Nici unul nu e ușor... Ne vom gândi bine și vom acționa în consecință. Până atunci, să—ți ții gura și să—ți vezi de treabă!

Bill mi—a urat noapte bună și a coborât în sala cabinelor, iar un alt marinăr a trecut la cârmă în locul lui. Eram dezamăgit și trist. Mă găseam între ciocan și nicovală. Ce puteam alege? Cumpliții pirați și hangerele lor aducătoare de moarte, ori canibalii cu oase omenești în nări și în lobii urechilor, care măcelăreau pe oricine le călca teritoriul?

Mi—au dat lacrimile, realizând în ce situație disperată mă aflam și cât de fericit fusesem pe Insula de Corali, cu cei doi buni prieteni ai mei. Pentru mine lumea devenise un iad de când fusesem luat de acolo...

Ce se întâmplase oare cu Jack și Peterkin? Cât m—or fi căutat ei peste tot ca să mă găsească, ori măcar să dea peste cadavrul meu? Își imaginaseră că mă răpiseră pirații?

Gândurile mi—au fost întrerupte de o lumină puternică, roșie, întrezărită în depărtare. A urmat o bubuitură surdă. Cerul s—a acoperit repede de nori negri, vântul a început să sufle furios.

Echipajul s—a adunat repede pe punte. Cei mai mulți credeau că se apropie o furtună îngrozitoare. Dar căpitanul a venit liniștit între ei și le—a explicat că nu e vorba de așa ceva.

— E o erupție vulcanică, le—a zis el. Știam că se afla prin apropiere un vulcan, dar credeam că e stins. Urcați—vă pe catarge și ridicați toate pânzele. Vom avea parte de vânt bun în direcția în care ne deplasăm!

La trei zile după ce am trecut de acel vulcan, am ajuns la o mare insulă, cu vegetație luxuriantă. Se găseau acolo și doi munți, de aproape patru mii de yarzi înălțime. Vârfurile acestora, asemenea celor de pe Insula de Corali, erau lipsite de vegetație. Când am zărit—o pentru prima oară, Bill Sângerosul se afla lângă mine.

—Știu insula asta, mi—a zis el. Se numește Emo.

—Ai mai fost vreodată pe aici? l—am întrebat.

— Da. Ca și nava asta, de altfel. E vestita insulă pe care crește santalul. Am plecat de multe ori încărcăți de aici. Am plătit fiecare încărcătură. Aici canibalii sunt așa de mulți, încât nu putem să le luăm lemnul cu forța. Căpitanul însă a încercat să—i înșele de câteva ori, așa că nu prea mai suntem bine veniți pe la ei. Ba chiar aș putea spune că s—au purtat foarte urât cu noi ultima dată, încât mă mir că mai îndrăznim să trecem pe aici... Se pare însă că nimic nu—l sperie pe căpitanul nostru!

Am trecut apoi de bariera de recifuri de corali. Am aruncat ancora nu departe de, un mic golf de pe țărm, ale cărui maluri erau acoperite cu arbori înalți și umbroși.

Principală așezare a canibalilor se afla cam la o jumătate de milă distanță de acel loc. Căpitanul a ordonat ca barca să fie lăsată la apă și a sărit în ea. Apoi mi—a zis să—l urmez. Au mai venit cu noi cincisprezece oameni, înarmați până în dinți.

Cei rămași la bord l—au pregătit pe *Long Tom*, pentru orice eventualitate.

— Să mergem, băieți! a comandat căpitanul.

Vâslele au început să bată apa imediat. Barca s—a îndepărtat de vas și în câteva minute, a ajuns la țărm. Acolo, contrar așteptărilor, am fost întâmpinați cu cordialitate de Romata, marele șef al insulei, care ne—a condus la el acasă și ne—a indicat niște bușteni pe care să stăm. Am observat că băștinașii, vreo trei mii la număr, nu aveau nici o armă.

După ce s—a discutat puțin cu ei, a fost adusă mâncarea, adică porci prăjiți și diferite rădăcini. Ne—am servit pe saturate, apoi s—a trecut iar la afaceri. Căpitanul a prezentat scopul în care venise acolo, regreta că au fost unele neînțelegeri la ultima sa vizită pe Emo și spera ca negocîul să mulțumească amândouă părțile.

Romata i—a răspuns că uitase neînțelegerile ivite între ei, era încântat să—și revadă prietenii și i—a asigurat de ajutorul pe care li—l va da ca să urce lemnul pe navă.

Au căzut la înțelegere cu toate prețurile, și ne—am ridicat să plecăm. Bill mi—a explicat mai târziu amănuntele acelea, căci el cunoștea destul de bine limbajul băștinașilor.

Romata ne—a însoțit până la bord. Ne—a explicat că un mare șef de pe o altă insula îl vizita în acea vreme și că o mare petrecere urma a doua zi. Și după ce a cerut să—i fie prezentați marinarii de pe navă, și—a trimis luntrea la țarm, ca să—i aducă cele două pasări favorite, un papagal și un cocoș sălbatic.

Pe când luntrea se ducea la mal în acest scop, am avut prilejul să—l privesc pe canibal mai de aproape. Era un uriaș, cu chip osos, dar plăcut. Purta îmbrăcăminte bogată, dar pieptul și brațele îi erau dezgolite. Avea barbă și mustață, iar părul negru ca abanosul îi era astfel aranjat, încât părea un turban, în care își prinsese un ac lung din lemn! Mai târziu am aflat că acul acela servea la scărpinat în cap, fiindcă degetele i se dovedeau prea scurte ca să o facă, fără să—și deranjeze părul...

Romata avea atâta grijă pentru podoaba sa capilară, încât dormea pe o perna de lemn, care avea o gaură pentru gât, tocmai ca să nu—și deranjeze turbanul de pe cap!

După zece minute, luntrea lui s—a întors, aducându—l și pe celălalt șef. Acesta arăta cu totul și cu totul neobișnuit, având o jumătate de față vopsită în roșii și cealaltă jumătate, în galben, ca să nu mai punem la socoteală ornamentele desenate cu negru! În rest, semăna cu Romata, deși nu era la fel de voinic.

Acesta nu mai văzuse niciodată o navă. A fost impresionat de lucrurile de la bord. În mod deosebit l—au interesat puștile pe care i le—au arătat câțiva marinari. A întrebat apoi cum de au albi topoare așa de tari ca să poată tăia lemnul din care era făcut butoiul.

În vreme ce el discuta aceste lucruri, celălalt șef vorbea cu căpitanul, având grijă de păsările lui preferate. Am remarcat faptul că sălbaticii deveneau foarte smeriți când treceau prin fața șefului lor.

Când oaspeții noștri se pregăteau de plecare, căpitanul a ordonat ca tunul de, aramă să fie descoperit și să se tragă o salvă în cinstea lor. Mi—am dat seama că scopul pentru care o făcea era acela de a le arăta forța noastră superioară, ca băștinașii să nu încerce să ne ia prin surprindere pe țarm ori să ne atace nava. Tunul a fost încărcat, iar șefii au privit către o stâncă de pe plajă, aflată la vreo două mile de noi, pe care le—a arătat—o căpitanul. După câteva clipe, aceasta a fost pulverizată, și bucăți din ea au sărit în mare...

În ziua următoare, echipajul s—a dus pe insulă ca să taie santal. Căpitanul, cu doi dintre oamenii săi, a rămas la bord, ca să fie gata, dacă ar fi fost nevoie, să folosească tunul de aramă. Acesta avea țeava îndreptată chiar către coliba lui Romata. Căpitanul îmi ordonase să plec cu echipajul și să iau parte la munca lor.

Deoarece ne deplasam în șir indian, prin pădurea de cocotieri, bananieri, arbori—de—pâine și alți copaci, am observat cu atenție vegetația din jur, care îmi era cunoscută de pe Insula de Corali. După ce am înaintat pe uscat o jumătate de milă, am ajuns în locul unde creștea lemnul de santal. Oamenii s—au apucat să muncească, iar eu m—am cățărat pe un deal din apropiere ca să văd ce se întâmplă în zonă. Pe la vremea prânzului, a venit Romata, cu câțiva supuși de—ai săi, aducând un porc prăjit, fructe și cartofi pe niște frunze mari. Le—a oferit oamenilor noștri, care s—au așezat la umbra unor copaci ca să mănânce. Șeful a gustat și el din bucatele acelea, dar nu s—a servit singur, ci a fost hrănit de către una dintre nevestele lui.

—Nu e de demnitatea lui, mi—a zis Bill, să se hrănească singur. Așa obișnuiește în diverse situații. Ei au obiceiuri ciudate, Ralph. Cuvântul „tabu”, de exemplu, îi ține departe pe băștinași de obiectul numit astfel. Dacă un copac anume este „tabu”, atunci fructele lui nu vor fi atinse de nimeni. Copacul e un fel de zeu... Dacă cineva mănâncă, totuși, fructele acelea, îl așteaptă moartea cea mai cumplită, căci chiar canibalii din tribul său îi vor veni de hac și se vor sătura cu carnea lui...

—E îngrozitor, Bill. Privește însă acolo, i—am zis eu, arătându—i un om a cărui piele era mai albă decât a celorlalți băștinași. Am văzut foarte puțini oameni cu pielea mai deschisă la culoare prin insulele Fiji. Sunt din altă rasă?

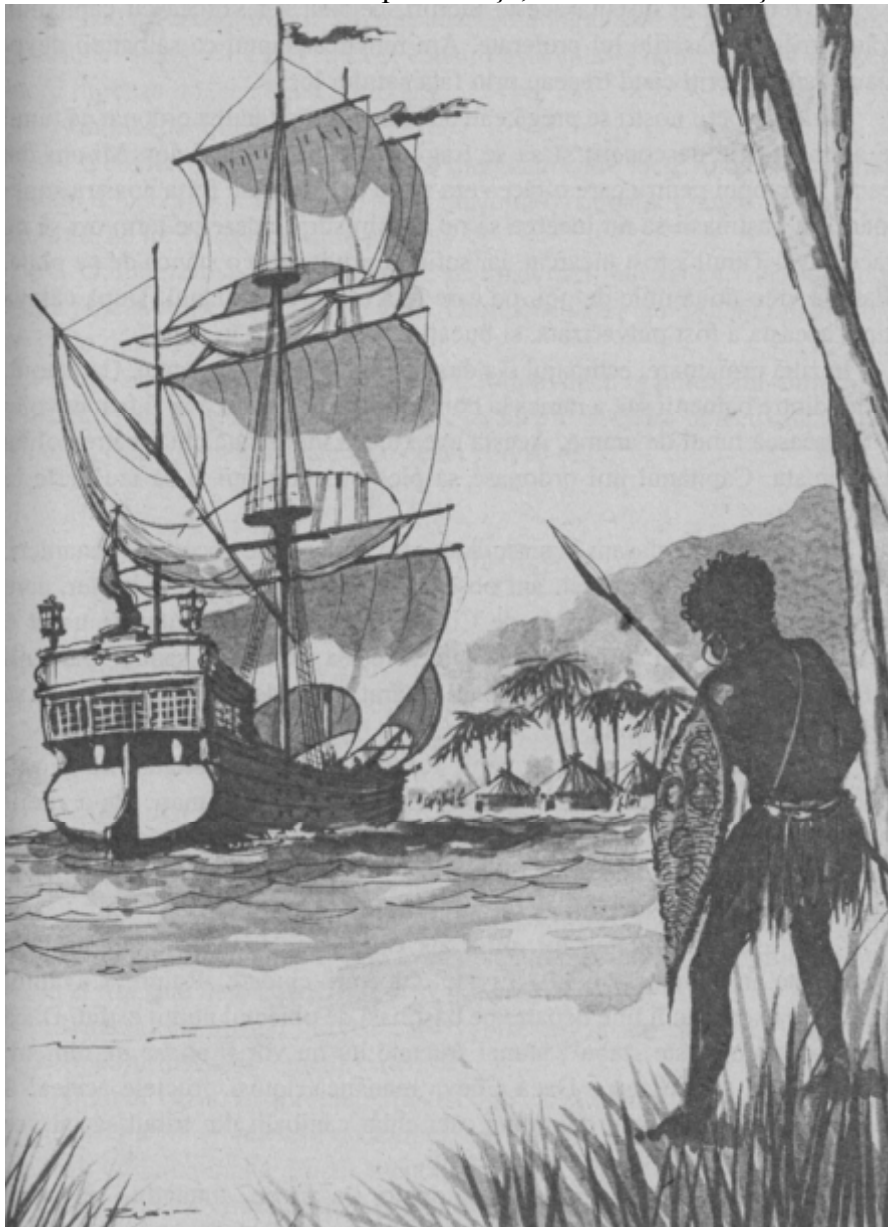
— Da, mi—a răspuns el. Vin din insulele Tonga, care se găsesc departe, la răsărit. Ei ajung până aici ca să—și construiască marile luntre de război. Acest lucru durează doi sau chiar patru ani.

Am tăcut apoi câteva clipe.

—E ciudat, a vorbit el, în timp ce mergeam către locul unde îi lăsasem pe ceilalți din echipaj, că pe unde calcă misionarii, sălbaticii încep să renunțe la apucăturile lor rele și să cânte psalmi!

—Dumnezeu să—i binecuvânteze pe misionari! am zis eu, atât de entuziasmat, încât vorbeam destul de greu. Dumnezeu să—i ajute să ajungă pe toate insulele din Pacific!

—Aș zice „Amin” la rugămintea ta, Ralph, dacă aș putea, mi—a mărturisit Bill, întristat. Ar fi însă o bătaie de joc ca un om să ceară binecuvântare pentru alții, când nu îndrăznește să o ceara pentru el..

CAPITOLUL XXI . ÎNTRECERILE

În ziua următoare, echipa de tăietori de lemne s—a dus iar pe uscat. Eu i—am însoțit, ca și prima oară. În timpul pauzei de masa, m—am plimbat prin pădure. N—am mers prea departe, dar m—am trezit pe țărm, după ce am trecut o limbă îngustă de pământ ce separa satul canibalilor de golful cel mare al insulei.

Acolo i—am văzut pe unii dintre băștinași, care erau ocupați cu construirea unei mari bărci de război, aproape gata de lansare la apă. Am stat o vreme, privindu—i. Am văzut că ei montau părțile componente

în același mod în care o făcusem și noi pe Insula de Corali. Am fost însă șocat de lungimea neobișnuită a ambarcațiunii, căci avea o sută de picioare! Ar fi putut călători cu ea și trei sute de oameni...

Semăna, ca formă, cu cea care venise pe Insula de Corali, aducând războinicii urmăriți și femeile cu copii.

Am mai văzut, în apropiere, niște copii care se jucau. M—am apropiat de ei și am stat o vreme să—i examinez cu atenție. M—am așezat într—un loc umbros, cu iarba înaltă. Puștii aceia erau foarte gălăgioși și păreau tare fericiți... Jocurile lor erau dintre cele mai diferite, de la un fel de baba—oarba, la diverse întreceri de alergare sau de înot. Am rămas surprins de faptul că puteau rămâne chiar și o zi întreaga în apă, fără să înghețe!

Probabil că în onoarea oaspetelui lui Romata, în ziua aceea urma să se desfășoare un important concurs de înot. De aceea, Romata s—a dus la căpitan și l—a rugat să vină să asiste și el la spectacol.

M—am dus la Bill și i—am povestit toate acestea, iar el mi—a răspuns că acel concurs nu avea să fie de înot, ci de surfing. Adică băștinașii aveau să plutească pe crestele valurilor cu ajutorul unor bucăți de lemn. Valurile aveau să—i plimbe pe mare, iar ei se vor dovedi suficient de îndemânatici ca să se țină în picioare pe scândurile acelea!

— Eu n—aș putea face niciodată așa ceva, a încheiat el.

Am urmărit cu mult interes concursul. Câștigător a ieșit, spre surprinderea tuturor, șeful venit în vizită la Romata. Dar, cum apa i—a șters în parte culorile în care își vopsise chipul, când a ieșit pe mal în ovațiile mulțumii l—am recunoscut pe... Tararo!

În aceeași clipă, m—a recunoscut și el! A venit repede la mine, m—a luat pe după gât și și—a frecat nasul de al meu... Acest ultim gest al său a avut ca efect faptul că o parte din vopseaua de pe fața lui s—a depus pe a mea.

Deodată, și—a amintit că nu așa își manifestau alții bucuria de a întâlni un prieten. De aceea, mi—a strâns mâna cu putere.

—Bravo, Ralph! mi—a zis Bill. I—ai căzut cu tronc sălbaticului ăsta, ori o cunoștință mai veche?

—E o cunoștință mai veche, am răspuns eu și i—am explicat, în câteva cuvinte, felul în care ne întâlnisem prima oară.

Tararo a început apoi să discute cu Bill, arătând din când în când către mine. Am tras astfel concluzia că îi povestea despre luptele memorabile și rolul pe care îl jucasem atunci.

Când a făcut o pauză, l—am rugat pe prietenul de pe vas să îl întrebe despre Avatea, căci speram să fi venit în vizită acolo, o dată cu Tararo.

— Și mai întreabă—l, i—am spus eu, cine este ea, pentru că sunt convins că face parte dintr—o rasă diferită de a celor din insulele Fiji.

Când i—a auzit numele, căpetenia s—a întunecat la față și i—a răspuns mânios lui Bill.

— Ai avut dreptate, Ralph, mi—a zis acesta. Nu e o fată din Fiji, ci din Samoa. Cum a ajuns prin locurile astea, șeful sălbaticilor nu mi—a explicat prea clar, dar am înțeles că ea era prizonieră de război, luată cu trei ani în urma și ținută la el. În această vreme a fost considerată drept propria lui fiică. A avut noroc, biata fată, altfel ar fi fost prăjită de vie și devorată de canibali!

— Dar de ce s—a mâniat așa de tare Tararo când am întrebat despre ea?

— Pentru că nu vrea să se mărite cu acela pe care i l—a hărăzit prietenul tău, sălbaticul. E vorba de un șef de trib de pe o alta insulă, care a îndrăgit—o de prima dată de când a văzut—o. Dar ea nu vrea să—i fie nevasta, nici în ruptul capului, fiindcă e îndrăgostită de o alta tânără căpetenie, care îi este dușman lui Tararo. De aceea, când a plecat într—o expediție de război, prietenul tău a lăsat—o pe insula lui, ca să se gândească vreme de șase luni și să—i accepte oferta. Dacă nu se va mărita cu cel propus de el, Avatea va fi gătită ca un „porc lung” și va fi mâncată de canibali...

— Ca un porc lung! am exclamat. Ce vrea să spună cu asta?

— Că acești canibali, care devorează femeile și bărbații, îi pregătesc pe oameni pentru masă ca pe porci. De altfel, sunt asemănători la gust... De aceea le zic „porci lungi”. Deci, dacă Avatea nu va accepta oferta lui Tararo, va muri în chinuri groaznice.

—Și acum se află pe insula asta?

—Nu, pe a lui Tararo.

—Unde se află aceasta?

— Cam la șaizeci de mile mai la sud de cea pe care ne găsim noi acum. În acea clipa, cineva a început să strige „Mao! Mao!”, adică „Rechin!Rechin!”. Alte zeci de țipete au răsunat din apă și de pe țărm. Ne—am îndreptat de îndată în direcția din care veneau și am apucat să zărim chipul îngrozit al unui înotător care își ridica mâinile în aer. În clipa următoare, a fost tras sub apă!

Imediat o luntre a plecat către el, dar n—au mai găsit decât o mână. Restul fusese devorat de monstrul marin... Valurile se înroșiseră de sângele vărsat...

În orice altă zonă din lume, un asemenea îngrozitor eveniment i—ar fi afectat profund pe cei din jur. Sălbaticii de acolo au ieșit imediat din apă, dar și—au continuat distracția pe mal, uitând pe loc de tragedia abia petrecută.

Când i—am vorbit lui Bill despre asta, el mi—a spus:

— Scene asemănătoare celei la care ai asistat se petrec deseori pe aici... Ei nu se sperie prea mult de astfel de întâmplări cumplite. Mâine se vor distra iar, înotând prin apă, de parcă nu ar exista nici un rechin între Fiji și Novaia Zemlia.

Au urmat apoi o serie de întreceri de lupte și box între sălbaticii de pe țărm. La acestea luau parte mai ales căpeteniile și preoții...

Înfruntările de acest fel se terminau foarte repede, căci ei nu prea știau să se ferească de lovituri, de aceea cădeau secerăți. Mulți s—au ales cu arcadele sparte, ori cu dinții scoși.

Deși am asistat la acele înfruntări, mi s—au părut sângeroase și dureroase. Cu acel prilej, am admirat multe dintre tatuajele de pe trupurile șefilor și demnitarilor din acele triburi. Desenele erau minunat executate. Un bărbat purta pe picior un tatuaj cu un palmier.

Am aflat mai târziu că acele desene pe piele se executau foarte greu și necesitau răbdare, provocând multă suferința posesorului lor. Uneori, acesta putea muri de durere sau datorită inflamațiilor care se produceau, după ce pielea și mușchii erau înțepați cu anumite ace făcute din os.

Unii sălbatici se tatuau în partea de jos a picioarelor, astfel că aveai impresia că poarta cizme. Alții pe piept, ori pe față.

Imaginile erau dintre cele mai diferite: câini, păsări, porci, măciuci, luntre, arme. În ziua următoare, când ne întorceam din pădure la vas, l—am văzut pe Romata repezindu—se prin colibele vecinilor săi.

—Ce e cu el? l—am întrebat pe Bill.

—Iar a luat—o razna, mi—a răspuns el. De câte ori îi dă căpitanul brandy, Romata devine furios ca un tigr. Și căpitanul îi dă câte o sticlă, ca să—l bine dispună. Și după aceea adoarme și, dacă îl trezește cineva, îl omoară cu sulița, ori cu măciuca...

—Dar sălbaticii aceștia nu au niște legi care să pedepsească asemenea ticăloșii?

—Nu. Ce zice șeful lor e lege pentru ei. Poate ucide și mânca pe zece dintre supușii săi în fiecare zi, dacă îi face plăcere, și nimeni nu va protesta.

Am înțeles că sălbaticii aceia, care erau martorii unor scene sângeroase în fiecare zi, deveniseră insensibili la durere și suferință. Mai mult, am simțit că evenimentele acelea îngrozitoare, cruzimea și răutatea de care ei dădeau dovadă începuseră să mă afecteze și pe mine, și m—am înfiorat, gândindu—mă că aș putea deveni ca ei...

CAPITOLUL XXII . ATACUL ÎMPOTRIVA SĂLBATICILOR

M—am trezit în ziua următoare destul de supărat și de dezgustat, mă gândeam la soarta mea nefericită, și acest lucru mă întrista nespun.

Eram în mijlocul unor oameni sângeroși. Pe uscat, sălbaticii, la care nu mă puteam gândi fără să mă înfior. Pe mare, pirații, niște ucigași lipsiți de scrupule. Chiar și Bill, de care mă simțeam mai apropiat, era atât de fioros, și fusese numit Sângerosul de către ceilalți ticăloși din echipaj.

Fiindcă mă știam atât de neajutorat, mă rugam la Dumnezeu să mă scape din situația disperată în care mă găseam. Doar în clipele acelea mă simțeam mai ușurat...

Când a apărut pe punte căpitanul, m—am dus la el și l—am rugat să rămân la bord în ziua respectivă, fiindcă nu eram în apele mele. El s—a uitat la mine furios și mi—a răspuns, pe un ton răstit, că trebuie să cobor imediat pe țărm. Am înțeles că era cam supărat, fiindcă el și Romata nu se înțeleseseră așa de bine

în ultimul timp. Ba chiar șeful canibalilor îl amenințase că avea să trimită mai multe luntre cu o mie de războinici, care să dea foc vasului. Căpitanul a râs atunci și s—a uitat cu cruzime în ochii șefului, zicându—i:

— Doar dacă ridic degetul cel mic, și marele tun va distruge într—o clipă tot satul vostru! Deși căpetenia canibalilor nu se înfricoșa prea ușor, s—a speriat, totuși, de amenințare și n—a mai scos o vorba. Dar vechile răni se redeschiseseră...

Așa că a trebuit să merg în ziua aceea cu tăietorii de lemne. Înainte de a o face însă, căpitanul m—a chemat în cabina sa.

— Ascultă, Ralph, am să—ți încredințez o misiune. Negrul ăsta, Romata, e cam arțăgos, și nu îl putem îmbuna decât cu un cadou. Du—te deci la coliba lui și dă—i acești dinți de balenă din partea mea. Ia cu tine un om care le știe graiul!

M—am uitat cam mirat la darul acela, care consta în șase dinți albi de balena și doi roșii. Mi s—a părut lipsit de valoare. Totuși, m—am abținut să pun vreo întrebare referitoare la respectivul subiect. Am ieșit din cabină și am pornit către coliba lui Romata, însoțit de Bill, căruia i—am vorbit despre darul lipsit de valoare.

— Așa ți se pare ție, mi—a zis el, dar pentru canibali dinții de balenă sunt foarte importanți. Reprezintă un fel de monedă de schimb între ei. Cei roșii sunt cei mai valoroși. Fac cât douăzeci albi! Asta fiindcă ei nu prea au dinți de balenă și le e greu să facă rost de așa ceva.

Am ajuns la coliba lui Romata și l—am găsit pe acesta stând lângă niște grămezi de haine și alte obiecte, aduse ca daruri pentru el de către celelalte căpetenii. Ne—a primit cam supărat, dar când Bill i—a explicat de ce am venit, a devenit mai vesel, iar când a primit dinții de balena, ochii îi străluceau de bucurie. S—a prefăcut însă că manifesta indiferență față de cadoul nostru și l—a pus jos, lângă el.

— Du—te, mi—a zis el, fluturând din mână, și spune—i căpitanului tău că să taie lemn și azi, dar nu mâine! Să vină pe uscat. Vreau să vorbesc cu el!

După ce am ieșit din colibă și am pornit—o prin pădure, Bill a clătinat din cap cu amărăciune și mi—a zis:

— Ticălosul ăsta negru are un gând urât în cap. Îl știu de mult, nu mă poate păcăli el pe mine... dar ce e asta?

Am auzit râsete și țipete dinspre pădure. Am zărit apoi o ceată de canibali printre copaci, care duceau pe umeri niște prăjini, de care atârnav legăți de mâini și de picioare vreo douăzeci de oameni.

—Ucid iar, a murmurat Bill.

—Crezi sigur că îi vor mânca?

— Nu știu, Ralph... Nu știu ce soartă le hărăzesc. Îți pot spune însă că nu îi așteaptă nimic bun, dacă au fost legați așa și sunt duși pe umăr ca niște animale...

Ne—am continuat drumul către tăietorii de lemne, și am observat că Bill se uita neliniștit, peste umăr, în direcția în care dispăruse ceata de canibali. Ceva mai târziu, s—a oprit brusc și s—a întors către mine.

— Să—ți spun ceva, Ralph. Trebuie să aflăm ce se întâmplă aici! Hai să—i urmărim pe sălbatici și să vedem ce au de gând să facă cu oamenii aceia!

Mărturisesc că mă înfiora gândul de a lua parte la obiceiurile lor sângeroase. Bill însă era hotărât să—i urmărească, așa că n—am avut de ales. Ne—am furișat printre tufe, ghidându—se după țipetele lor. Deodată, s—a făcut liniște. Am alergat cu Bill până pe vârful unui deal și, de acolo, i—am văzut pe sălbatici adunați în jurul unei luntre mari de război. Parcă voiau s—o lanseze la apă... Deodată, toată mulțimea lor a început să o împingă. Țipetele băștinașilor au răsunat iar. Atunci am înțeles ce lucru îngrozitor făceau ei! Mișcau barca cea mare și grea peste trupurile prizonierilor, ca să le zdrobească piepturile!

Când spectacolul acela îngrozitor s—a încheiat, am simțit că mă lasă puterile și m—am prăbușit în iarbă. Bill însă m—a apucat de braț și m—a ridicat, de parca eram un copil.

— Hai, băiete! mi—a zis el. Și să plecăm din locul asta nenorocit! Restul zilei a trecut ca un vis urât. Abia înțelegeam ceea ce mi se spunea.

Ba unii chiar mi—au reproșat că trândăveam întruna...

Când ne—am întors pe vas, m—am simțit pentru prima oară mai bine că mă aflu acolo, și nu pe uscat! Seara am surprins o conversație între căpitan și secundul său, care m—a speriat. Se aflau în cabină și vorbeau în șoaptă. Dar fiindcă un chepeng era deschis, am auzit toată discuția.

—Nu le dăm nimic, zicea secundul. O să ne batem cu ei, dar nu le vom plăti nimic!

—De acord! făcu și căpitanul. Am strâns o încărcătură foarte bună de santal, de data asta.

—Adevărat. Mai avem însă câțiva copaci de adus din pădure. Oricum, ar fi mai bine să ridicăm ancora și să plecăm pe nesimțite de aici...

—Vorbești ca un marinar de apă dulce, i—a zis căpitanul. Doar nu vrei să mă faci să cred că ți—a intrat frica în suflet! Nu vom pleca de aici până nu vom umple nava. Trebuie să luăm de pe insulă tot ce se poate lua, de aceea va fi nevoie să mai încărcăm niște copaci.

—Știi bine că nu mi—e teamă de nimeni! făcu secundul. Ce ai de gând, căpitane?

—Vreau să tragem nava pe râu în sus, într—un loc de unde se poate supraveghea grămada de bușteni de santal cu ajutorul tunului. Apoi voi debarca împreună cu întregul echipaj, fără doi oameni, care vor rămâne la bord. Ne vom furișa prin pădure până în satul canibalilor. Ei dansează mereu, noaptea, în jurul mesei cu trupuri omeneste. Îi vom lua prin surprindere, cu puștile încărcate. De la prima rafală vom ucide vreo cincizeci de sălbatici din aștia. Apoi le vom veni de hac mai ușor celorlalți. Și după aceea vom putea lua tot lemnul de santal strâns grămada în pădure.

Secundul a râs zgomotos, auzind întregul plan. Când a plecat din cabină, căpitanul i—a spus:

— Dă—le oamenilor o porție de băutură în plus!

Cu câtă spaimă ascultasem toate acestea! I—am povestit apoi lui Bill, care părea dezorientat. Și după un timp, mi—a zis:

— Iată ce vom face, Ralph. Voi înota pe întuneric la țărm și voi fixa o pușcă într—un copac de pe malul râului. O să—i leg trăgaciul cu o coardă lungă, astfel că, atunci când cei din echipaj vor trece pe acolo, se vor împiedica de ea și vor declanșa împușcătura. Astfel, cei din sat vor fi avertizați la timp că vor fi atacați. Doar noi vom mai avea timp să revenim cu barca la bordul vasului. Așa că, domnule căpitan, Bill Sângerosul îți va veni de hac!

De îndată ce noaptea s—a lăsat bine de tot, Bill s—a strecurat de pe vas pe țărm și și—a pus planul în practică. După aceea, s—a întors cât a putut de repede. Nu l—a văzut nimeni din echipaj...

Când s—a apropiat miezul nopții, căpitanul a ridicat cablul care ținea ancora, și nava a pornit, dusă de curent, spre țărm. Apoi pirații au dat la iveală niște vâsle mari, cu care au orientat nava pe gura râului care dădea în golful acela. Au pornit pe râu în sus, către satul canibalilor, făcând cât mai puțin zgomot cu putință. Am înaintat cu greu și ne—a luat o jumătate de ceas ca să mergem doar șase sute de yarzi, fiindcă aveam împotrivă un curent puternic. Am ajuns astfel în locul unde se găsea grămada de copaci tăiați și unde ne—am oprit.

— Acum, băieți, a șoptit căpitanul către oamenii săi, toți înarmați până în dinți, nu vă grăbiți, țintiți bine și nu faceți risipă de gloanțe!

Le—a făcut semn să se urce în barca. Apoi am tras la țărm.

— Să rămână Ralph în barca, a zis secundul. Ceilalți toți mergeți după căpitan!

După ce căpitanul mi—a mai dat câteva instrucțiuni, a luat pușca sub braț, și pirații au dispărut în pădure. Cu inima bătând să—mi spargă pieptul, așteptam să văd rezultatul planului nostru. Știam exact unde se afla amplasată pușca, fiindcă Bill îmi explicase în amănunțime tot. N—a răsunat însă nici o împușcătură, de aceea am început să mă gândesc că poate Bill nu întinsese bine coarda care ținea trăgaciul pregătit. Deodată, am auzit un zgomot slab și am observat o scânteie printre copaci. Inima mi—a sărit din piept, căci am înțeles că detunătura nu se declanșase! M—a cuprins groaza stând acolo, pitit în barcă, așteptând sfârșitul acelei expediții criminale. M—am înfiorat când m—am uitat la apa râului ce se scurgea pe lângă mine ca o reptilă întunecată...

Am privit către vas. Nu se vedea decât o parte din silueta lui, cealaltă fiind ascunsă de copaci.

Deodată, am auzit o împușcătură. O clipă mai târziu, au răsunat glasuri. Erau cele ale oamenilor care se furișau prin pădure.

Am perceput apoi un urlet prin apropiere. Era glasul căpitanului, care—l înjura pe cel ce se grăbise să tragă primul. S—a auzit apoi:

— Înainte!

Și pirații au trecut la atac împotriva sălbaticilor.

De peste tot răsunau împușcături. O rafală a trezit ecourile pădurii... A fost urmata de nenumărate țipete, acoperite de strigatul de victorie al piraților. Distanța de la care proveneau acele zgomote creștea, ceea ce însemna că albi îi urmăreau pe canibali și îi fugăreau către țărmul mării.

În vreme ce ascultam acele sunete, care deveneau tot mai confuze, am tresărit, auzind un foșnet intens de frunze chiar lângă mine. Am crezut că erau canibalii, care descoperiseră locul unde se afla nava, dar m—am liniștit când am distins departe, în lumina slabă a lunii, un grup de sălbatici îndreptându—se către zona în care se dădeau luptele. Am înțeles imediat că pirații erau încercuiți și că aveau să fie atacați din spate!

Au urmat alte urlate și alte strigate de moarte... Cu timpul, tumultul luptei a slăbit. Strigatele victorioase se ridicau din piepturile sălbaticilor. Pirații fuseseră învinși! M—a cuprins groaza.

Ce avea să se întâmple cu mine? Dacă sălbaticii m—ar fi prins, m—ar fi ucis și m—ar fi prăjit în foc! Dacă aș fi fugit în munții de pe insulă, n—aș fi avut nici o șansa să supraviețuiesc prea mult... să pornesc vasul în larg, îmi era imposibil de unul singur...

Totuși, acest din urmă gând, mi s—a părut singurul cu șanse de realizare. M—am hotărât să încerc să pornesc vasul către mare. Deodată, m—am oprit, și sângele mi—a înghețat în vine, căci din apropiere a răsunat glasul unuia dintre pirați!

S—au auzit apoi mai multe strigăte de—ale sălbaticilor. A urmat un geamăt de agonie... Am înțeles că l—au prins pe pirat și l—au ucis pe loc, undeva, nu departe de mine...

Mă cuprinsese amețeala, și puterile mă părăsiseră. Am reușit, totuși, să pornesc barca spre vas. Chiar atunci, un om a țâșnit dintr—un tufiș din apropiere.

— Stai, Ralph! Oprește—te!

S—a aruncat apoi în barcă, lângă mine.

— Acum dă—i drumul, vâslește cât poți de repede! mi—a zis el.

Era Bill! L—am recunoscut după glas. Și după câteva clipe, ne urcam la bordul vasului. Am pornit cu acesta în aval pe râu. Am executat diversele manevre necesare pentru a conduce nava și am pornit cu ea spre golful unde fusese ancorată mai multe zile.

Urletele scoase din mii de piepturi ne—au făcut să înțelegem însă că fusesem descoperiți de canibali! Aceștia s—au aruncat în apa și au venit înotând către noi! Nava noastră căpătase însă viteză, și nu ne—au putut ajunge din urmă...

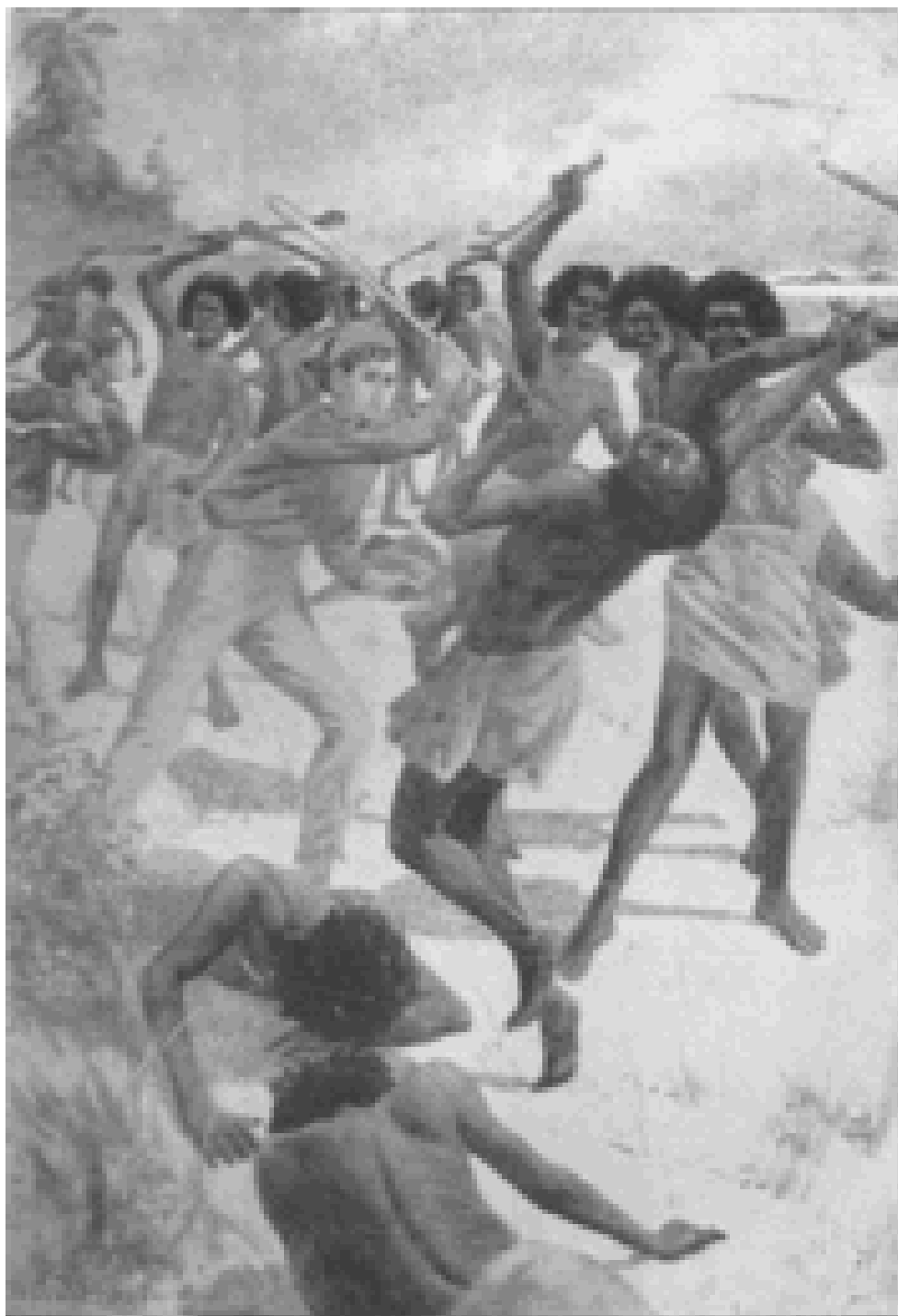
Doar unul dintre ei, un uriaș, a reușit să se prindă de o frânghie care atârna înspre pupa. S—a urcat de îndată pe punte. Bill a înțeles pericolul și i—a ieșit imediat în întâmpinare. L—a izbit năprasnic cu pumnul, apoi l—a aruncat în apă.

Am continuat să vâslim cât puteam de tare. De pretutindeni, sălbaticii săreau în apă după noi! Dacă și alții mai ajungeau pe punte, atunci soarta ne era pecetluită...

Bill s—a gândit o clipă, apoi a scos pistolul de la centură. L—a îndreptat către tun, a introdus țeava armei prin orificiul prin care se aprindea încărcătura și a tras. Atunci salva s—a declanșat. O bubuitură asurzitoare, însoțită de o explozie orbitoare, a pus capăt acelei urmăriri.

Îngroziți de glasul de tunet al uriașei arme, canibalii au fugit repede pe țarm, iar de acolo, către munți, ca să se ascundă.

Noi am profitat de momentele acelea de derută. Vântul a început să umfle pânzele. Am manevrat cu măiestrie printre stâncile din jurul insulei și am ieșit în larg. Încet, încet, urletele și țipetele canibalilor au început să scadă în intensitate, în vreme ce ne îndepărtam de pământurile lor blestemate...

CAPITOLUL XXIII . EVADAREA

Am trecut prin mari greutate în acea noapte, dar fără nici o problemă, deoarece speram din tot sufletul că astfel aveam să mă eliberez atât de existența mea nefericită printre pirați, cât și de amenințarea continuă a sângeroșilor canibali. De aceea, am găsit mai multă putere în mine decât m—am fi așteptat.

N—am simțit oboseala nici măcar o clipă. Mentea și trupul îmi erau active și pline de energie. Nu m—am relaxat deloc până ce nu am fost în afara oricărui pericol.

Atunci m—am simțit epuizat. M—am prăbușit pe punte. Bill m—a ridicat, zicându—mi:

— Hai, Ralph, băiete, ridică—te! Am scăpat întregi, în sfârșit! Săracul de el... Cred că a leșinat...

M—a luat în brațe și m—a dus într—un loc mai ferit, pe puntea din spate, lângă cârmă.

— Ia o picătură de brandy, mi—a spus el. Te va pune pe picioare, băiatul meu, a adăugat pe un ton tandru pe care nu am auzit să—l fi folosit mai înainte.

Mi—a lipit apoi o sticlă de buze. Am tras o dușcă și mi—am ridicat spre el ochii recunoscători. Apoi mi—am simțit capul greu și am căzut într—un somn adânc.

Am dormit mult. Când m—am trezit, soarele era în mijlocul cerului. Mă simțeam minunat, odihnit și proaspăt. Ochii mei se bucurau de imaginea splendidă a oceanului nesfârșit... Marea era foarte liniștită. Albastrul intens al cerului se reflecta în strălucirea apei. Păsările treceau fără grabă pe deasupra noastră. Nu pot spune cât aș fi stat astfel, contemplând peisajul. Deodată însă, mi—am amintit de toate încercările grele prin care trecusem, când l—am zărit pe Bill, care zăcea pe punte, la picioarele mele, cu capul lăsat în piept, ca și când ar fi dormit, iar cu mâna pe roata cârmei. Părea că se odihnește liniștit... N—am vrut să—l deranjez, dar zgomotul slab pe care l—am făcut când m—am ridicat într—un cot l—a făcut să tresară și să privească în jur.

— Hai, Ralph, scoală—te, băiete! Ai dormit mult și greu, mi—a zis, întorcându—se către mine. Când l—am văzut cum arăta, am tresărit îngrijorat. Era palid ca un mort. Părul său, care—i atârna în plete, acoperindu—i și o bună parte din chip, era murdar de sânge. La fel și obrajii supti, ca și tricoul marinăresc pe care îl purta. În plus, cea mai mare parte a hainelor sale erau zdrențuite și pline de noroi.

— O, Bill! am spus îngrijorat. Ce e cu tine? Ești bolnav! Ai fost rănit în luptă?

— Chiar așa, băiete, mi—a răspuns el cu glasul stins.

Apoi s—a întins, cât era de lung, în culcușul în care dormisem eu.

— Am o rană tare urâtă, a continuat el. Te—am așteptat să te trezești. Dormeai așa de bine că n—am putut să te scol. Acum însă mă simt foarte rău... Adu—mi, te rog, o gură de brandy și o bucata de pâine din dulapurile de la bucătărie. Simt că mă lasă puterile...

N—am așteptat să își termine vorbele, ci am coborât imediat la cabine și m—am întors repede cu ceea ce îmi ceruse: o sticlă de brandy și niște biscuiți. După ce a băut și a mâncat puțin, parcă și—a mai revenit. A adormit apoi, și l—am păzit îngrijorat în timpul somnului. Vroiam să aflu cât mai repede cum și unde fusese rănit.

— Ha! a făcut el, trezindu—se brusc, după un somn greu de o oră. Și mă simt mai bine, Ralph... De două ori mai bine decât atunci când am adormit!

A încercat să se ridice, dar s—a prăbușit imediat, gemând.

— Nu, Bill, nu trebuie încă să te miști. O să mă uit la rana ta. O să—ți instalez un pat mai confortabil aici pe punte și o să—ți aduc ceva de mâncare. Și după aceea îmi vei povesti cum ai fost rănit. Fii tare, Bill! am adăugat eu, văzând că își întoarce capul. O să te faci bine în scurt timp, și eu te voi îngriji, deși până acum nu am mai făcut pe doctorul...

L—am părăsit și m—am dus în bucătărie, unde am aprins focul. Apoi am făcut rost de cele necesare pentru a pregăti o masă pe cinste. Am gătit ce aveam în mai puțin de o jumătate de oră, după care am revenit pe punte.

Se simțea mai bine și mi—a zâmbit când i—am adus o cană de cafea fierbinte și o farfurie cu ouă prăjite.

— Acum, Bill, i—am spus eu ceva mai vesel, așezându—mă pe punte lângă el, aș vrea să văd rana pe care ai căpătat—o.

Astfel am aflat că aceasta fusese provocată de un pistol, chiar în pieptul lui. Nu sângerase exagerat de mult și se afla în partea dreaptă, așa încât speram că avea să se facă bine.

Bill însă a clătinat neîncrezător din cap.

— Oricum, mi—a zis el, stai jos, Ralph, și îți voi povesti cum s—a întâmplat. Am aflat astfel întreaga nenorocire.

— Ții minte, după ce am coborât de pe vas, am pornit prin pădure. Am ajuns exact în locul unde potrivisem pușca aceea, care trebuia să se descarce, de îndată ce vreunul dintre noi avea să se împiedice de frânghia întinsă printre copaci. Ghinionul a făcut însă ca praful de pușca să fie umed, și detunătura nu s—a declanșat. Mi—am dat seama că mă aflu într—o situație disperată. Pe moment nu mi—am imaginat motivul pentru care împușcătura nu se produsese... Mi—am frământat mintea ca să găsesc, totuși, o ieșire. Deodată, mi—a venit o idee. Am luat—o înaintea celorlalți, părând a fi tare îngrijorat din pricina sălbaticilor. M—am împiedicat de un copac, am căzut cu capul într—un tufiș, iar carabina mea s—a declanșat! A urmat apoi un zgomot cum n—am mai auzit în viața mea. M—am ridicat și am alergat repede lângă ceilalți. Căpitanul a oprit însă ceata noastră și mi—a zis: „Ai făcut special asta, ticălosule!”

Apoi m— a înjurat, și— a scos pistolul și m— a împușcat în piept. M— am prăbușit imediat. Nu mi— am revenit decât atunci când în jurul meu se auzeau numai țipete, înfiorătoare țipete! Disperate, asemenea celor auzite de noi, atunci când sălbaticii le sfărâmau piepturile prizonierilor cu barca lor cea mare...

M— am ridicat repede în picioare, m— am uitat în jur și am văzut printre copaci strălucirea unui foc nu prea îndepărtat. I— am distins apoi pe căpitan și pe alți pirați, legați de mâini și de picioare de prăjini de lemn, atârând lângă foc... În jurul flăcărilor, dansau demonii canibali! Unul dintre aceștia s— a dus către căpitan cu un pumnal uriaș, pe care i l— a înfipt în piept prizonierului său. Un urlat sălbatic de victorie a răsunat în toată pădurea, în vreme ce sângele albului curgea valuri... N— am mai pierdut vremea, am luat— o la fugă, m— am furișat printre copaci și tufe. Negrii m— au simțit. Nu au avut însă timp să mă oprească să sar în barcă. Restul îl știi...

După ce a terminat povestirea, Bill a tăcut epuizat. În timpul acesteia, s— a scuturat de mai multe ori, de parcă ar fi fost cuprins de friguri... Mi— am dat seama ca ar fi fost bine pentru sănătatea lui să schimbam subiectul discuției noastre.

—Acum, Bill, i— am zis, trebuie să ne gândim la viitor. Ce trebuie să facem? Ne aflăm în mijlocul Pacificului, pe un vas destul de bun, care ne aparține, cel puțin nu mai exista nimeni altcineva care să ni— l ceară înapoi. Toată lumea ne aparține! Uite, vântul s— a pornit. Și să ne punem mintea la contribuție cum să îl folosim! Încotro vom merge?

—Dragă Ralph, mi— a spus prietenul meu, pentru mine nu mai contează toate astea... Eu nu mai am mult de trăit... Mergi încotro vrei tu. Eu sunt fericit că ești iar liber...

—Atunci, Bill, cred că ar fi bine să pornim către Insula de Corali. Ce s— o fi întâmplat cu vechii mei prieteni Jack și Peterkin? Știu că insula nu are nici un nume trecut pe harta, dar căpitanul mi— a arătat— o odată pe unde este amplasată și ce coordonate are. De asemenea, știu unde ne aflăm acum. Cred că mă descurc și sunt în stare să orientez nava către aceasta țintă. Nu prea pot însă să manevrez vasul de unul singur. Din fericire, multe pânze sunt deja ridicate. Le voi folosi pe acestea, ba chiar voi mai putea manevra o parte din cele mici. Dacă avem noroc, și vântul va sufla moderat spre ținta aleasă, voi reuși să mă descurc singur. Tu stai aici liniștit. Eu mă voi urca pe aceste catarge, voi ridica sau voi coborî velele. Apoi voi amenaja puțin puntea, astfel ca să nu fii prea expus la soare, Bill. Dacă vei putea sta la cârmă, măcar două ore pe zi, îmi vei fi de mare ajutor, căci eu voi pune la punct în vremea asta celelalte lucruri, sau mă voi odihni. Dacă nu vei putea sta la cârmă, o voi lega, cât voi pregăti masa. În acest fel ne vom descurca de minune și vom ajunge repede pe Insula de Corali!

— Și ce se va întâmpla dacă va izbucni furtuna? m— a întrebat el, zâmbind obosit.

Nu i— am putut răspunde. M— am gândit cum m— aș fi descurcat într— o asemenea situație... Degeaba însă. Nu am găsit nici un răspuns potrivit. L— am prins de braț și i— am zis:

—Bill, un bărbat face tot ce este omeneste posibil. Mai mult poate doar Dumnezeu...

—Ah, Ralph, mi— a spus el cu glasul stins, privindu— mă îngrijorat chiar în ochi, aș vrea să cred în Dumnezeu așa ca tine, mai ales în clipa asta. Sunt pe moarte, Ralph, și eu, care am înfruntat moartea de nenumărate ori, mă tem acum de ea... Mi— e teamă de lumea cealaltă! Ceva îmi spune că voi fi judecat pentru faptele mele, când voi ajunge acolo... Dar cu mine s— a sfârșit, Ralph...

—Nu spune asta, Bill! i— am zis eu cu multă tristețe. Nu vorbi așa! Trebuie să speri...

—Singura mea speranță e să îmi citești o rugăciune din Biblie. Din păcate, nu mai avem nici una la bord. Ultima aparținuse unui băiat, adus pe vas împotriva voinței lui. A murit, sărmanul, cred că datorită fricii și tratamentului dur la care era supus aici... După ce a murit, căpitanul a dat peste Biblia lui și i— a aruncat— o în mare... "

După o scurtă pauză, Bill a ridicat ochii către mine și mi— a zis:

—Ralph, am dus o viață îngrozitoare. Am navigat pe mare încă din copilărie. Și după ce am plecat din casa părintească, m— am făcut din ce în ce mai rău... De trei ani sunt pirat... E adevărat că nu am ales „negoțul”, căci nu aș fi vrut să decad așa de mult. Am fost însă forțat să stau la bordul acestei nave până când am acceptat să mă alătur piraților. De atunci, mâna mea s— a spălat de multe ori în sânge omenesc... Ți— ar îngheța sângele în vine, dacă ți— aș povesti... Dar ce rost ar avea să o fac? Nu are nici un rost, Ralph...

—Bill, i— am zis, chiar dacă păcatele ți— ar fi nespuse de grele, vei fi iertat de ele! E destul să crezi în Dumnezeu!

—Să cred! striga el și se ridică într—un cot. I—am auzit pe oameni vorbind de multe ori despre asta ca despre un lucru lesne de făcut. Ha! E ușor pentru cineva să arate către o frânghie și să spună: „Pare destul de rezistentă ca să—mi țină trupul”, dar e cu totul altceva pentru un bărbat să se prindă de aceeași frânghie și să stea atârnat peste o prăpastie adâncă!

Energia cu care mi—a zis acele cuvinte și gesturile cu care le—a însoțit s—au dovedit a fi prea mult pentru Bill. S—a prăbușit pe spate, gemând. Ca și cum însăși natura lua parte la suferința lui, un murmur trist a răzbătut dinspre mare.

— Hei, Ralph! a strigat Bill deodată. Vine vântul, băiete! Ai grijă! Coboară pânzele mari, ridică—le pe cele mici. Furtunile se pornesc repede uneori, în Pacific.

Mă ridicasem deja în picioare. Am văzut că valurile mari se porniseră către noi. Până atunci nu le observasem, fiind prins în discuția purtată cu prietenul meu.

Imediat am făcut ceea ce mi—a zis el. Deocamdată, vasul stătea liniștit pe suprafața lipsită de valuri a mării. Am observat mulțumit că vântul sufla dinspre pupă, astfel că nava avea să primească șocul rafalei fără probleme deosebite. Și după ce am coborât, pe cât am putut, velele cele mari, m—am îndreptat către cârmă.

—Acum, băiete, mi—a șoptit Bill, încearcă să o menții pe direcția vântului. Și după câteva clipe, m—a întrebat:

—Cunoști, Ralph, vreun pasaj din Biblie? I—am spus imediat cele doua texte pe care le știam pe dinafară.

—Ești sigur că sunt din Biblie? m—a întrebat el.

—Fără îndoială.

Înainte să termin de vorbit, vântul a început să răsuflă vijelios, iar marea înspumată să ne zgâlțâie. Vasul a rezistat bine o vreme, deși sărea peste valuri ca un cal.

Norii negri au acoperit repede cerul. Valurile deveneau din ce în ce mai înalte. A început să mi se facă frica, la gândul că nu aveau să reziste catargele. Vântul șuiera necruțător printre pânze și frânghii.

Pe neașteptate un val ne—a izbit atât de puternic, încât abia m—am mai putut ține pe picioare. În aceeași clipă, Bill a scăpat din mână suportul de care se ținea și s—a izbit de chepeng. Deși zăcea foarte aproape de mine, și am observat că lovitura aceea îl lăsase inconștient, nu am îndrăznit să las cârma și să mă duc la el să văd ce are. Timp de o oră, furtuna ne—a purtat după cum a vrut ea. Sărind peste valurile furioase, cu pânzele umflate, gata să crape, nava a reușit să reziste cu bine în toată aceasta perioadă dificilă.

S—a făcut apoi liniște, marea s—a mai potolit, vântul a scăzut în intensitate.

Prima mea grijă, de îndată ce am putut părăsi cârma, a fost să—l ridic pe Bill de pe punte și să—l așez în patul pe care i—l improvizasem. Am fugit apoi după sticla de brandy și l—am frecat pe mâini și pe fața cu lichidul acela. Am încercat și să—l fac să bea, măcar câteva picături. Dar nu am reușit, chiar dacă m—am chinuit mult și bine...

Când i—am dat drumul mâinii pe care i—o țineam strâns într—a mea, aceasta a căzut grea pe punte.

Cuprins de îngrijorare, văzându—l că nu dădea semne de viață, i—am pus mâna pe inimă. Nimic însă.

Inima lui încetase să mai bată...

CAPITOLUL XXIV . SINGUR PE MARE

Foarte întristat, dar și speriat, stăteam lângă chepengul unei cabine și priveam cadavrul prietenului meu. Gândurile îmi zburau către încercările prin care trecusem împreună, iar grijile mă aduceau mereu în prezent.

Singur, în mijlocul Pacificului, neștiind prea bine să conduc o navă, iar un vas asemenea celui pe care mă aflam ar fi necesitat cel puțin opt oameni în echipaj, mă aflam într—o situație disperată. Nu e greu de înțeles prin ce cumplite stări sufletești treceam în clipele acelea...

Primele zile după moartea lui Bill au fost foarte grele. Și după ce i—am legat o ghiulea de picioare și l—am aruncat în mare, așa cum cereau obiceiurile noastre, sentimentul de singurătate m—a copleșit. După acele evenimente, a început să sufle constant un vânt moderat din spre est, astfel că am navigat către nord—vest, îndreptându—mă rapid spre destinație. Nu am putut face observații mai amănunțite, spre regretul meu, căci nu știam să folosesc toate instrumentele din cabina căpitanului. Din ziua în care pornisem la drum de pe insula canibalilor, mă orientasem doar cu busola. Aceasta explică de ce nu puteam stabili exact poziția vasului nostru.

Speram însă că aveam să ajung pe Insula de Corali, fără să întâmpin mari dificultăți. Îi știam poziția exactă pe hartă, dar nu mă pricepeam să corectez cursul navei.

Deoarece vremea devenise iar plăcută și liniștită, am ridicat pânzele cele mari. Mi—a fost greu și nu am reușit să o fac ca la început. Era însă mare nevoie de această manevră. Nu mă pricepeam, totuși, să folosesc prea bine mecanismele de la bordul vasului. De aceea, am rupt câteva frânghii mai slabe, iar o pânză s—a prăbușit peste construcțiile din lemn de pe punte. Noroc că nu a căzut peste mine, m—ar fi putut ucide!

Ca să evit un alt accident similar, am încercat să fiu mai atent la manevrarea acelor mecanisme greoaie. Le mișcăm însă foarte încet și nu izbuteam să fac ceea ce vroiam. Ce bine ar fi fost să fi învățat să le comand, încă dinainte de momentul când am ajuns pe insula canibalilor, și nu să le deprind pe propria—mi piele!

Deoarece nu puteam să muncesc astfel și să țin cârma în același timp, am fixat—o pe aceasta cu o frânghie, astfel că păstra direcția de mers destul de bine. În acest fel acționam și atunci când îmi pregăteam masa în bucătărie.

Vă dați seama că în felul acela deviam ușor de la traseul propus și eu nu știam cum să calculez corecțiile respective. În plus, în vremea când dormeam, plasam velele într—o asemenea poziție, încât forțele lor să se opună, și nava să rămână pe loc, altminteri, când m—aș fi trezit, mi—ar fi fost imposibil să mai stabilesc în ce punct de pe hartă mă aflam.

Îmi făceam și multe gânduri despre cum aveam să înfrunt furtuna, dacă aceasta va mai veni. Mi—am adus tot felul de provizii lângă cârmă și mi—am socotit manevrele ce trebuiau făcute repede pentru a coborî pânzele cele mari, ori, cel puțin, a le neutraliza forța de tracțiune.

Cu timpul, am început să utilizez cu îndemânare mecanismele acelea complicate, sistemele greoaie de scripeți care echipau vasul. Am avut noroc de o vreme frumoasă și de un vânt bun, timp de două săptămâni. După calculele mele, trebuia să fi ajuns în apropierea Insulei de Corali. La gândul acesta, inima a început să—mi tresalte de bucurie.

Pe navă nu am găsit decât o singură carte, și aceasta, după ce am căutat minuțios. Era un volum care cuprindea călătoriile căpitanului Cook. Probabil că piratul îl luase la bord ca să—i fie util să orienteze vasul prin Marile Sudului...

Am descoperit ca era, într—adevăr, o carte încântătoare și am aflat nu doar multe lucruri interesante despre insulele din zonă, ci chiar mi—am corectat anumite păreri personale, pe care mi le formasem din experiența acumulată la bordul vaselor pe care navigasem până atunci.

În afară de cititul aceluia volum minunat și de activitatea zilnică, nu s—a mai întâmplat nimic deosebit în cursul călătoriei mele, decât o singură dată, când, trezindu—mă noaptea, după un somn de trei ore, atunci când trebuia să fie încă întuneric, am fost uimit și m—am speriat puțin, văzându—mă plutind pe o mare de foc albastru! Mai observasem până în clipa aceea felul în care lucea fosforul în asemenea condiții, dar fenomenul al cărui martor eram nu se putea compara cu nimic de acest fel! Toată marea părea ca un fel de lapte, fiind neînchipuit de luminoasă!

M—am ridicat repede și am coborât un butoiș în mare, în care am adus apă pe punte și am luat—o în cabină să o cercetez. De îndată ce am apropiat—o însă de lumina lămpii, strălucirea i—a dispărut. Când am îndepărtat—o de lampă, i—a reapărut!

Fenomenul acela m—a zăpăcit un pic. Am luat puțină apă în căușul palmei și am vărsat—o încet. Am fugit repede lângă lampă, dar până să ajung acolo dispăruse! Când m—am întors în întuneric, palma îmi strălucea... Am luat o lentilă de la luneta căpitanului și am cercetat iar apa din ocean. Am observat că în aceasta se găseau câteva pete de substanță gelatinoasă, așa de fine, încât erau invizibile cu ochiul liber. Astfel am înțeles că minunata lumina fosforescentă era produsă de animale foarte mici, aproape invizibile, un fel de meduze care se pot întâlni în multe locuri din lume.

În cea de—a paisprezecea zi a călătoriei mele, m—am trezit dintr—un somn ușor datorita unui strigăt puternic. M—am uitat imediat atent în jur. Am fost încântat să văd un albatros uriaș trecând maiestuos pe deasupra navei. Imediat mi—a trecut prin minte că era albatrosul pe care îl văzusem pe Insula Pinguinilor!

Bineînțeles, nu aveam nici un motiv temeinic să cred așa ceva. Gândul însă m—a obsedat, nu știu de ce, și am privit pasărea aceea cu atâta bucurie, de parca mi—ar fi fost un vechi prieten. De altfel, mi—a ținut tovărășie întreaga zi, plecând de lângă mine abia la căderea serii.

În zorii zilei următoare, cum stăteam nemișcat la cârmă și priveam obosit în zare, după o noapte în care nu mă odihnisem prea bine, am distins ceva ca un nor negru. Mi—era teamă de furtuna, așa că am alergat spre un loc de unde puteam privi cât mai bine. Nu era nici o îndoială, se pornea furtuna. Ba mai mult, am auzit și murmurul valurilor care veneau către vas.

De îndată am început să fac manevrele necesare ca să cobor pânzele. Timp de o oră și un sfert m—am chinuit să îndeplinesc asta. Preocupat de activitatea mea, n—am observat că, pe măsură ce dimineța câștiga teren în fața întunericului, peisajul din jurul meu se schimba...

Când am privit iar în zare, în lumina razelor de soare, nu mi—a venit să cred ceea ce vedeam! O siluetă cunoscută se putea distinge în depărtare. Valurile care se spărgeau cu zgomot de recifurile de corali... Muntele acela cunoscut... Da! Ajunsesem iar la Insula de Corali!

CAPITOLUL XXV . DIN NOU PE INSULA DE CORALI

Aproape ca m—am prăbușit pe punte, sub impactul acelor emoții atât de diferite, care—mi umpleau inima din clipa în care am zărit frumoasa mea insulă... Se afla încă la o distanță de mai multe mile, dar distingeam suficient de bine silueta celor doi munți.

Primul meu impuls a fost să scot un strigat de mulțumire, pentru că ajunsesem în siguranța la fosta mea reședință. Al doilea, să sar în sus de bucurie, să bat din palme, să strig și să alerg, de colo—colo, pe punte, ca să dau expresie sentimentelor care mă copleșeau.

Am coborât apoi la cabine să aduc telescopul. Timp de zece minute am încercat nerăbdător să focalizez instrumentul asupra obiectivului urmărit. Mi—am frecat în zadar pielea de lângă ochi până mi—am adus aminte că instrumentului optic îi lipsea o sticlă șlefuită din componentă.

Am înțeles atunci că m—am grăbit degeaba să cobor pânzele, căci în momentele acelea aș fi avut nevoie de ele. Aș fi vrut să le ridic iar, dar mi—ar fi luat o jumătate de zi. Or, cu viteza cu care mergea vasul, în cel mult două ore aș fi ajuns la insula. De aceea am renunțat la o asemenea inițiativă.

Restul timpului ce—mi rămăsese l—am petrecut cu pregătirile febrile pentru acostare. Și mă gândeam cu drag la bunii mei prieteni... Mi—am amintit că ei nu obișnuiau să se trezească înainte de ora șase. Cum de abia se făcuse trei, speram să ajung pe insulă înainte ca ei să se scoale.

Mai mult, m—am hotărât să cobor ancora pentru a—mi da seama de adâncimea apei. Dacă acesta s—ar fi dovedit suficientă, aș fi strecurat vasul printre recifurile de corali până în apropierea plajei, fața în față cu coliba noastră. Din fericire, mai aveam o ancora, de dimensiuni mai mici, pe care am prins—o cu o frânghie și am scufundat—o.

De asemenea, am căutat printre steaguri și l—am găsit pe cel negru, care ne îngrozise. L—am pus în vârful catargului. În timp ce făceam asta, mi—a venit o idee. M—am dus la magazia cu praf de pușcă, am luat suficientă pulbere de acolo și am umplut tunul cel mare. Acesta rămăsese în poziția de tragere, încă de când părăsisem insula canibalilor, și nu avusesem timpul necesar să îl adăpostesc. Am avut grijă, desigur, să îi ung bine țeava înainte de a—l încărca.

Totul era pregătit pentru a—mi face o revenire spectaculoasă pe Insula de Corali. O briză slabă sufla spre uscat. Ajunsesem la circa un sfert de milă de recifuri. Am orientat vasul spre pasajul dintre stânci, apoi am trecut prin acesta și am intrat în lagună. În clipele acelea eram foarte emoționat și aproape că îmi dăduseră lacrimile de bucurie...

Am trecut apoi pe lângă Grădina de Apă. Vasul a mai înaintat puțin, după care am coborât toate pânzele și am aruncat ancora. Am oprit chiar în fața colibeii noastre.

O salvă de tun a salutat munții. Ecourile produse ar fi putut trezi și morții!

De altfel, în clipa următoare, Peterkin a țâșnit din colibă, cu ochii mari cât cepele, aproape dezbrăcat.

Speriat și dezorientat, a scos un țipăt, apoi a dispărut în tufiș cu iuțeala unei pisici sălbatice.

A apărut și Jack, la fel de speriat. Imediat după aceea, a pornit în fuga spre pădure.

— Hei! am strigat cât am putut, râzând cu gura până la urechi. Opriți—vă! Peterkin, Jack! Eu sunt!

Am strigat la timp ca să—i opresc. S—au întors și au privit către vas. Când am repetat vorbele acelea, mi—au recunoscut glasul și au început să alerge cât puteau de tare către plajă.

Nu m—am putut abține! Mi—am aruncat haina și am sărit în apă. Și după câteva clipe ne—am întâlnit printre valuri, ne—am luat de gât și ne—am scufundat în adâncul mării!

Ne—am ridicat la suprafață, ne—am stropit cu apă. Peterkin râdea, țipa și arunca apă din gura ca un rățoi rănit.

Am ajuns pe mal într—o veselie imposibil de descris. Ne—am îmbrățișat de nenumărate ori, am plâns, am strigat... Emoțiile care ne stăpâneau erau atât de puternice, încât nu mai consider atât de important să aștern pe hârtie detaliile revederii noastre.

Au trecut astfel trei zile. În cea mai mare parte a timpului, Peterkin a prăjit doar carne de porc, a adus taro și pâine, prune, cartofi, nuci de cocos.

Eu le—am povestit băieților cumplitele încercări prin care trecusem... după aceea, ei m—au pus să le repet. Nu discutam decât despre aventurile mele printre pirați și printre canibali.

Le—a părut rău de Avatea, al cărei destin părea destul de crud. Fata se afla într—o situație disperată. Peterkin era convins ca avea să fie servită drept cină la masa canibalilor. Jack a strâns din dinți și din pumni, a privit către mare și ne—a mărturisit cât de rău îi părea că nu îi rupsesse gâtul lui Tararo, atunci când avusese prilejul să o facă. Nutrea, totuși, speranța că într—o bună zi avea să îi zdrobească nasul acelui canibal.

După aceea i—am rugat să îmi povestească tot ce pățiseră ei, de când fusesem răpit de pe insulă de către pirați, și cum se descurcaseră în Peștera Diamantelor.

—Ei, bine, trebuie să afli, a început Jack, că după ce ai ieșit de acolo, te—am așteptat destulă vreme. Am început apoi să ne îngrijorăm că nu mai apăreai. Cam după o oră, ne—am alarmat și m—am hotărât să ies cu orice preț, ca să aflu ce ți se întâmplase... îmi părea foarte rău de bietul Peterkin, pentru că, dacă nici eu nu mă mai întorceam, el rămânea blocat în peștera și n—ar fi supraviețuit mult. I—am promis, totuși, că nu se va întâmpla așa ceva, că nu aveam să risc nimic și astfel am plecat. El a fost de acord cu aceasta, ceea ce am considerat a fi un gest de mare curaj din partea lui!

—Mai e vorbă! făcu Peterkin, privind spre Jack, în vreme ce înghițea un cartof uriaș.

—Ei, bine, a continuat primul, poți să îți imaginezi, cât de tare m—am speriat când am văzut că nimeni nu răspundea la chemările mele. La început am crezut că pirații te—au ucis și te—au aruncat în vreun tufiș, ori în mare. Am înțeles însă că o asemenea crimă nu le—ar fi folosit la nimic, de aceea am tras concluzia că te—au luat cu ei. Am observat apoi că vasul lor se îndepărta de insulă, undeva, spre nord... M—am așezat pe o piatră și m—am uitat după navă, până ce s—a pierdut în zare. Și îți mărturisesc, Ralph, că am plâns atunci, fiindcă te pierdusem, mai mult decât o făcusem vreodată în viața mea.

—Iartă—mă că te întrerup, a intervenit Peterkin, dar sunt convins că greșești aici, fiindcă mi—ai povestit că atunci când erai bebeluș plângeai toată ziua!

—Ține—ți gura, Peterkin! i—a zis Jack. Ei, bine, după ce vasul a dispărut, m—am scufundat în mare și m—am întors în peșteră, ca să—l liniștesc pe prietenul nostru și să îi povestesc ceea ce pățiseși. Am fost de acord să pornim o căutare amănunțită și sistematică prin pădure, ca să fim siguri că nu fuseseseși ucis. Atunci ne—am dat seama cât de greu ne va fi să ieșim din peștera, fără ajutorul tău. Peterkin s—a îngrozit când s—a gândit la asta. M—am îngrijorat și eu, trebuie să o mărturisesc, pentru că știam că singur nu—l puteam scoate prea repede prin tunelul subacvatic, or, el nu avea cum să își țină respirația un timp prea îndelungat. Și el a înțeles acest lucru... Exista pericolul să se înece, dar altfel nu puteam proceda, și ar fi rămas, poate, toată viața în peștera... L—am liniștit cât am putut. S—a hotărât să iasă cu orice preț, pentru ca viața lui să nu mai depindă de persoana mea. Căci, dacă eu aș fi pățit ceva, vreun accident sau m—aș fi îmbolnăvit, soarta îi era pecetluită. Am încercat diverse mijloace prin care să ne putem ușura misiunea, dar nu am găsit nimic corespunzător. I—am zis apoi lui Peterkin că, chiar dacă avea să își piardă cunoștința cât ne aflam pe fundul mării, trebuia să se încreadă în mine că—l voi scoate la suprafață întreg și nevătămat.

—Recunosc însă că i—a trebuit mult curaj ca să se încreadă în tine în aceste condiții, am zis eu.

—Au fost clipe dificile. Nici eu nu eram atât de sigur de mine. În cele din urmă, nu am avut de ales. Am fost de acord ca el să își țină respirația, și eu să fac tot ce pot ca să îl scot la suprafață.

—Cu alte cuvinte, a trecut pe lângă moarte, am zis eu.

—Acum, când mă gândesc mai bine, parcă mi se face și mai frică decât atunci, ne mărturisi Peterkin.

—Am sărit deci în apă, a continuat Jack. Nu am ajuns însă nici la jumătatea drumului și el a început să se zbată, să dea din picioare ca un taur infuriat. N—am putut să—l mai țin. S—a lovit de pereții tunelului.

Noroc de faptul că nu mi—am pierdut sângele rece în clipele acelea. L—am împins cu forța înapoi, spre peșteră. Am reușit să—l scot la suprafață, deși își pierduse cunoștința...

—Nici chiar așa! interveni Peterkin. Eram cam zăpăcit, dar nu leșinasem. Dar, dacă nu m—aş fi zbatut atunci, n—aş mai fi ieșit viu din tunelul subacvatic, fiindcă nu mai aveam aer deloc, și drumul era lung.

—În fine, zâmbi Jack, după ce am ieșit din apă, și el și—a revenit, am discutat iar despre felul în care aveam să acționam. Cred că, dacă nu mi—ar fi venit o idee strălucită, am fi discutat și azi, în același loc.

—Aș fi vrut asta, oftă Peterkin. Sunt sigur, Ralph, că dacă aș fi știut că te întorci pe insulă, te—aș fi așteptat în peșteră, chiar și câteva luni. Dar n—am avut de ales, așa că a trebuit să îndur tortura psihică prin care am trecut... Continuă, te rog, Jack!

—Ideea care mi—a venit, a zis acesta, consta în a—i lega lui Peterkin mâinile și picioarele, împiedicându—l astfel să se mai zbată. Trebuia apoi să îl prind de o prăjină de lemn, ca să îl pot duce prin coridorul subacvatic. Îți dai seama cât s—a speriat când a auzit așa ceva!

—Am înțeles însă că era singura mea șansa, de aceea am fost de acord, ba chiar am zis să o facem cât mai repede, căci exista pericolul să mă răzgândesc, interveni iar Peterkin.

—Am făcut rost de frânghii și de o prăjină suficient de rezistentă și de dreaptă care să îl susțină, ușurându—mi și mie eforturile de a înainta prin tunel. M—am întors în peșteră și l—am legat strâns. Arăta ca o mumie egipteană, Ralph! Ba chiar era o mumie, dar englezească, fiindcă era galben la față ca un mort...

—Trebuia să înoate cu mine la suprafață până în dreptul gurii de la galeria subacvatică, apoi să trag aer în piept și să ne scufundăm în adânc, îmi explica planul Peterkin. Singura mea rugămintă a fost să nu mă țină mult sub apă! încheie el.

—I—am promis ca așa va fi, reluă Jack. Am ajuns în dreptul gurii de la galerie, înotând la suprafața apei, și apoi i—am zis să tragă aer în piept cât poate de mult. Peterkin însă nu se mai oprea, de aceea va mărturisesc că am început să mă gândesc la broasca din fabulă, care voia să se umfle cât un bou...

M—am uitat la el, l—am apucat bine, ne—am scufundat repede, am intrat în tunel și am trecut ca o săgeată prin acesta. Ne—am ridicat iar la suprafața mării, până să numeri la douăzeci.

—Trăsesem așa de mult aer în piept, făcu Peterkin, că atunci când m—am văzut la suprafață am scos un urlat de bucurie de a răsunat întreaga insulă!

—Faptul că s—a văzut scos din peșteră l—a schimbat atât de mult, încât nu a mai așteptat să ajungem pe țărm, ci a început să țipe și să cânte de bucurie, așa legat cum era. În ceea ce mă privește, am înotat cu mâna dreaptă, iar cu stânga îl duceam pe el. Și mă cam enerva cum râdea așa, ca o hienă, astfel că i—am dat puțin drumul să se ducă la fundul mării, după care l—am scos iar la aer. În felul acesta, s—a liniștit, cel puțin câteva clipe.

—După acea eliberare fericită, am început imediat să îți căutăm trupul, Ralph. Nici n—ai idee cu ce inimi grele ne—am pornit într—o zi să cercetăm cu mare grijă, în acest scop, văile și munții. În cam trei săptămâni, am examinat întreaga insulă. Eram mulțumiți însă, fiindcă ajunsesem la concluzia că pirații nu te uciseseră...

—Ne—am speriat de gândul ca te—ar fi putut arunca în mare, de aceea am cercetat plaja și laguna, mergând până la recifurile de corali care înconjoară insula. Într—o zi, pe când ne aflam la stâncile acelea, Peterkin a distins un obiect întunecat și mic care zăcea prins între pietre. Părea diferit de pietrele din jur... Ne—am grăbit să ne apropiem de el. Am văzut atunci că era un butoiaș. L—am desfăcut și am găsit în el praf de pușcă.

—Eu vi l—am trimis, Jack! le—am zis, zâmbind.

—Am câștigat pariul! striga Peterkin, sărind în picioare și întinzând mâna deschisă către Jack. Scoate banii, domnule, altfel te voi ține tot restul vieții în închisoarea datornicilor, din clipa în care ne vom întoarce în Anglia!

—O să—ți dau o chitanță pentru asta, făcu Jack, râzând. Acum stai jos și ține—ți gura! Adevărul este, Ralph, că, atunci când am descoperit butoiașul, Peterkin și cu mine am făcut pariu pe o mie de lire sterline. El a zis că tu l—ai aruncat de pe nava, iar eu, că nu.

— Atunci, el a câștigat, i—am spus eu. Le—am povestit apoi cum s—a întâmplat.

— Ne—a fost de mare folos, continuă Jack. Praful de pușcă se udase, dar l—am uscat și ne—am umplut cu el pistolul. Peterkin trage foarte bine acum. Dar să continui... Fiindcă nu am găsit vreo altă urma de a ta pe la recifuri, ne—am pierdut orice speranță că te vom revedea vreodată. De aceea, insula

nu mai era un loc prea plăcut pentru noi, și am început să pândim vreo navă care să treacă prin apropiere și să ne ia la bord. Acum însă ai apărut, dragă prietene, de aceea totul pare iar minunat! Îmi place insula asta mai mult ca oricând!

— Adevărat! confirma Peterkin.

—Acum, vorbi iar Jack, mi—aș dori mult să vizităm câteva dintre insulele aflate în Mările Sudului. Avem un vas rapid la dispoziție, așa că nu văd de ce nu am face o asemenea călătorie.

—Exact asta vroiam să vă propun și eu, prieteni! ne zise Peterkin. Sunt de acord să plecăm imediat.

—Atunci, vorbi Jack, mi se pare că ar fi bine să pornim către insula unde se află Avatea să încercăm să—l convingem pe Tararo să o lase să—l ia de bărbat pe negrul la care ține, în loc să o mănânce canibalii. Dacă există în el măcar un grăunte de recunoștință pentru că i—am salvat viața, va face ce vrem noi! Îi vom cere și să o elibereze. Nu putem să lăsăm treaba asta neterminată...

—Sunt într-un tot de acord cu tine și cred că ne vom distra de minune, zise Peterkin. Contați deci pe mine!

Planul lui Jack era conform structurii sale sufletești visătoare, dar și impulsive. Dacă își pusese în cap să o ajute pe fata cea neagră, nimic nu—l mai putea abate din drum.

— Vom înfrunta însă pericole foarte mari, băieți, ne atrase el atenția. În ciuda acestor lucruri, sunteți de acord să mă însoțiți?

— Mai e vorbă! am răspuns noi într—un glas.

Evident că, de îndată ce am hotărât să pornim într—o asemenea aventura, n—am mai precupețit nici un efort și n—am mai pierdut nici o clipă ca să facem toate pregătirile necesare pentru a pleca de pe insulă. Deoarece vasul era aprovizionat cu cele trebuincioase unei călătorii îndelungate, n—a fost nevoie decât să mai adăugăm o porție bună de nuci de cocos, pâine, taro, yam, prune, cartofi, pentru a duce cu noi, cât mai departe posibil, parfumul Insulei de Corali.

Când am terminat pregătirile, am plecat să ne luăm rămas—bun de la toate locurile de care ne simțeam legați sufletește, unde petrecusem clipe minunate din viața. Ne—am urcat pe vârful muntelui și am privit îndelung, pentru ultima oară, peste frunzișul verde al văilor, plaja cu nisip albicios, laguna liniștită și limpede, bariera formată din stânci de corali unde se spărgeau valurile oceanului...

Apoi am coborât la *Spouting Cliff*, ne—am uitat la monstrul gălbui de sub apă, pe care încercasem în zadar să—l străpung cu sulița, cu mult timp în urmă. Ne—am îndreptat spre Grădina de Apă, ne—am scufundat în ea, ne—am jucat printre formațiunile de corali.

Totul era acolo la fel de frumos ca întotdeauna. Apa, curată ca un cristal. Plantele, verzi ori roșii, străluceau printre pietre, anemonele se deschiseseră complet. Culoarele lor, atât de diferite, le împodobeau brațele întinse parcă spre mine, ca pentru a—și îmbrățișa vechiul stăpân. Stele de mare, zoofitele, insectele nenumărate arătau minunat. Crabii, după cum spusese Peterkin, păreau foarte obraznici și se mișcau mai mult ca oricând. Totul era atât de frumos, de încântător, încât nu mă mai saturam să ies de acolo și să mă despart de Grădina...

În cele din urmă, ne—am întors la coliba noastră și ne—am strâns puținele lucruri pe care le aveam acolo, adică toporul, creionul mecanic, telescopul, briceagul, cârligul făcut din inelul de alamă, acul de cusut. Am mai luat cizmele cele lungi și pistolul, ca și obiectele de îmbrăcăminte pe care ni le confecționasem singuri.

Le—am dus la bordul vasului, apoi ne—am gravat numele pe o bucată de lemn foarte rezistentă, astfel:
Jack Martin Ralph Rover Peterkin Gray

Apoi am fixat—o în interiorul colibei.

Ne—am urcat pe navă, am ridicat barca și am tras ancora. Ultimul lucru a fost cel mai greu de făcut.

Vântul a început să bată încet și constant dinspre țărm spre larg, ceea ce ne—a ajutat foarte mult.

Am pornit înainte ca soarele să apună. Am trecut de stâncile de corali și am ieșit în larg, Țărmul a început să se piardă în zare, mai ales că se lăsa întunericul serii. Vasul nostru tăia valurile înspumate, îndepărtându—se de insula pe care petrecusem atâtea clipe fericite...

După o vreme, vârful muntelui a dispărut la linia orizontului. Soarele și Insula de Corali au fost înghițite, în același timp, de nesfârșitul Ocean Pacific.

CAPITOLUL XXVI . PASTORUL MISIONAR

Călătoria noastră, în următoarele două săptămâni, s—a dovedit a fi interesantă și plăcută. Vântul a continuat să fie bun pentru navigație. Vasul piraiților era excelent. Ușor de manevrat cu un număr redus de oameni, putea dezvolta o viteză superioară oricărei nave asemănătoare.

Nu ne mai era greu să lucrăm cu pânzele. Jack, avea destulă putere, iar Peterkin se mișca precum o pisică. Totuși, formam un echipaj cam mic pentru acel vas, și cred că puțini s—ar fi încumetat să pornească la un drum destul de periculos, numai cu trei oameni. Ba, mai mult, sunt convins că marinarii de meserie ne—ar fi considerat nebuni că încercam așa ceva...

Nu aveam însă cum să plecăm altfel de pe Insula de Corali, și trebuie să vă mărturisesc faptul că oamenii sunt în stare de mai mult decât cred ei, totul e să încerce. În plus, noi eram mânați la drum și de o cauză nobilă, aceea de a o salva pe Avatea, și speram ca Domnul să ne ajute în încercarea noastră.

După ce am navigat fără probleme deosebite, timp de trei săptămâni, am ajuns în apropierea insulei Mango, pe care am recunoscut—o imediat din descrierea pe care mi—o făcuse Bill în cursul unei discuții doar între noi doi.

De îndată ce am zărit—o, ne—am adunat și am ținut un consiliu de război.

—Acum, băieți, ne—a zis Jack, după ce ne—am așezat lângă el, pe chepengul unei cabine, înainte de a porni mai departe trebuie să cumpănim bine lucrurile. Deși ați fost de acord să mă însoțiți într—o expediție așa de periculoasă, ar fi nedrept să nu vă descriu amenințarea care plutește asupra noastră.

—Ei, asta acum! făcu Peterkin. Și mă mir că tocmai tu ne vorbești despre pericole, Jack. Când cineva aduce vorba de primejdii, le exagerează așa de mult, că până la urma nu mai e în stare să le înfrunte.

—Nu e chiar așa, Peterkin. Nu îmi arde de glumă. E adevărat că, dacă ne—am hotărât să facem ceva, nu trebuie să ne mai gândim la amenințări. Dar înainte de a ne decide ce și cum facem, vom cerceta cu atenție ce avem de înfruntat. Trebuie să ne cunoaștem amănunțit dușmanul pe care—l vom întâlni, înțeleg, Ralph, că insula asta e locuită de acei canibali necruțători, a căror singură lege sună cam așa: „Cel mai puternic are dreptate, cel mai slab merge la prăjit”.

—Adevărat, i—am răspuns. Cel puțin, așa mi—a dat de înțeles Bill. Mi—a zis, totuși, că, în partea de sud a insulei, misionarii au reușit să se impună în rândurile unui trib mai puțin important. Un preot băștinaș a fost trimis acolo de către Wesleyans și acesta a izbutit, în cele din urmă, să—i convingă pe sălbatici să treacă la creștinism. Totuși, nu e un avantaj pentru noi, ci dimpotrivă, întrucât Tararo, șeful cel mai puternic de pe insulă, e dușmanul declarat al creștinilor și îi persecuta pe aceștia. Ei sunt, de altfel, prea puțini la număr ca să lupte cu succes împotriva canibalilor. Tararo nu—i privește bine nici pe albi, pe care îi consideră aducătorii noii credințe.

—Păcat, zise Jack, că acel trib de creștini nu are putere. Mă tem că nu avem cum să ne bucurăm de protecția lor. Dacă lui Tararo îi trece prin cap să pună mâna pe vasul nostru, sau să ne ucidă, ne va lua de la ei cu forța. Spuneai că misionarul acela băștinaș vorbește englezește?

—Așa cred.

—Atunci, iată cum văd eu lucrurile, îmi spuse Jack. Vom merge în partea de sud a insulei și vom ancora nava în dreptul satului de creștini. Acum ne aflăm prea departe de insula lui Tararo ca să nu putem trece neobservați pe sub nasul sălbaticilor. Îi vom lua, așadar, prin surprindere cu prezența noastră acolo, și acest lucru ne va permite să ne punem la punct planurile, înainte ca triburile dușmane să afle ceva.

Riscam, totuși, să fim prinși de triburile canibalilor și...

—Să fim arși de vii și mâncați, șopti Peterkin, înspăimântat. Termină cu gândul ăsta, Jack, își făcu el curaj. După cum ai spus, e bine să știm adevărul gol—gol.

—Oricum, pregătiți—vă pentru tot ce poate fi mai rău. Sunteți hotărâți să riscați?

—De multă vreme, răspunse Peterkin, plimbându—se pe punte cu mâinile în buzunarele pantalonilor săi bufanți. Treaba este că nu—l cred pe Tararo așa de nerecunoscător față de noi, încât să ne mănânce. Sunt sigur că ne va face pe plac, orice i—am cere. Ar trebui să mergem direct la el și să am avea doar de câștigat.

Peterkin greșea atunci când își făcea atâtea speranțe în ceea ce privea recunoștința sălbaticilor, și aceasta avea să o simtă pe pielea lui.

Vasul, cu pânzele în vânt, se îndreptă spre partea sudică a insulei Mango, unde am ajuns la apusul soarelui. Ne—am oprit în fața unei bariere de corali. Am așteptat acolo până ce a venit o luntre, care a început să se învârtască în jurul navei.

Apoi a urcat la bord un băștinaș de statură medie, cam de patruzeci de ani. Și—a scos pălăria de paie de pe cap și s—a înclinat în fața noastră. Purta haine europene. S—a îndreptat spre Jack și i—a strâns mâna.

—Bună ziua, domnilor, ne—a zis el. Ne bucurăm că ați venit în Mango. Și după ce a răspuns acestui salut, Jack a exclamat:

—Trebuie să fiți preotul misionar de care am auzit, nu—i așa?

—Așa e. Am fericirea de a fi slujitorul Domnului prin locurile acestea.

—Atunci sunteți chiar cel pe care vroiam să—l întâlnesc. Avem noroc.

Haideți cu noi în cabină, prietene, ca să servim un pahar de vin. Vreau neapărat să vă vorbesc. Oamenii mei, aici de față, zise Jack arătând spre noi, vor avea grijă de cei care vă însoțesc.

—Vă mulțumesc, îi răspunse pastorul, urmându—l pe Jack până în cabină, dar nu beau nici vin, nici altceva alcoolic.

— Atunci serviți biscuiți cu apă?

— Pe cuvântul meu, asta—i bună! răbufni Peterkin. Auzi, am ajuns „oamenii” lui Jack! Hai atunci să ne descurcăm cât om putea de bine cu sălbaticii ăștia. Hei, voi de colo! le strigă el celor șase băștinași care stăteau pe punte, mirându—se de tot ceea ce vedeau. Astea sunt pentru voi!

Le înmână o tavă cu biscuiți și o cană de apă. Apoi începu să se plimbe, de colo—colo, cu mâinile în buzunare.

După o jumătate de oră, Jack și pastorul urcară iar pe punte. Misionarul ne ură noapte bună și trecu pe luntrea lui, care plecă îndată spre țarm. Și după ce aceasta s—a îndepărtat de vasul nostru, Peterkin s—a apropiat de Jack și, salutându—l marinărește, i—a zis:

— Căpitane, ai ceva de comunicat oamenilor tăi?

— Da, răspunse acesta. Fiți pregătiți, aveți grijă de cârmă și țineți—vă gura, în vreme ce eu voi strecura vasul prin trecătoarea dintre stâncile de corali. Pastorul, care este un om de încredere, mi—a zis că apa este destul de adâncă și că în lagună de dincolo de aceste stânci putem ancora fără probleme. În vreme ce nava avansa încet spre locul unde vroiam să o ancorăm, folosind vântul care abia sufla, Jack ne explică faptul că Avatea se afla încă pe insulă, în mâinile canibalilor. Ea dorise să li se alăture creștinilor, dar nu o lăsase Tararo, care o păzea ca pe ochii din cap.

—Mai mult, continuă prietenul nostru, am aflat că vine din insula Samoa, unde creștinismul a fost introdus cu mult mai înainte ca ea să fi fost capturata de sălbaticii din Mango. În ziua următoare prinderii ei, tocmai trebuia să se boteze la biserica ridicată de Societatea Misionară din Londra. Pastorul mi—a spus, de asemenea, că biata fată se îndrăgostise de un șef de trib creștin, care trăia pe o insulă aflată la cincizeci de mile spre sud de Mango. Ea nu se gândea decât la felul în care putea scăpa din captivitate.

—Vedeți deci, am venit aici la timp! Îmi închipui că iubitul ei este cel de care am auzit pe Emo, Ralph. În plus, canibalii ăștia se află în război unii cu alții, și poimâine se va da o mare bătălie între ei. Evident, va participa și Tararo la aceasta, așa că nu vom putea vorbi cu el până atunci, zise Jack.

Satul lângă care aruncasem ancora se afla poziționat într—un loc deosebit de frumos, în preajma unui golfuleț dincolo de al cărui mal se ridicau arbori minunați, luxurianți. Un șir de dealuri marcau limitele între stăpânirile băștinașilor creștini și ale celor canibali.

Debarcând în acel sat, am fost primiți cu multa căldură de către locuitori, în fruntea cărora se aflau pastorul și soția sa. Aceasta era o băștinașă. Purta veșminte simple, europene, și o pălărioară de paie. Pe mal se găseau nenumărați negri, mai mult sau mai puțin îmbrăcați. Deși hainele lor păreau caraghioase, fiind o imitație vrednică de râs a celor europene, totuși, nici un băștinaș nu umbla gol. Cei mai mulți aveau și pălării de paie pe capete.

Toți păreau bucuroși să ne vadă acolo. Am fost primiți în locuința pastorului, și de îndată lumea s—a înghesuit în jurul acesteia. Am fost serviți ca niște stăpâni, într—un chip sărbătoresc, cu friptură de porc și nenumărate legume și fructe, dintre cele care creșteau pe insulă.

Ne deranjau, totuși, șobolanii. Fugeau prin locuința pastorului, de parcă erau animale domestice. Cum stăteam la masa, unul dintre ei a chițăit pe după fața de masa, chiar lângă cotul lui Peterkin, care l—a răpus cu o lovitură de cuțit, după care a întrebat:

—De ce, domnule pastor, nu puneți capcane pentru bestiile astea? Sunt convins că nu vă plac nici dumneavoastră!

—Bineînțeles că nu, îi răspunse acesta, zâmbind. Sigur că ne—am bucura dacă am scăpa de ei, dar dacă ar fi să prindem în curse toți șobolanii de pe insulă, ne—am pierde întreaga vreme cu asta.

—Sunt așa de mulți? îl întreba Jack.

—Se află peste tot. Bieții păgâni din nordul insulei se bucură de treaba asta, fiindcă îi pot mânca. Așa făceau și cei din neamul meu. Acum nu mai mănâncă așa de mulți, pentru că pastorul care a fost înaintea mea aici era dezgustat de acest obicei. Bieții oameni l—au întrebat dacă era rău să mănânce șobolani, iar el le—a interzis să o mai facă.

Nu petrecusem nici un ceas în casa acelui om de treabă și ne—am convins că, într—adevăr, șobolanii erau foarte numeroși. Fugeau pe jos câte zece o dată, și cât am servit noi masa, acolo, la intrare stăteau doi oameni ca să îi împiedice să intre în locuință.

—Ce păcat că nu aveți pisici! exclama Peterkin, după ce ochi un alt intrus, pe care însă nu—l nimeri.

—Am fi, într—adevăr, fericiți să avem câteva, îi zise pastorul. E însă greu de făcut rost de așa ceva. Am aflat că și purceii sunt buni la vânat șobolani, dar nu pot răpune atâția. Am auzit chiar că sunt mai buni decât pisicile.

În vreme ce spunea aceste vorbe, fața neagră a pastorului se luminează într—un zâmbet de mulțumire.

Deoarece m—a văzut că—l observam atent, mi—a zis:

— Zâmbeam, fiindcă mi—am amintit soarta pe care a avut—o prima pisică adusă la Rarotonga. Aceasta este una dintre localitățile care aparțin Societății Misionare Londoneze. Locul acela era, ca și la noi, plin de șobolani. În cele din urmă, s—a adus o pisică acolo. Era una mare și neagră. În loc să stea printre oameni, a fugit în munți, unde s—a sălbăticit. Noaptea fura mâncare din colibeile băștinașilor. Unii dintre aceștia, care trăiau mai departe de localitatea respectivă, nici nu auziseră de venirea pisicii. S—au speriat cumplit de ea și au numit—o „monstrul adâncurilor”. Fugeau din calea ei. Într—o noapte, pisica, simțind, presupun, dorința de a sta lângă cineva, a pornit—o către casa unui șef de trib, care fusese de curând convertit la creștinism și învățase să citească și să se roage. Soția șefului, care îl păzea în timp ce dormea, a văzut îngrozită două lumini strălucind lângă ușa și a auzit, mirată, un glas misterios. L—a trezit imediat pe soțul ei și a început să—l zorească să își ardă vechiul zeu, care venise acum să se răz bune pe ei, fiindcă deveniseră creștini. „Ridică—te și te roagă! Ridică—te și te roagă!” îi striga ea. Șeful s—a ridicat. Când a deschis ochii, a văzut aceleași lumini strălucind în întuneric și a auzit zgomotul ciudat. Imediat a început să se roage, cât a putut de tare, la Dumnezeu, ca să—i scape de Satan! Auzindu—i vorbele, pisica, la fel de speriată ca și ei, a fugit repede de acolo, lăsându—i doar pe cei doi, care se bucurau de reușita rugăciunii lor.

Ne—am distrat, ascultând povestirea aceasta, pe care pastorul a relatat—o în engleză atât de bine, încât noi nu l—am fi bănuțit că e băștinaș, decât după culoarea feței și după accentul său.

În ziua următoare, ne—am plimbat împreună cu acest om interesant și am fost captivați de conversația cu el, în vreme ce treceam pe lângă bananieri, cocotieri și alte feluri de copaci, ori ne învărteam printre locuințele băștinașilor, îi vedeam muncind pe câmpul cultivat cu taro, ori făcându—și haine dintr—o fibra numită „tapa”.

Jack le—a pus întrebări despre Biblie unora dintre acei oameni. Răspunsurile ne—au surprins mult.

Peterkin a tras concluzia că: „Par a ști mai mult chiar decât Jack”.

—Misionarii au multe baze în această zonă? a întrebat Martin.

—Sigur. Societatea noastră are multe baze în arhipelagul Tahiti, ca și în insulele de aici, cum ar fi Fiji. Americanii au și ei oameni în această zonă.

Întorcându—ne în sat, pe la vremea prânzului, am remarcat albeața deosebită a locuințelor.

— Aceasta se datorează materialului cu care sunt acoperite, mi—a zis pastorul. I—am pus pe creștini să își facă locuințe și să ridice biserița pe care ați văzut—o. Când schelele caselor și celelalte părți componente au fost așezate, i—am trimis pe oameni să aducă corali din mare. Au adus cantități imense. Apoi i—am pus să taie lemne și să presare pilitura de corali pe deasupra acestora, după care au așezat totul pe foc. „Priviți, priviți”, au strigat ei uimiți, „ce oameni deosebiți sunt creștinii! El prăjește pietre. Nu vom mai mânca taro sau pâine din copac, ci pietre!” Mirarea lor a fost și mai mare, când coralii au devenit doar o pulbere alba și fină. Am strigat la ei de îndată, și, la ordinul meu, au amestecat pulberea cu apă. Și—au dat pe fețe și pe trupuri cu substanța aceea alba, apoi au fugit în sat, țipând bucuroși. Erau uimiți de tot ceea ce făceam eu. Spre exemplu, am vrut să îmi confecționez mobila pentru locuința. Am realizat un picior de canapea, și imediat șeful lor l—a luat mirat și încântat „și a fugit cu el prin tot satul, arătându—l tuturor. Băștinașii l—au privit cu mare admirație. Apoi șeful, după ce l—a legat cu o coardă, și l—a pus la gât ca ornament. Mi—a zis că, dacă ar fi văzut piciorul acela înainte de a fi devenit creștin, i s—ar fi închinat ca unui zeu.

Când pastorul a terminat povestirea, am ajuns la ușa locuinței lui. Spunându—ne că mai are anumite lucruri de făcut, ne—a lăsat acolo să ne distrăm cât putem de bine.

— Acum, băieți, ne—a zis Jack, întorcându—se brusc spre noi și trăgând de nasturii de la jachetă în vreme ce vorbea, țin să aflați că nu am nici un chef să particip la bătălia canibalilor. Nu—mi place să văd vărsare de sânge. Trebuie însă să—i cunosc pe băștinași și să le învăț obiceiurile, ca să am ce povesti mai târziu, în cunoștință de cauză. Locul luptei se află la numai șase mile de aici, și nu vom risca mai mult decât o piatră în cap, ori o săgeată. Mergeți cu mine?

—Desigur, îi răspunse Peterkin.

—Dacă se întâmplă să ne vadă, fugim imediat de acolo, adăugă Jack.

—Nu mai înțeleg nimic, se miră Peterkin. Tu să fugi? Mă gândeam că disprețuiești fuga, indiferent de dușman.

—Așa aș fi făcut, dacă aș fi fost obligat să lupt, îi zise Jack. Dar, din moment ce nu vreau să lupt și nu am deloc intenția de a o face, dacă ei ne vor ataca, voi fugi ca un laș pe nume Peterkin. Să mergem, așadar!

CAPITOLUL XXVII . BĂTĂLIA DINTRE CANIBALI

După ce am aflat exact de la pastor direcția exactă în care se găsea locul bătăliei, am purces la drum vreme de doua ore. Aleseseră vârful unui deal golaș. Spre deosebire de alți băștinași care preferă lupta prin tufișuri, cei din Mango obișnuiesc să se înfrunte în zone lipsite de vegetație.

Am ajuns acolo înainte ca taberele dușmane să își înceapă bătălia pe viață și pe moarte. Strecurându—ne printre stânci cât am putut de aproape, am stat și i—am privit.

Războinicii se aflau față în față. Cei din primul rând purtau sulite lungi, cei din al doilea, băte, în vreme ce oamenii din al treilea, praștii. Ultimele erau femeile, care aduseseră coșuri cu pietre pentru bărbații lor, dar și alte arme, necesare în timpul înfruntării.

Curând după ce am venit noi, a început atacul furios. Nu exista nici un fel de tehnică sau de organizare. Cele doua grupuri de sălbatici s—au repezit unul în altul, și s—a format o grămadă uriașă, alcătuită din cei mai înfricătoari oameni pe care îi văzusem vreodată.

Purtau căști groțeste de război, făcute din diverse materiale și împodobit cu pene. Chipurile și trupurile le erau vopsite astfel, încât să arate cât mai urât cu putință. Veneau cu bătele grele, săreau, țipau, se împingeau, se izbeau. M—am gândit că până atunci nu mai văzusem oameni atât de înfricoșători...

Ne—am mirat și de comportamentul femeilor, care erau furioase și se țineau în spatele bărbaților, foarte aproape de ei, ca să—i apere. Am văzut o femeie tânără și voinică, al cărei bărbat fusese pus la pământ de dușmanul său, ce era gata să—i vină de hac. Ea a luat o piatră grea de jos și i—a sfărâmat capul celui care voia să—i ucidă soțul.

Bătălia aceea nu a durat mult. Ceata aflată la distanță mai mare de noi s—a recunoscut învinsă și a luat—o la fugă de acolo, părăsind optsprezece războinici pe câmp. Cei victorioși le—au crăpat capetele și le—au scos creierele, pe care le—au pus pe niște frunze! Mai târziu am aflat că așa se obișnuia la ei. Creierele acelea erau duse în templele primitive și arătate idolilor din piatră sau lemn, care reprezentau zeii lor. Urma apoi ospățul cu trupurile învinșilor.

Ne—am grăbit să ne întoarcem în satul creștinilor, foarte întristați și dezgustați de cele la care fusesem martori.

În ziua următoare, după ce am luat masa împreună cu prietenul nostru pastorul, am început să ne pregătim pentru a ne pune în practică planul. A încercat să ne facă să renunțăm la așa ceva.

— Nu știți, ne—a zis el, întorcându—se către Jack, ce pericol vă paște, dacă vă aventurați printre acei canibali feroce. Îmi pare rău pentru sărmana Avatea. N—o să reușiți însă nici să o salvați, nici să vă mântuiți pe voi înșivă!

— Ei, bine, i—a răspuns Jack, nu mi—e teamă să mor pentru un scop nobil. Pastorul i—a zâmbit și l—a aprobat, auzindu—l vorbind astfel. Și după ce mai discutat puțin, a fost de acord să ne însoțească pentru a ne fi interpret, zicându—ne că, deși Tararo se purta neprietenos cu el, îl trata, totuși, cu respectul cuvenit.

Am urcat apoi la bordul vasului nostru, hotărâți să navigăm în jurul insulei și să aruncăm ancora în fața satului păgân. L—am manevrat cu ajutorul băștinașilor și speram să îl putem folosi și când aveam să tragem cu tunul.

A venit la bord și pastorul, și de îndată am ridicat pânzele și am pornit spre mare. Două ore mai târziu, stâncile se cutremurau după bubuitura produsă de tunul cel mare. Trăsesem cu el ca să—i salutăm pe băștinași. Apoi am ridicat pe catarg pavilionul britanic și am aruncat ancora.

Privindu—i pe cei de pe țărm, am înțeles că băgasem spaima în ei. Văzând însă că nu aveam de gând să—i pedepsim în vreun fel anume, o luntre s—a pornit, după un timp, către noi. Li s—a arătat pastorul

și le—a explicat că le eram prieteni și că doream să vorbim cu șeful lor. Le—a zis canibalilor să se ducă și să—l aducă pe acesta la bordul vasului.

Am așteptat nerăbdători vreun răspuns. Pastorul a profitat de răgazul acela și a discutat iar cu noi, spunându—ne multe despre reușita Evangheliei prin părțile locului. Înțelegând că nu eram nici pe departe așa de bucuroși că auzeam acele lucruri, ne—a întrebat cât de interesați de religie ne arătam și ne—a atras atenția că sufletele noastre se aflau în mare primejdie, ca și acelea ale nemernicilor de păgâni, față de care manifestam atâta milă, dacă până atunci nu ne găsisem izbăvirea prin Iisus Cristos. — Mai mult, continua el, în cazul vostru nefericit sunteți chiar mai vrednici de plâns decât acești canibali. Iertați—mă, prieteni, că vă spun asta. Ei nu cunosc nimic despre Biblie, nu—i luminează nimeni, în vreme ce voi, dimpotrivă, v—ați bucurat de strălucirea Evangheliei și v—ați zis singuri „creștini”. Acești sălbatici nefericiți sunt, într—adevăr, dușmanii Domnului, dar voi, care nu credeți cu adevărat, sunteți niște trădători!

Trebuie să mărturisesc faptul că simțeam cum mă treceau fiorii, în vreme ce pastorul ne spunea acele lucruri. Nu știam ce să—i răspund...

Nici lui Peterkin nu îi plăcea prea mult situația în care se afla. Ar fi vrut să scape de gura pastorului. Jack părea cel mai afectat dintre noi. Avea un chip îngrijorat. A fost de acord cu reproșurile ce i se făceau și i—a pus misionarului mai multe întrebări sincere și interesante.

În vremea asta, băștinașii din echipajul nostru, neavând nimic anume de făcut, se așezaseră pe punte, apoi își scosese micile cărți care conțineau fragmente traduse în limba lor din Noul Testament, ca și psalmi și cântece. Astfel, toți eram ocupați. Unii silabiseau texte din Biblie, alții învățau cu voce tare rugăciuni, ori cântau imnuri de slavă. Băștinașii nici nu ne mai băgau în seamă! Pastorul s—a dus în curând la ei, și au început să zică toți o rugăciune, pe care mai târziu ne—au tradus—o. Prin ea, implorau Cerul să reușim în încercarea noastră, ca să—i convertim pe păgâni la credința cea dreaptă. În acea vreme, de pe țărm s—a îndreptat către noi o luntre. Niște canibali au venit la bordul navei noastre. Unul dintre ei s—a îndreptat către misionar și i—a zis că Tararo nu putea veni pe vas în acea zi, fiind ocupat cu ceremonia de omagiere a zeilor săi.

De asemenea, la el se mai afla în ospete un alt șef de trib, care se pregătea de plecare, și îi ruga pe pastor și pe prietenii lui să debarce și să—i facă o vizita. Misionarul i—a răspuns atunci că aveau să coboare de îndată pe uscat.

— Acum, băieți, ne zise Jack, chiar în clipa când ne urcam în barcă, vă recomand să nu luați nici o armă cu voi, fiindcă nici eu nu voi lua. Ne aflăm în puterea acestor sălbatici. Cel mai rău lucru pe care am putea să îl facem, dacă ei ne vor ataca, ar fi să—i ucidem pe câțiva dintre ei, înainte de a le deveni prizonieri. Cred că singura posibilitate ca să ieșim cu bine din încercarea aceasta este să nu apelăm la metode dure. Nu credeți asta?

Eu am fost de acord cu el, iar Peterkin a lăsat jos o pușcă grea, ca și o pereche de pistoale imense, cu care avea de gând să le vină de hac sălbaticilor! Apoi ne—am urcat în barcă și am vâslit către țărm.

Am ajuns pe plajă, unde am fost întâmpinați de o mulțime de băștinași cu trupurile goale. Ei ne strigau ceva în chip de bun venit și ne—au condus către o colibă, unde ne aștepta o masă cu carne de porc friptă și felurite legume. Și după ce am mâncat bine, pastorul i—a rugat să ne ducă la șeful lor. Ei au ezitat însă și, după ce au mai discutat între ei, unul dintre canibali a făcut un pas înainte și i s—a adresat misionarului.

— Ce zice? l—a întrebat Jack pe acesta când băștinașul a tăcut.

—Că șeful lor e plecat acolo unde își țin ei idolul și încă nu ne poate primi la el. Trebuie să așteptăm, prietene.

—Ei, bine, strigă Jack, dacă el nu vine să mă vadă, mă voi duce eu la el. În plus, sunt tare curios să aflu cum se închină ei la zeii lor păgâni. Vii cu mine, prietene?

—Nu pot, îi răspunse pastorul, clătinând din cap. Nu am voie să intru în lăcașurile lor păgâne și să fiu martor la ritualurile lor, decât ca să le condamnez ticăloșia și nebunia.

—Foarte bine, i—o întoarse Jack. Atunci voi merge singur, pentru că eu nu le pot condamna ritualurile până nu văd în ce constau.

Jack se ridică. Hotărâți să îl urmăm, am pornit printre bananieri, spre o movilă de lângă sat pe vârful căreia se afla adăpostul idolului, la umbra unor copaci—de—fier.

Pe când treceam prin sat, am fost tentat să compar colibele amărâte ale canibalilor cu locuințele mari și încăpătoare ale creștinilor din cealaltă parte a insulei, care, potrivit misionarului, erau „îmbrăcați și întregi la minte”.

De îndată ce am pornit pe o cărare largă care ducea către movilă, am fost opriți de strigătele unei mulțimi care venea din spatele nostru.

Ne—am dat la o parte din drum și ne—am ascuns în tufiș, de unde i—am așteptat să apară. S—au apropiat de noi, și am observat că aveam de a face cu o procesiune a băștinașilor, mulți dintre ei dansând și gesticulând. Aveau un aspect hidos, datorită vopselelor de culoare roșie, galbenă și neagră, cu care se pictaseră pe fețe și pe trupurile goale.

În mijlocul lor se aflau câțiva care cărau niște scânduri, de care erau legați doisprezece oameni. M—am înfiorat când mi—am amintit de sacrificiile umane specifice insulei Emo. M—am uitat speriat spre Jack și i—am spus:

— Of, prietene! Mi—e tare teamă că vor trece la sacrificii omenești. Nenorociții... Mai bine nu veneam aici! Vom asista la ceva îngrozitor și nu vom putea interveni cu nimic. Sunt sigur că îi vor uide pe prizonieri, fără nici o milă!

Jack era abătut. Îmi șopti:

— Nu—ți fie teama, Ralph. Suferințele acestor oameni au încetat de mult. M—am întors, în vreme ce el spunea cuvintele acelea, și am privit mai bine către prizonieri. Toți erau morți. Canibalii îi legaseră foarte bine, și păreau că stau liniștiți, așteptându—și soarta. Ochii lor priveau în gol, dar gurile deschise a zâmbet dădeau impresia că se bucurau, văzând mulțimea care dansa în jurul lor. Mie mi s—a părut că rânjeau batjocoritor la dușmanii lor, care nu le mai puteau face nici un rău.

Oricum, morții erau cei căzuți în bătlia din ziua anterioară, după cum aveam să aflăm noi mai târziu, și, după ce canibalii îi prezentau zeilor, urmau să fie mâncați.

În spatele lor veneau încă doi negri, care îl încadrau pe un al treilea. Acesta din urmă, cu mâinile legate la spate, pășea hotărât și părea indiferent la spectacolul din jurul său. Am tras deci concluzia că era un ucigaș, care avea să fie pedepsit pentru faptele lui sângeroase.

Convoiul se încheia cu o mulțime de femei și copii ce țipau în gura mare, printre care ne—am amestecat și noi și am pornit cu ei spre templul păgânilor.

N—a trecut mult, și am ajuns acolo. Construcția era rotundă și înaltă, având o deschidere înspre noi. De jur—împrejur se găseau mormane de schelete și oase omenești. La o masă, în interior, se găsea un vrăjitor de—al canibalilor, un bărbat în vârstă, cu barbă albă și lungă. Stătea pe un butuc și avea în față mai multe cuțite, confecționate din lemn, os ori trestie de bambus. El era cel care tăia oamenii.

Tot înăuntru se găseau diverse obiecte dedicate idolului păgân, printre care numeroase sulite și măciuci. Pe ultimele am văzut urme de dinți omenești, ceea ce m—a făcut să înțeleg că victimele fuseseră izbite în gura de către canibali.

În fața templului, trupurile morților, abia aduse, erau așezate în poziție stând. Un bărbat, numit „danvosa”, adică orator, a înaintat către cadavre și le—a pus mâna pe capete. A început să—i dojenească, mai întâi vorbind încet. N—am înțeles ce le zicea, dar s—a pornit apoi pe un ton furios, iar în cele din urmă i—a izbit cu picioarele, în vreme ce mulțimea țipa și râdea. Canibalii s—au repezit de îndată la cadavre, le—au apucat de păr și au început să fugă, târându—le după ei printre tufișuri, pietre și butuci. Și după ce au obosit, le—au adus înapoi, la construcția aceea sinistă, iar vraciul lor le—a pus la prăjit.

Lângă templu se făcuse un foc mare, în care se înroșiseră niște pietre. Apoi pietrele au fost împrăstiate pe jos și acoperite cu un strat gros de frunze verzi, care să le păstreze încinse. Pe acest cuptor au fost așezate bucățile de carne omenească pentru a se prăji...

Mai târziu, mulțimea s—a pornit să alerge țipând către un deal din apropiere, pe care am observat scheletul unei colibe. Mai bine zis, acolo urma să se construiască o locuință. Deși dezgustați, eram totuși curioși să aflăm ce anume voiau să facă în continuare. I—am urmat mecanic, cu sentimentul că ne așteaptă o altă scenă de groază...

Când am ajuns la construcția abia începută, mulțimea se strânsese deja într—un cerc în jurul acesteia. Ne—am înghesuit printre ei și am ajuns în față, ca să putem vedea mai bine.

Un stâlp de lemn zăcea pe jos în interiorul construcției. Lângă acesta, se afla o groapă de șapte picioare adâncime și două în lățime. În vreme ce noi observam toate acestea, în mijlocul cercului format de

canibali a fost adus bărbatul cu mâinile legate la spate, pe care—l văzusem înainte. Fusese dezlegat la mâini, dar acum picioarele îi erau prinse foarte strâns cu niște corzi.

S—a introdus stâlpul în groapă, și imediat l—a urmat și prizonierul. Capul i se afla la câteva picioare în adâncul gropii. Mâinile i—au fost legate de stâlp, apoi sălbaticii au început să arunce cu pământ peste el. Curând, a fost îngropat de viu...

Am aflat mai târziu că așa se obișnuia în tribul lui Tararo, când se ridica un templu nou ori casa vreunui șef!

— Hai, hai! striga Jack, nemai rezistând acelei oribile tragedii. Am văzut destul! Destul! să plecăm de aici!

Era palid la față ca o stafie. Ne—am grăbit să ajungem la pastor. Nu mă îndoiam de faptul că nici lui nu i—ar fi fost prea bine, după ce i—am fi povestit crimele acelea. Ne—am dat seama că toate armele pe care le aveam erau prea puține ca să întreprindem ceva eficient pentru eliberarea Avateei, fata din insula Samoa.

CAPITOLUL XXVIII . PLANUL PASTORULUI

Ne—am întors, așadar, pe țărmul mării și i—am povestit prietenului nostru ceea ce se întâmplase. S—a îngrijorat foarte tare.

N—am stat însă prea mult de vorbă, căci am fost întrerupți de apariția lui Tararo. Venea, însoțit de un mare număr de oameni ce aduceau pe cap coșuri cu fructe și legume.

Am înaintat, și el și—a exprimat, prin intermediul traducătorului nostru, plăcerea de a ne revedea.

— Și ce doresc prietenii mei să—mi spună? a întrebat Tararo. Pastorul i—a explicat că venisem să—l rugăm să o elibereze pe Avatea.

— Spune—i, i—a zis Jack, că eu am dreptul că—i cer asta nu doar fiindcă i—am salvat viața fetei, ci și pentru că i—am ajutat la greu pe toți cei din neamul lui. Și mai spune—i că doresc să i se permită Avateei să își urmeze dorințele și să trăiască iar printre creștini.

În vreme ce misionarul traducea cuvintele acestea, Tararo s—a încruntat. Ne—am lămurit repede că nu avea de gând să ne îndeplinească dorința. Și după o vreme, a dat răspunsul destul de înfuriat.

— Ce zice? a întrebat Jack.

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun, dar nu a acceptat propunerea voastră. Spune că și—a dat cuvântul unui prieten că îi va trimite fata. Un om al celui șef de trib se află acum pe insulă și așteaptă... Furios, Jack își mușcă buzele.

— Spune—i lui Tararo, începu el, cu ochi scânteietori, că, dacă nu va face cum îi zic eu, asupra lui se va coborî nenorocirea! La bordul vasului am un tun uriaș, cu care voi face praf satul lui, dacă nu—i dă drumul fetei!

—Nu, prietene, îi răspunse pastorul cu blândețe. Nu—i voi transmite un astfel de mesaj. Răului trebuie să—i răspunzi cu bine.

—Ce spune prietenul meu? întreba șeful canibalilor, care fusese ațâțat de privirea arzătoare a lui Jack.

— Nu e mulțumit, îi spuse misionarul.

Tararo se întoarse satisfăcut și, cu un zâmbet, porni către oamenii care căraseră coșurile cu legume și fructe, ce fuseseră golite pe plaja, formând o grămadă enormă.

—Ce fac ei acolo? am întrebat eu.

—Cred că pregătesc un dar pe care vor să i—l facă cuiva, răspunse pastorul. Chiar în clipa aceea apărură doi canibali, încadrând o fată. Se îndreptară către grămada de fructe și de legume, apoi așezară fata chiar în vârful acesteia. Mirați și neliniștiți, am recunoscut—o pe Avatea!

Câteva clipe, am stat nemișcați, de parcă eram paralizați.

—Ah, dragul meu prieten, îi șopti misionarul lui Jack, foarte emoționat, prinzându—l de mână. Va fi sacrificată chiar acum!

—Cum? răcni Jack, îmbrâncindu—l fără voie pe pastor.

Se repezi spre cei doi canibali, îi dădu la o parte și o apuca de braț pe Avatea. O trase apoi jos de pe mormanul de fructe, o adăposti în spatele unui copac gros și smulse o măciuca din mâinile unui băștinaș

care, de uimire, parcă paralizase. A început să își rotească arma pe deasupra capului, roșu la față de mânie, strigând:

— Haide, atacați—mă cu tot neamul vostru, ca să vedeți ce veți păți!

Se pare că provocarea lui a fost primită de îndată de adversarii săi, care alergară spre el cu măciucile și sulilele pregătite de luptă. Și fără îndoială că l—ar fi ucis pe loc, dacă pastorul nu s—ar fi interpus repede între ei, strigând:

—Opriți—vă, războinici! Nu trebuie să judecați voi fapta asta! Tararo, șeful vostru, o va face. El va hotărî dacă tânărul acesta trebuie să trăiască sau să moară!

Băștinașii se opriră. Nu știu dacă datorită vorbelor misionarului, ori fiindcă își amintiseră de ajutorul dat de Jack la vreme de nevoie. Tararo a înaintat către prietenul meu și, făcând semn din mână, a zis alor săi:

— Viața lui este a mea!

Apoi, întorcându—se către Jack:

—Libertatea și viața ta îmi aparțin. Supune—te, căci suntem mai numeroși decât firele de nisip de pe plajă! Nu ești decât unul. De ce să mori?

—Ticălosule! i—a strigat prietenul meu, înflăcărat. Poate că voi muri, dar nu singur. Nu mă voi supune nimănui, până ce fata aceasta nu va fi iertată!

—Ești curajos, i—a răspuns șeful de trib, dar și nebun. Totuși, voi porunci ca Avatea să nu fie trimisă în alta parte, cel puțin pentru trei zile!

— Mai bine acceptă asta! murmura pastorul. Dacă vei continua cu provocarea ta nebunească, vei fi ucis, iar fata pierdută. În trei zile se pot întâmpla multe.

Jack ezită o clipă, apoi își lăasă jos măciuca și o aruncă pe iarba. Își încrucișa brațele pe piept și își plecă privirea în pământ, dar nu mai scoase o vorbă.

Se pare că lui Tararo îi plăcu felul în care el i se supuse. Îi spuse misionarului că nu uitase că tânărul îl ajutase înainte, de aceea avea să fie liber, dar vasul urma să rămână în puterea băștinașilor.

În vreme ce pastorul îi traducea vorbele, el s—a apropiat cât a putut de mult de fată și i—a șoptit ceva în limba ei. Avatea, care, cât durase scena anterioară, stătuse nemișcată lângă copac și părea că nimic din jurul ei n—o interesează, îi răspunse printr—o străfulgerare rapidă a ochilor ei negri. Apoi se uită iar în jos, la iarba de la picioarele ei...

"Tararo înainta și o prinse pe fată de mână. O duse de acolo, fără ca ea să opună rezistență. În vremea asta, Jack, Peterkin, pastorul și cu mine ne—am întors la bordul vasului.

După ce ne—am urcat pe punte, am coborât în cabină, iar Jack s—a aruncat supărat pe un pat.

Misionarul s—a așezat lângă el și i—a pus mâna pe umăr, zicându—i:

—Nu fi mânios, prietene. Dumnezeu ne—a dăruit cele trei zile, și trebuie să facem tot ce ne stă în putință să o eliberăm din sclavie pe biata fată... Nu trebuie să zăcem degeaba, ci să acționăm!

—Să acționăm! striga Martin, ridicându—se și aranjându—și părul. Cum să vorbim despre acțiune, dacă am mâinile și picioarele legate? Nu mă pot bate cu tot neamul canibalilor. Ba da, îi pot înfrunta, continuă el, zâmbind cu amărăciune, dar nu—i voi învinge și nici n—o voi salva pe Avatea.

—Răbdare, prietene! Nu ești încă în apele tale. Nu poți aștepta binecuvântarea care te va face să câștigi lupta, dacă nu vei fi mai supus. Îți voi spune planul meu, în caz că vrei să—l asculți.

—Să îl ascult! izbucni Martin pe dată. Sigur că vreau, bunul meu tovarăș. N—am știut că ai un plan!

Spune—mi—l imediat! Sper doar că îmi vei arăta cum să o aduc pe Avatea la bordul vasului, să ridic ancora și să dispărem de aici. Dă—i drumul, te rog. Suntem gata să ascultăm planul tău.

Pastorul îi zâmbi cu tristețe.

— Ah, prietene! Nici măcar fantoma ancorei tale n—o vei putea ridica, mai înainte ca o mie de războinici înarmați să nu se ivească pe puntea vasului.

Așa ceva nu vei putea face. De mult ni s—ar fi luat vasul, dacă Tararo n—ar fi avut un anumit sentiment de recunoștință față de tine. Știu însă ce are Tararo în cap. E un om viclean, în care nu poți să ai încredere, așa cum sunt canibalii neconvertiți la creștinism. Șeful de trib căruia i s—a promis fata este foarte puternic, iar Tararo trebuie să își îndeplinească promisiunea. El ți—a zis că vreme de trei zile nu—i face nimic fetei. Asta nu fiindcă îți este ție dator cu ceva, cum a lăsat să se înțeleagă, ci pentru că petrecerea care urmează nu va fi pregătita mai repede de atât. Dar, deoarece nu te ține prizonier în acest timp, voi considera cele trei zile ca dăruite de Dumnezeu!

—Dar care îți este propunerea? întrebă Jack, nerăbdător.

—Planul meu implica o mare primejdie, dar nu văd altul și cred că vei avea curajul să îi dai viața. Iată—! pe o insula, la cincizeci de mile de aici, se află niște băștinași creștinați de vreo doi ani, iar șeful lor este iubitul lui Avatea. Dacă ajunge la ei, fata este salvată. Acum, vă propun să vă părăsiți nava. Credeți că e un sacrificiu prea mare?

—Prietene, i—a răspuns Jack, când mă hotărâsc să duc la capăt un lucru important, fac orice sacrificiu. Misionarul zâmbi.

—Aflați atunci ca sălbaticii nu pot înțelege că, de dragul fetei, ați fi de acord să vă pierdeți nava. De aceea, câtă vreme aceasta stă ancorată aici, sunt liniștiți în privința voastră. Vă propun deci să vă luați niște provizii de la bord, să le puneți într—o luntre mică, să o luați cu voi pe Avatea și să vășliți din toate puterile înspre insula creștinilor.

—Minunat! striga Peterkin, sărind în sus și prinzându—l de mână pe misionar. Ești un om extraordinar, pastore!

—În ceea ce mă privește, continuă misionarul, voi rămâne la bordul navei până ce ei își vor da seama unde ați plecat. Vor veni apoi, desigur, ca să mă întrebe unde v—ați dus, dar nu le voi spune!

—Și care va fi rezultatul? întrebă Jack.

—Nu știu. Poate mă vor ucide, dar, adăugă el, privind spre Jack și zâmbind într—un fel aparte, nici mie nu mi—e teama să mor pentru o cauză bună.

—Dar cum o vom lua pe Avatea? îl întreba Martin.

—Am aranjat cu ea să ne întâlnim într—un loc anumit, la care vă voi duce în noaptea asta. Vom stabili cu ea felul în care va evada. Se va descurca, sper, cu paznicii ei, care nu o urmăresc cu foarte multă atenție, gândindu—se că e imposibil ca fata să plece de pe insulă. De fapt, sunt sigur că ideea asta nici măcar nu le trece prin cap, însă, după cum v—am mai spus, vă paște o mare primejdie. Aveți de mers, pe mare, cincizeci de mile. Va fi o călătorie foarte periculoasă, atunci când o faci într—o luntre. S—ar putea să nici nu nimeriți insula, iar alta nu se află decât la alte o sută de mile distanță. De asemenea, n—ar fi exclus să nimeriți peste alți păgâni, și cunoașteți legile din insulele Fiji: cei ajunși pe pământurile canibalilor trebuie să fie mâncați. Acum știți ce vă așteaptă, prieteni.

— Suntem pregătiți să înfruntăm orice, vorbi Jack. Dacă Avatea își asumă acest risc, și eu o voi face, ca și prietenii mei. În plus, adăugă el, privindu—l cu seriozitate pe pastor drept în ochi, Biblia spune despre Acela care îi eliberează pe cei ce cred în El în vremurile grele, în Cel care ține vânturile în pumni și apele în căușul palmelor.

Ne—am apucat de îndată să pregătim cele necesare pentru drumul greu care urma. Am strâns la un loc lucrurile de care am fi putut avea nevoie. Am adus pe punte provizii suficiente pentru câteva săptămâni. Ne—am propus să avem pe luntre doar cât era necesar, pentru ca aceasta să meargă cu destulă viteză, iar noi să fim în siguranță.

Am acoperit proviziile cu o cuvertură, cu intenția de a le transfera pe luntre doar cu câteva ore înainte de plecare. Când noaptea și—a întins cortina peste insulă, am hotărât să coborâm pe țărm. Mai întâi am îngenuncheat însă cu pastorul și cu băștinașii din echipaj și ne—am rugat pentru reușita încercării noastre.

Apoi am vâslit repede și fără zgomot către țărm, fiind conduși de călăuza neagră, care ne—a pus să ocolim mult, pentru a evita satul lui Tararo. Astfel am ajuns la locul de întâlnire.

Nu am stat mai mult de cinci minute ascunși în frunzișul des, când o silueta întunecată s—a strecurat fără zgomot către noi.

—Aha, iată—te! îi zise Jack pe când umbra se apropia de grupul nostru. Spuneți—i de ce am venit aici. Repede, să nu mai pierdem vremea.

—Eu înțeleg puțin engleza, a șoptit fata.

—Cum oare? făcu Peterkin. Erai mută când ne—am întâlnit prima oară...

—Tot ce știe a aflat de la mine, interveni misionarul. A început să învețe engleza de când a venit pe insulă.

I—am explicat fetei planurile noastre și i—am povestit toate detaliile. N—am trecut cu vederea nici unul dintre pericolele care ne pândeau, astfel ca ea să își dea perfect seama ceea ce riscă. Așa cum am anticipat, era mult prea fericită, aflând că exista o posibilitate de a scăpa din mâinile persecutorilor ei, pentru a mai ține cont de primejdii.

—Deci vrei să vii cu noi, așa e? a întrebat—o Jack.

—Da, vreau!

—Și nu ți—e teama să pleci pe mare, în larg, să străbați o asemenea distanță?

—Nu, nu mă tem. Și mă salvează Cristos.

După ce am mai discutat o vreme, pastorul ne—a atras atenția că trebuia să ne despărțim. I—am urât fetei „noapte bună”. Ne—am înțeles să ne întâlnim la un perete stâncos, lângă care aveam să tragem luntrea în noaptea următoare, chiar după căderea întunericului.

Ne—am grăbit apoi să plecăm de acolo. Noi am vâslit cu grijă către vas, iar Avatea s—a strecurat în coliba unde era ținută prizonieră de canibalii din Mango.

CAPITOLUL XXIX . ÎNCHIȘI ÎN GROTĂ

Timpul până la evadarea plănuită se scurgea repede. Cu cât momentul se apropia mai mult, cu atât eram mai neliniștiți de faptul că aveam să fim descoperiți înaintea de a trece la acțiune. Agitația de care dădeam dovadă ne—a stăpânit întreaga zi.

Ne—am hotărât să mergem pe țărm și să ne plimbăm prin sat, ca și cum am vrea să observăm obiceiurile băștinașilor. Ne—am gândit chiar că era bine să ne facem că uitasem cele petrecute în ziua anterioară și să ne afișăm indiferenți, pentru a nu trezi suspiciuni.

Pastorul a rămas la bordul navei, cu băștinașii creștinați. Ei cântau imnuri de slava cu atâta putere în glas, ca îi auzeam de pe insulă, oriunde ne aflam.

Ziua aceea lungă și tensionată s—a încheiat în cele din urmă, soarele s—a scufundat în mare, și amurgul scurt, specific acelor regiuni, a cedat locul întunericului.

După ce am aruncat în barcă toate cele de trebuință, ne—am urcat în ea și le—am șoptit un călduros rămas—bun băștinașilor de pe vas. Am vâslit apoi fără zgomot prin lagună, având grijă să ne menținem cât mai aproape de țărm. De altfel, dacă ne—ar fi observat vreun dușman, de bună seamă că ne—ar fi luat drept o fantomă ce se decupa pe fondul negru al apei și care mergea în tăcere.

Nu se simțea nici o adiere de vânt. Din fericire, atât apa care izbea ritmic țărmul, cât și zgomotul produs de stâncile ce sfârâmau valurile la intrarea în lagună ne acopereau plescăiturile vâslelor.

După un sfert de oră, am ajuns la peretele stâncos, la adăpostul căruia stătea luntrea gata de plecare. Am pus în ea ce mai era necesar. Când am tras barca pe plajă, o silueta s—a apropiat de noi.

— Tu ești, Avatea? a șoptit Peterkin, pășind în aceeași clipă pe nisipul de pe plajă.

—Eu...

— Perfect. Acum, să lucrăm cu grijă. Pastore, ajută—mă să împing luntrea în mare, i—a șoptit Jack misionarului. Peterkin, vezi dacă au mai rămas în barcă provizii și pune—le toate în luntre. În curând, o să avem nevoie de ele. Avatea, treci în mijlocul luntrei.

— Sunteți gata? a întrebat pastorul.

— Nu chiar, i—a răspuns Peterkin. Of, Ralph, mi—a zis el, tare nu—mi place să vâslesc... Când vom ajunge în larg, o să arunc perechea mea de vâsle!

— Acum urcă în luntre și să pornim!

Pastorul ne—a împins cu putere, ne—a murmurat o binecuvântare și am pornit apoi, ca din pușcă, îndepărtându—ne de țărm. Vâsleam cu întreaga forță a brațelor și din toată inima.

În noaptea aceea și în ziua următoare, am tras la rame încontinuu. Ne—am oprit doar de două ori, ca să mâncăm câte ceva și să bem apă. Jack știa poziția insulei și luase la el un mic compas marinăresc de buzunar, cu ajutorul căruia ne—a fixat direcția de înaintare.

Mergeam drept spre sud. Șansa noastră de a găsi insula depindea foarte mult de încrederea pe care i—o acordam șefului nostru că va menține cursul corect al luntrei. În vreme ce Jack ținea și cârma, Peterkin, Avatea și cu mine vâsleam neîncetat.

Când soarele s—a scufundat în mare, Jack a aruncat vâsla din mână și ne—a spus să ne oprim.

—Ajunge! a făcut el, oftând din greu. Acum ne desparte o imensă suprafață de apă de ticăloșii lui Tararo. E timpul să mâncăm bine și să tragem un pui de somn sănătos!

—Da, da! a strigat Peterkin. Ai vorbit frumos, Jack. Dă—mi o picătură de apă, Ralph! Ce—i cu tine, fetițo? Arăți ca o bufniță care clipește din ochi la venirea serii...

Avatea zâmbi.

— Eu adormită, îi spuse ea.

Ca dovadă a vorbelor ei, își puse capul pe marginea luntrei și adormi imediat.

— Nu—i un obicei prea bun, făcu Peterkin, zâmbind. Nu credeți c—ar fi mai bine să o trezim, ca să mănânce înainte ceva? Sau, continuă el, privind—o gânditor, să—i punem puțină hrană în gura pe care o ține deschisă atât de gingaș? Sunt convins ca o va înghiți, chiar și prin somn. Atunci, Ralph, ar fi bine să vii să o hrănești astfel, în vreme ce eu și Jack vom da iama prin provizii.

N—am putut să nu zâmbesc, auzind propunerea lui Peterkin, care, trebuie să recunosc, era bună în teorie. Nu m—am apucat însă să o aplic în practică, de teamă ca fata să nu se înece. I—am spus asta lui Peterkin, iar el mi—a răspuns:

—Cum să se înece, omule? Oricine poate vedea că așa ceva e imposibil, dacă îi dai de mâncare cu grija. Oricum, să nu mai vorbim atât despre asta. Ia dă—mi carnea aceea prăjită de porc de lângă tine, mai înainte ca Jack să termine toate proviziile noastre! Aș vrea măcar o bucățică să mai gust, până ce nu înghite el tot.

—Peterkin, ești un ticălos, unul mic de tot, zise Jack repede.

Luă apoi picioarele din spate ale unui purcel, inclusiv coada, și i le înmână celui care le ceruse.

— Trebuie să—mi exprim regretul că niște circumstanțe nefericite m—au adus în preajma ta, continua Martin, și că, de nevoie, a trebuit să te suport mai multă vreme. Dacă ai fi în stare să mergi pe apă, ți—aș spune chiar acum: „Domnule, jos din luntrea noastră”!

— Uite, ai trezit—o pe Avatea cu limba ta cea lungă! i—o întoarse Peterkin. Fata scoase un oftat greu.

— M—am înșelat, continua el, încă nu s—a trezit. Poate că îl visează pe al ei Apollo negru. Te rog, Ralph, lasă—mi și mie câteva fructe. Pe cuvântul meu, va trebui să postesc câtă vreme voi sta cu voi doi la un loc...

Își însoți remarca cu un oftat sincer.

Discuțiile noastre au continuat, până ce, obosiți de efortul făcut atâta vreme, ne—am cufundat într—un somn adânc, care a durat până în dimineața zilei următoare.

Stăteam, astfel, ca o umbră pe întinderea uriașă a oceanului, stăpânită de noapte, și în jurul nostru era doar întuneric și tăcere.

Un țipăt de spaimă ne—a trezit dimineața. Peterkin privea speriat în zarea ce abia se lumina.

— Ce s—a întâmplat? întreba Jack.

Peterkin ne arătă ceva la orizont. Am privit mai bine și am deslușit o luntre mare, de război, a canibalilor. Veneau către noi!

Jack gemu de mânie și teamă, apoi luă vâsla într—o mână, busola în cealaltă și ne zise:

— Dați—i drumul!

N—a fost nevoie să ne mai îndemne, căci știam și singuri ce avem de făcut. Am prins să vâslim din răspuțeri, și luntrea sălta pe valuri ca un delfin.

Un strigăt răsună în urma noastră, de la canibalii ce veneau după noi. Ne observaseră mișcările!

— Văd înainte ceva ce pare a fi pământ! ne zise Jack, și speranța se aprinse imediat în sufletele noastre. Mi se pare imposibil să dăm așa de repede peste insula pe care o căutam. Oricum, dacă avem noroc, vom ajunge pe uscat mai înainte ca înspăimântați canibali să pună mâna pe noi, mai ales că luntrea noastră e ușoară, iar noi suntem odihniți.

Nimeni nu i—a răspuns.

Ca să spun adevărul, nici unul dintre noi nu credea că, într—o cursă lungă de urmărire, am fi avut vreo șansa în fața ambarcațiunii care venea după noi, cu vreo sută de băștinași la bord... Totuși, eram hotărâți să facem orice ca să scăpăm și am vâslit astfel, încât ne—am menținut avantajul față de canibali.

Luntrea de război era atât de departe în urma noastră, încât abia se vedea, iar țipetele lor, purtate rareori de vânt, de abia le auzeam. Speram că aveam să menținem distanța care ne separa de ei, măcar o oră sau două, și că, în acel interval de timp, vom pune piciorul pe insula ce se zarea.

Această speranță ni s—a spulberat brusc! Insula care se înălța spre cer nu era decât un nor, ce s—a împrăștiat pe întinsul oceanului...

Un sentiment de adâncă amărăciune ne—a cuprins pe toți, reflectându—se pe chipul fiecăruia dintre noi. Șansele noastre de salvare dispăruseră brusc. Din păcate, nu aveam timp să le regretam prea mult!

Pericolul care ne pândea era uriaș și nu ne permitea să încetăm ritmul cu care vâsleam. E adevărat, speranța ne dispăruse din suflete, dar disperarea ne anima acum brațele și ne dădea forțe noi. Ne—am continuat astfel munca o vreme, purtând în minți chipurile îngrozitoare ale ucigașilor de pe Mango și închipuindu—ne ce soarta ne—ar fi așteptat: lovituri nemiloase de măciucă peste gură și ochi, înjunghierea și apoi prăjirea trupurilor noastre spre a sătura burțile lor mereu flămânde... Cu timpul însă, puterile ne—au scăzut. Am înțeles că eram înfrânți și am acceptat moartea care ne aștepta.

Nu mai puteam trage la rame. Am lăsat din mână vâslele și i—am așteptat să se apropie...

În tăcere, cu amărăciune, Jack și—a pus pe umăr una dintre vâsle, mai ușoară, pe care o adusesem cu noi de pe barcă, și s—a pregătit de luptă. Peterkin a luat o alta și s—a ridicat, la rândul său, în picioare. Pe chip însă nu i se citea mânia.

Când nu glumea, pe fața lui se distingea o anumită melancolie, chiar tristete.

La fel era în momentul acela. O privi pe Avatea, care își îngropase fața în mâini.

Fără să fi știut exact ce făceam, mi—am luat și eu vâsla în mână și m—am ridicat să—i înfrunt pe canibali.

Luntrea cea mare a sălbaticilor se apropia de noi în razele soarelui care răsărea.

Sulițele lor lungi, pregătite de luptă, se decupau pe fondul luminos al dimineții.

Tăcerea se păstra în ambele tabere. Puteam auzi apa lovindu—se de luntre, vedeam chipurile lor încruntate. Și după ce s—au apropiat la douăzeci de yarzi de noi, au încetat să vâslească și s—au pregătit pentru înfruntarea inegală ce urma.

Un fel de nebunie m—a cuprins. Eram gata să ucid ca să—mi apăr viața și o să salvez pe Avatea.

Dar, înainte să dăm măcar o lovitură, luntrea lor ne—a izbit cu vârful, ne—a răsturnat în apă și ne—a scufundat ambarcațiunea.

Nu știu ce a urmat după aceea, fiindcă a fost cât pe ce să mă înec. Când mi—am revenit din leșin, zăceam pe spate, cu mâinile și picioarele legate, între Jack și Peterkin, pe fundul luntrei sălbaticilor.

Am zăcut astfel întreaga zi. În acest timp, sălbaticii nu s—au odihnit decât o oră. Și după căderea nopții, s—au mai odihnit un ceas. Mi s—a părut chiar ca au dormit fără să își schimbe deloc poziția din care vâsleau.

Nu ne—au dezlegat nici măcar o clipă și nu ne—au permis să vorbim între noi, nu ne—au dat o bucătică de mâncare ori vreo picătură de apă. De altfel, de mâncare nici nu ne păsa. Am fi dat mult însă pentru o gură de apă, ca să ne mai umezim buzele arse de soare. De asemenea, am fi vrut să ne mai slăbească legăturile, căci le strânseseră tare, și ne cauzau mari dureri.

Aerul era nefiresc de fierbinte. Eram convinși că avea să izbucnească o furtună.

Nu s—a întâmplat însă așa ceva, până ce am ajuns pe insula de pe care fugisem.

Am fost duși la țarm. Atunci am putut să o vedem pe Avatea, care stătuse în partea din spate a luntrei.

Cei care ne—au prins ne—au dus apoi spre locuința lui Tararo, unde am ajuns repede. Șeful tribului stătea jos, și expresia de pe chipul său nu prevestea nimic bun. Lângă el se afla prietenul nostru, pastorul, care era agitat și încordat.

—Cum s—a întâmplat, a întrebat Tararo, că acești tineri au abuzat de ospitalitatea mea?

—Spune—i, a răspuns Jack, fără să stea prea mult pe gânduri, că nu am abuzat de ospitalitatea lui, pentru că nu ne—a acordat—o. Am venit pe insula asta ca să o eliberez pe Avatea și nu regret decât faptul că nu am reușit. Dacă aș avea de ales, aș mai încerca încă o dată să o salvez.

Pastorul a clătinat din cap.

— Nu, prietene, n—o să—i spun asta. Așa îl vom stârni mai tare.

— Nu—mi pasă, îi răspunse Jack. Dacă nu—i spui asta, să nu—i spui nimic, fiindcă alte vorbe mai frumoase nu pot să—i adresez.

Când a auzit cuvintele lui Jack, Tararo s—a încruntat.

— Fie, a zis el. Ți se va face pe voie, încrezutule! Nu mai am nici o datorie față de voi. Veți fi uciși!

În timp ce vorbea, se ridică în picioare și le făcu semn unor canibali din jur, care ne apucară cu violență de gulere și ne târâră afară din coliba șefului de trib. Ne duseră apoi prin pădure, în afara satului.

Până la urmă ne îmbrânciră într—un fel de grotă săpată într—un perete de piatră.

Ne închiseră acolo, răsturnând un bolovan uriaș și lăsându—ne în întunericul deplin.

O vreme, am stat nemișcați, chinându—ne, căci, deși picioarele ne erau dezlegate, mâinile ne fuseseră imobilizate cu corzi strânse foarte tare, astfel că încheieturile ne dureau. Am găsit o piatră pe care ne—am putut așeza.

Mult timp nu am scos nici o vorbă...

După o vreme, mi—am dat frâu liber sentimentelor care mă animau.

—Vai! Bietul meu Jack, și sârmane Peterkin! Vom fi uciși fără milă de canibali...

—Nu știu, făcu Jack, și glasul îi tremura. Nu știu... Regret însă, Ralph, că v—am atras în nenorocirea asta, prin caracterul meu necugetat și nestăpânit.

Din cauza mea vă așteaptă acum o soartă așa de tristă. Poate că pastorul va face, totuși, ceva pentru noi. Nu sper însă că va reuși prea mult...

—Nu va reuși nimic, oftă Peterkin. Sunt sigur că nu are cum să ne ajute. Tararo nu—i acordă mai multă importanță ca unui câine de—al lui.

—Adevărat, am vorbit eu. Se pare că nu avem nici o șansă de a mai scăpa din mâinile lor, dacă Atotputernicul nu ne va întinde brațul Său ca să ne salveze. Spun asta, deoarece am ajuns în acest loc întunecat nu fiindcă am greșit față de El, ci pentru că am încercat să eliberam o femeie ce urma să fie ucisă...

Am fost întrerupt de un zgomot făcut la intrarea în grotă, produs de sălbaticii care dădeau la o parte bolovanul. Apoi au intrat trei oameni, ne—au luat de gulere și ne—au dus iar prin pădure. În timp ce mergeam, am auzit țipetele sălbaticilor din sat și am crezut că aveam să ajungem din nou la coliba lui Tararo. Ne—am înșelat însă...

Bătăile de tobă și țipetele au început să se audă tot mai bine. Am observat curând că procesiunea sălbaticilor se îndrepta către noi. Ne aflam în fruntea convoiului astfel format și ne—am îndreptat cu toții către templul unde erau sacrificați oamenii!

Un fior de groază m—a străbătut, făcându—mi inima să tresalte. Mi—am amintit oribilele scene la care fusesem martor nu demult. Soarta noastră era în mâinile lui Dumnezeu, iar lângă noi se aflau îngrozitorii canibali, zâmbindu—ne cu lăcomie, pregătindu—se să își umple burțile, veșnic înfometate, cu bucăți de carne rupte din trupurile noastre și prăjite la focul lor păgân!

Totuși, Domnul ne—a ajutat! Ne—a scos din acea situație disperată în care oricine ne—ar fi considerat ca și morți! Minunea, în care abia dacă mai speram, s—a produs!

După cum am spus, în acea zi fusese foarte cald. Pe neașteptate, cerul s—a acoperit de nori negri, prevestitori de furtună. Pe măsură ce ne apropiam de oribilul templu, tunetul a bubuit în urechile noastre, și stropii grei de ploaie au început să se reverse asupra—ne.

Cine nu a fost martor la o furtună tropicală nu—și poate închipui violența uraganului care s—a dezlănțuit atunci pe insula Mango. Înainte de a ajunge la templu, vântul a început să sufle cu atâta furie și atâta zgomot, că băștinașii, care știau dezastrul ce avea să urmeze, au fugit prin pădure, în dreapta și în stânga noastră, ca să își scape pielea. Ne—au lăsat singuri în mijlocul furtunii.

Copacii din jurul nostru se îndoiau până la pământ. Speriați, am vrut să fugim și noi, ca să ne adăpostim undeva, când pastorul a apărut, venind în fugă, cu un cuțit în mână.

— Slava Domnului, ne striga el, în vreme ce ne tăia legăturile, am ajuns la timp! Nu mai credeam să vă văd în viața. E un miracol, o minune a Domnului faptul că mai trăiți. Repede, să căutăm în apropiere o stâncă pentru a ne adăposti!

Am făcut ceea ce ne—a sfătuit, fără a mai pierde o clipă. Vântul urla în jur, tunetele se succedau, copacii se aplecau până la pământ, crengile și tufele zburau de pretutindeni și ne izbeau în față. Ploua torențial, și fulgerele se răsuceau pe cer ca niște șerpi.

În sat se petreceau scene care ne cutremurau. Peste tot, acoperișurile colibelor erau smulse, ba chiar pereții acestora pluteau prin văzduh, ori erau doborâți la pământ. Băștinașii alergau zăpăciți, de colo—colo, încercând să mai salveze câte ceva din ceea ce le aparținea. Cei mai mulți însă încercau să se adăpostească undeva ca să scape cu viață până ce avea să se mai potolească mânia cerului.

Oricât de impresionantă părea furtuna pe uscat, pe mare făcea ravagii și mai greu de imaginat. Valurile mugeau, crestele le erau acoperite de spumă albă. Se izbeau de țărm cu atâta furie, că păreau să distrugă chiar insula.

Ravagiile mării nu s—au oprit însă aici. Valurile, din ce în ce mai înalte, au carat apa dincolo de plajă, pătrunzând printre copaci. Furia lor a lovit apoi satul. Apa a înghițit ce mai rămăsese pe acolo și nu putuse să distrugă vântul.

Imaginea dezastrului era sublimă și îngrozitoare, în același timp. Mâna lui Dumnezeu îi pedepsea pe netrebnicii păgâni, spulberându—le așezările și templele ticăloase!

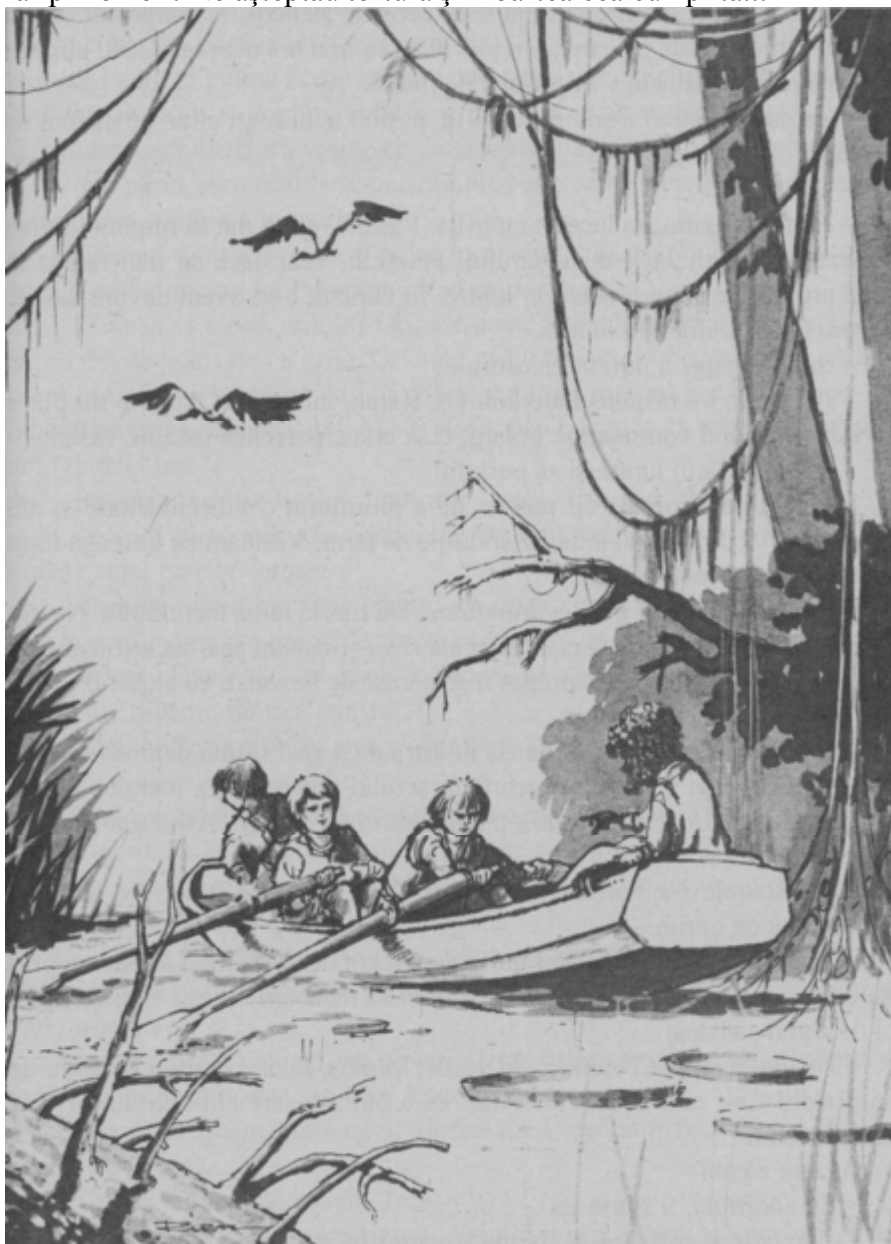
În acea noapte și în ziua care a urmat, am reușit să ne adăpostim într—o grotă.

Furtuna a continuat, fără răgaz, în tot acel timp. În cea de—a doua noapte, a început însa să scadă în intensitate. Venind dimineața, ne—am dus în satul canibalilor ca să căutăm ceva de mâncare. Ne era atât de foame, că n—am mai ținut cont de pericolul care ne pândea acolo. Am reușit să ne hrănim cu câteva resturi. Apoi ne—am gândit imediat să ne adăpostim de canibali undeva, prin munții de pe insulă.

Oamenii lui Tararo începuseră să ne caute. Cum noi mergeam nepăsători spre munți, am fost prinși de trei sălbatici care ne—au legat iar de mâini și ne—au închis în grotă în care zăcusem prima oară.

E adevărat că Jack s—a luptat cu destulă vigoare și l—a pus la pământ pe primul dintre ei, dar ceilalți i—au venit de hac.

Astfel, am ajuns iar prizonieri. Ne așteptau tortura și moartea cea cumplită...

CAPITOLUL XXX . DIN NOU LIBERI

Timp de o luna întreaga, am rămas prizonieri în închisoarea aceea întunecată și înfiorătoare. N—am văzut, în această vreme, nici un alt chip omenesc, în afară de cel al sălbaticului care ne aducea zilnic mâncarea.

Au existat una sau două perioade în viața mea, când durerea și disperarea mi—au sfârșit inima, astfel încât mi—am dorit să mor. Așa mă simțeam și atunci...

În prima parte a prizonieratului nostru ne treceau fiori reci, atunci când auzeam pași ce se apropiau de locul unde eram deținuți. Credeam că venise clipa cumplitei noastre execuții.

Cu timpul însă, am depășit aceasta teamă. Am fost cuprinși de o irezistibilă sete de libertate. Ne învârteam în cușca noastră ca niște tigri.. Apoi am simțit că disperarea ne pătrundea în suflete. Cine ne—ar crede că regretăm chiar faptul că sălbaticii nu ne uciseseră de prima oară?

Schimbările acelea din mințile și sufletele noastre se produceau treptat, fiind uneori amestecate cu gânduri mai vesele. Existau chiar momente când zăceam în grotă noastră întunecată și discutam atât de mult despre trecut, încât uitam prezentul îngrozitor.

Rareori însă îndrăzneam să ne gândim la viitor.

Așternutul ne era format din câteva frunze și crengi, iar mâncarea care ni se dădea consta din fructe și legume ce ni se aduceau zilnic.

—Hei, Ralph, cum ai dormit azi—noapte? mă întreba Jack, pe neașteptate, în vreme ce se ridica din patul lui improvizat. Te—a deranjat vântul care sufla încontinuu?

—Nu, i—am răspuns. Am visat că mă aflam acasă, în Anglia. Mama chiar, îmi zâmbea... M—a rugat să merg cu ea. N—am putut însă, eram legat în lanțuri.

—Și eu am visat ceva, făcu Peterkin, dar era legat de insula noastră de corali și de locuința pe care o aveam acolo. Se făcea că înotam prin Grădina de Apă. Apoi au țipat sălbaticii, și noi am fugit în peștera de la *Spouting Cliff* care, deodată, s—a transformat într—o cavernă atât de întunecată, că nu mai vedeam nimic în jur. M—am trezit atunci și am văzut că visul a devenit realitate...

Tonul afectat pe care ne vorbea Peterkin se datora deprimării pe care i—o provocase prizonieratul nostru îndelungat. Dacă n—aș fi știut că el ne povestea acele lucruri frumoase, l—aș fi recunoscut de îndată, căci glasul îi era trist și suna atât de diferit de felul în care ne obișnuise până la declanșarea evenimentelor cumplite prin care treceam...

În vreme ce eu mă gândeam la asta, Peterkin tulbură iar liniștea în care ne cufundasem:

— Ah! Mă întreb dacă ne vom mai vedea vreodată iubita insulă!? Vocea îi tremura. Și își acoperi fața cu amândouă mâinile și începu să plângă.

Era ceva neobișnuit pentru mine să știu că prietenul meu, altădată așa de vesel, avea acum lacrimi în ochi. Am simțit nevoia arzătoare să—l consolez.

Dar, din nefericire, nu—mi trecea prin minte ce să—i spun ca să—i dau speranțe.

Am încercat de două ori să—i vorbesc, dar cuvintele nu—mi ieșeau din gură. În vremea asta, Jack s—a așezat lângă Peterkin și i—a șoptit ceva la ureche. Acesta s—a aruncat la pieptul lui și și—a pus capul pe umărul prietenului său.

Am stat o vreme într—o tăcere adâncă. Nu mult după aceea, am auzit niște pași la intrarea în grotă, și l—am văzut pe paznicul nostru. Ne obișnuisem cu vizitele lui regulate. Nu i—am acordat prea multă atenție. Am așteptat să ne lase mâncarea sărăcăcioasă și să plece.

Spre mirarea noastră, în loc să facă asta, a înaintat spre noi, cu un cuțit în mână. S—a dus la Jack și i—a tăiat legăturile, eliberându—l. Și până să apucam să spunem ceva, ne—a eliberat și pe noi!

Câteva clipe am rămas muți de uimire. Mâinile, care ne stătuseră legate atâta vreme, abia le puteam mișca. Încet—încet, s—au obișnuit cu libertatea și au devenit mai vioaie.

Primul gând care mi—a trecut prin minte a fost că venise timpul să fim uciși.

De altfel, cum am mai zis—o, chiar ne doream să murim, căci eram disperați. Când am simțit însă moartea atât de aproape de mine, m—a cuprins o sete nebună de viață!

Mă înșelasem însă, după ce ne—a tăiat legăturile, canibalul ne—a făcut semn să privim către deschizătura grotei. Acolo, spre mirarea noastră, se afla pastorul!

Stătea lângă un copac, cu palmele împreunate, lacrimile brăzdându—i obrajii săi negri.

Văzându—l pe Jack ieșind primul din grotă, se îndreptă de îndată către el și îl prinse de braț, zicându—i: —Ah, dragul meu prieten! Prin nesfârșita bunătate a Domnului, ești liber acum!

—Liber! strigă Jack.

—Da! Liber! repetă pastorul.

Ne strânse apoi mâinile cu căldură.

— Puteți merge unde vreți, continuă el. Dumnezeu i—a învins pe ticăloșii lui Tararo și le—a dat drumul prizonierilor. N—o să vă vină să credeți, dar Tararo s—a creștinat, iar oamenii săi își ard acum idolii lor de lemn! Veniți, prieteni, să trăim împreună clipa mântuirii!

Am crezut că visam. De atâta vreme ne chinuiam în grotă noastră, gândindu—ne la libertate, că nu mai speram să ne întâlnim vreodată cu ea. Soarele strălucitor aproape că ne orbea, căci ne obișnuisem cu întunericul din peștera pe care nu o mai părăsisem de peste o lună.

Toate știrile acelea noi și uimitoare, căldura și lumina soarelui, emoțiile intense care ne stăpâneau succesiv ne—au făcut să amețim, să avem impresia că pământul se învâртеște în jurul nostru. De îndată ce am pornit însă pe urmele prietenului nostru negru și am început să mergem prin pădurea bogată, să auzim țipetele papagalilor, să simțim parfumul florilor, am uitat de închisoare și de moarte, grăbindu—ne să ne întărim sufletele.

Lacrimile ne umpluseră ochii. Din pieptul lui Peterkin a izbucnit, în sfârșit, un strigat de bucurie.

Alte strigăte, ale băștinașilor din apropiere, i—au răspuns. Venind la noi în fuga, ne—au strâns mâinile și ne—au făcut dovada unor calde sentimente.

Au trecut apoi în urma noastră, astfel că am format un fel de procesiune și ne—am îndreptat către locuința lui Tararo.

Imaginea care mi s—a înfățișat privirii când am ajuns acolo nu am mai uitat—o niciodată!

Pe o băncuță, în fața locuinței sale, stătea șeful de trib. Un băștinaș se afla în stânga lui. Și după veșmintele pe care le purta, părea a fi un pastor. În dreapta lui se afla un englez. Imediat am concluzionat că era un misionar, un om înalt, subțire, trecut de patruzeci de ani, cu o ușoară chelie în față și păr argintiu.

Acesta din urmă avea pe chip întipărită expresia unui învingător. Ochii, de culoare cenușiu deschis, aveau o expresie sinceră, iubitoare și lipsită de teamă.

În fața șefului de trib se afla un spațiu liber, în mijlocul căruia zăcea o grămadă de idoli de lemn ce trebuiau arși. În jurul acestora stăteau mii de băștinași care veniseră să se alăture credincioșilor creștini și să asiste la festivitatea neobișnuită ce urma.

Un zâmbet fericit apăru pe chipul misionarului englez, atunci când ne—a văzut.

A înaintat către noi și ne—a strâns mâinile cu multă căldură.

— Mă bucur în mod deosebit să vă întâlnesc, dragi prieteni, ne zise el. Eu și pastorul care a venit cu mine am aflat de la misionarul care vă este prieten ce soartă crunta vă lovise. Îi mulțumesc Tatălui Nostru Ceresc din toată inima că mi—a îndreptat pașii spre insula aceasta și m—a învățat cum să vă salvez!

I—am mulțumit din tot sufletul și i—am întrebat uimiți cum de reușise să—l convertească pe Tararo la creștinism și să ne elibereze.

— Vă voi spune asta la momentul potrivit, ne răspunse el. Deocamdată, să nu uităm de respectul pe care i—l datorăm șefului de trib. Și vă așteaptă să vă duceți la el.

Am discutat apoi cu Tararo, și, spre uimirea noastră, el ne—a spus că lumina Evangheliei lui Iisus Cristos, Regele tuturor credincioșilor de pe pământ, a ajuns și pe insula lor. Ei îi datorăm eliberarea noastră.

Mai mult, ne—a promis că puteam pleca oricând de acolo cu vasul nostru, oriunde am fi vrut. Se bucura să ne ofere toate proviziile de care aveam nevoie și să ne ajute după puterile sale.

A încheiat întâlnirea, strângându—ne mâinile, dar nu a renunțat nici la obiceiul de a—și freca nasul de ale noastre.

Toate acestea erau niște știri uimitoare pentru noi. Abia ne—am putut găsi cuvintele spre a ne exprima recunoștința față de șeful de trib, de misionarul englez și de pastorii băștinași.

— Și Avatea? a întrebat apoi Jack.

Misionarul englez i—a răspuns, arătându—i un grup de băştinaşi, în mijlocul cărora stătea fata. Lângă ea se afla un tânăr înalt şi voinic, cu trasaturi nobile şi cu un aer de superioritate ce vorbea de la sine despre faptul că nu era un om obişnuit, ci un important şef de trib.

— El este iubitul fetei. A venit chiar azi—dimineaţă cu o luntre de război ca să discute cu Tararo despre Avatea. Vor să se căsătorească peste câteva zile şi să se ducă pe insula lui.

— Foarte bine, spuse Jack. Apoi înainta spre tânărul băştinaş şi îi strânse călduros mâna, zicându—i: vă doresc mult noroc amândurora!

În vreme ce Jack vorbea, iubitul Avatei îl luă de braţ şi îl duse spre locul unde stăteau Tararo şi misionarul englez, înconjuzaţi de oamenii cei mai de vază din trib.

I—a urmat şi fata, care s—a aşezat în stânga alesului ei. Acesta a făcut un semn către adunare, apoi a vorbit:

— Tinere prieten, care ai trăit doar puţini ani, dar ai văzut şi ştii multe, ai inima îndrăzneată şi mare, eu şi Avatea îţi datorăm multe. Dorim, în mijlocul acestei adunări, să ne spui ce vrei de la noi şi dacă exista ceva ce putem face pentru tine. Ți—ai riscat viaţa pentru o femeie pe care nu o cunoşteai decât de câteva zile. Era însă la mare ananghie. Norocul ei a fost că i—a venit în ajutor un creştin. Noi, care trăim pe insulele din aceste mări, ştim că adevăraţii creştini acţionează mereu astfel. Religia lor este cea a iubirii şi a blândeţii. Îi mulţumim lui Dumnezeu că L—a trimis pe fiul său Iisus, Regele nostru, ca să ne lumineze minţile. Nu uita niciodată că eu şi Avatea ne vom gândi la tine şi ne vom ruga pentru tine şi pentru prietenii tăi, când veţi fi departe de noi!

Acestui discurs frumos, Jack îi răspunse scurt şi marinăreşte. Îi zise că el făcuse pentru Avatea ceea ce ar fi făcut pentru orice femeie de sub soare.

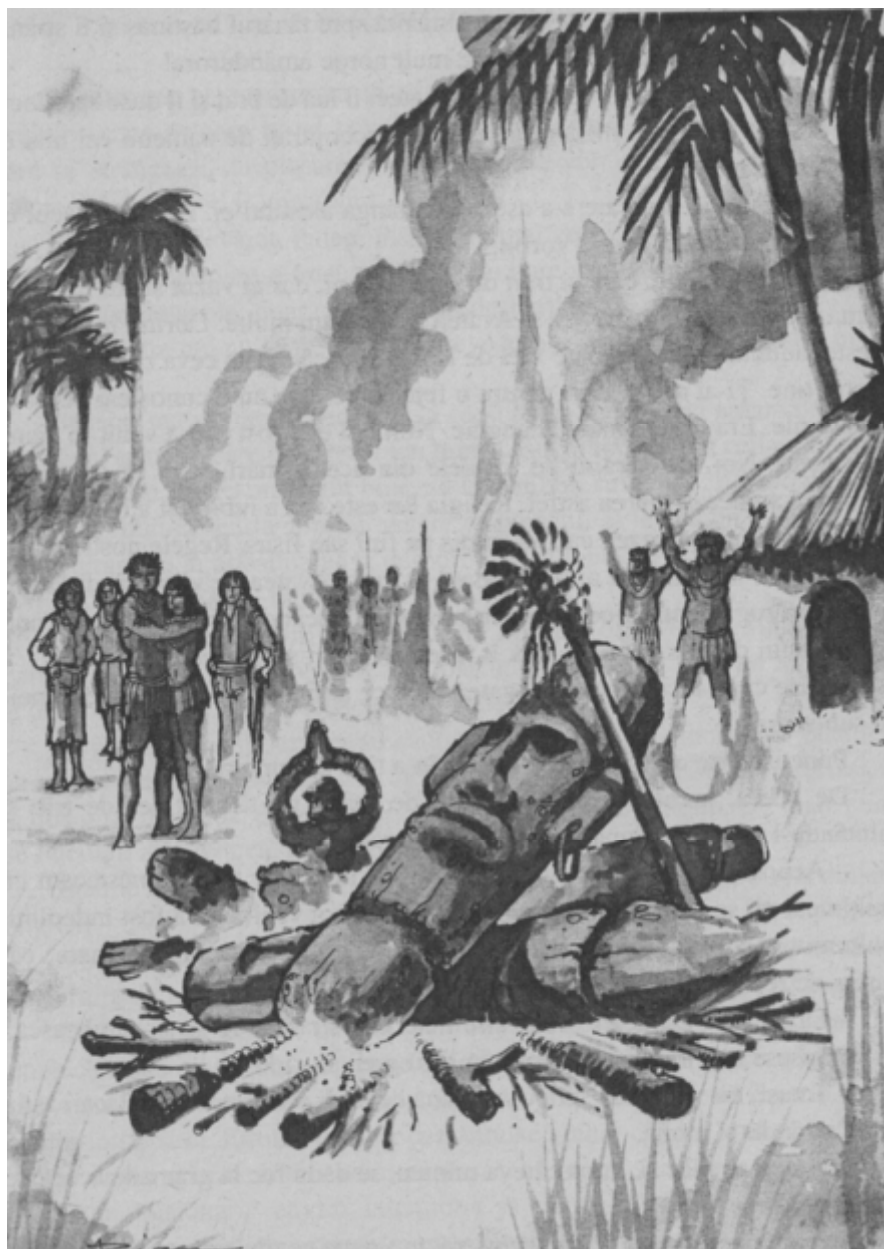
Punctul forte al lui Jack nu consta în a ţine discursuri. De aceea, încheie brusc, luându—l de mâna pe tânărul şef de trib şi salutându—l călduros, după care se retrase grăbit.

— Acum, Ralph şi Peterkin, ne spuse el, în vreme ce ne amestecam cu mulţimea, mi se pare că obiectivul pentru care am venit aici a fost îndeplinit mulţumitor. Nu mai avem altceva de făcut decât să pornim pe mare, cât putem de repede. Trăiască iubita noastră Anglie!

— La asta mă gândeam şi eu, zise Peterkin, străduindu—se să zâmbească. Plânsese atât în ultima vreme, că îi fu greu să râdă.

— Totuşi, nu voi pleca spre casă, până ce nu îi vom vedea pe flăcăii aştia negri arzându—şi idolii. I se făcu pe plac şi, după câteva minute, se dădu foc la grămada aceea de statui.

Flăcările se ridicară şi le cuprinsesă, în vreme ce mulţimea aclama transformarea în cenuşă a idolilor din Mango.

CAPITOLUL XXXI . ÎNCHEIERE

Despărțirea este prezentă în soarta fiecărui om. Lumea nu constituie decât o scenă pe care îți iei încontinuu „la revedere” de la cineva. Măinile care se strâng azi, la plecarea cuiva drag, se vor uni, poate, peste multă vreme. Până atunci: Rămas—bun!

E trist, dar adevărat. Putem însă să nu mai vorbim despre asta? Să uităm o experiență valoroasă a trecutului? Putem oare să ajungem undeva și să nu mai plecăm de acolo, doar ca să evităm despărțirea? Câți dintre noi nu le zic altora „la revedere” și nu se vor mai vedea niciodată?

Deseori mă gândesc, meditănd la acest subiect, că, dacă ne—am da seama de timpul scurt pe care îl petrecem în lumea asta, împreună cu ceilalți oameni, am încerca să facem mai mult bine, să le zâmbim sincer și prietenos.

Ar trebui, în scurta noastră trecere pe pământ, să le arătăm celorlalți mai multă simpatie în obositoarea și deseori greaua luptă cu viața, să—i ajutăm cu o vorbă bună sau cu o faptă generoasă.

Se apropia momentul despărțirii de insulele din Mările Sudului. Deși pare ciudat, ne dureau despărțirea de băștinașii aceia, cu care ne împăcasem acolo, pe Mango, unde trecusem prin atâtea aventuri...

După ce se creștinară, ei au căutat, arătându—ne cea mai mare blândețe, să compenseze răul pe care ni—l făcuseră. Am simțit că pastorii băștinași, ca și misionarul englez, erau tot mai iubiți de oamenii lui Tararo. De mare stimă se bucurau atât Avatea, cât și soțul ei.

Înainte de a pleca, am discutat multe și interesante lucruri cu misionarul englez.

Ne—a spus că, odată, se îndrepta către insula Rarotonga, când nava lui, construită de băștinași, a fost distrusă de furtună. Așa a ajuns pe Mango.

La început, canibalii de aici nici n—au vrut să asculte ce le spunea. Dar, după ce a stat o săptămână printre ei, cu voia Domnului, Tararo a venit la el și i—a zis că vrea să devină creștin și să își ardă idolii. Șeful de trib fusese impresionat și de furtuna care se dezlănțuise atunci când a vrut să ne ucidă. A fost urmat apoi de toți cei din tribul său.

Cum misionarul englez intenționa să rămână acolo încă vreo câteva săptămâni, ca să îi încurajeze și să—i ajute pe proaspeții convertiți, Jack, Peterkin și cu mine ne—am adunat într—o cabină a vasului, pe care am găsit—o așa cum o lăsasem, căci toate lucrurile ne fuseseră aduse înapoi, și am hotărât să plecăm neîntârziat. Dorința de a ne revedea țara natală era atât de arzătoare, că nu mai puteam aștepta. Trei băștinași s—au oferit să meargă cu noi în Tahiti, unde ne—am gândit că vom reuși să ne procurăm suficienți oameni pentru echipaj ca să manevrăm vasul.

De aceea am acceptat bucuroși propunerea lor.

Într—o minunată dimineață, am ridicat pânzele albe ca zăpada ale navei ce aparținuse piraților și ne—am despărțit de Mango. Misionarul englez și mii de băștinași au venit pe țărm să ne ureze toate cele bune și să ne vadă cum ne îndepărtam.

Vasul a nimerit un vânt bun și am alunecat repede peste lagună. Când am trecut prin canalul dintre recifurile de corali, băștinașii au țipat o dată cât au putut. Englezul și—a fluturat pălăria, în semn de rămas—bun.

Stătea pe o stâncă de corali, și pletele argintii îi fluturau în vânt. N—a ajuns până la noi, purtat de vânt, decât cuvântul „Adio”!

În noaptea aceea, cum stăteam pe punte ca să privim marea nesfârșită și bolta cerească luminată de stele, am fost cuprinși de bucurie, dar și de o adâncă tristețe. Eram fericiți că ne îndreptam către casă, dar lăsam în urma noastră minunatele insule de corali din Oceanul Pacific, unde trăisem atâtea aventuri și trecusem prin nenumărate încercări, pe care nu aveam să le mai uităm vreodată...